

SIAMEZE

Poezia și Muzica
au fost surori siameze.
Doctorul Luciditate le-a separat într-o zi
(operație grea, pe viață și pe moarte).
Apoi și-a expus experiența-ntr-o carte.
O veți putea citi
de pildă la noapte
câci va fi lună plină.

Anii-au trecut. Tablou:
Poezia și Muzica stau în grădină
împreună mereu.
Una (nu mai știu exact care)
miroase o floare.
(„Ce poveste plictisitoare...“ –
un ascultător.)
Cealaltă privește un zeu
ascuns anume în iarbă
și pe care, desigur, îl vede doar ea.
(„Mie mi-e dor
de o poveste c-o zână
ce-ar sări de pe-o stîncă...“)

Poezia-și-Muzica
sînt legate încă
și n-au puterea să se depărteze una de alta
mai mult de trei pași.
Doctorul Luciditate le-a dat voie
(„Mă lași ? !“)
dar ele
se iubesc într-atît
că orice mică-ndepărtare
le-mpuținează și le doare
iar în singurătate ar muri
de tristețe poate, fiecare.
(„Ei, și ? !“)
Cînd una vorbește, cealaltă ascultă
cu gura căscată.
Cînd cealaltă cîntă, sora ei plînge.
Lacrimile lor sînt de plumb și de sînge
dar niciuna nu se simte trădată.

Învățătoarea înșiră pe tablă
numai tîmpenii fără sens.
Ce singur e copilu-n univers !

„De ce așa ? De ce nu altfel ?
De ce nu mai mult, de ce nu altceva ?
De ce ? De ce ? DE-CE ? !“ clocotește el
în timp ce-nvățătoarea: „bla, bla, bla“.

Copilul se revoltă, iac-așa !
Nu-i pe lume mai mare plăcere ! –
„Ana are mure –
Pavel are mere !“

ODĂ VECINULUI

Moto:

„Chiar dacă locuim într-o mahală,
noi nu sîntem vecini.“
(Pavel Stratan – „Fericirea“)

Vecinul e cel ce respiră
dincolo de ușa ta,
doar un zid vă desparte.

Vecinul e cel ce-ți împrumută un pahar cu lapte
și te anunță dacă-ți sparg hoții casa,
dacă te-ai inundat
sau dacă te-a căutat postașul de dimineață.

Vecinul e cel ce-ți știe cîteva secrete,
ce bănuiește unele lucruri despre tine,
ce-ți dă bună dimineața, bună seara,
cînd întîmplător vă-ntîlniți pe holul blocului,
ori cînd restul lumii te-a uitat.

Vecinul, se zice, ți-e mai aproape ca rudele,
el cheamă salvarea cînd te pregătești de infarct,
el cheamă pompierii, polițistul de proximitate,
nimic pe lume nu se compară cu un vecin !

Prin extensie,
tot vecin se numește
și cel ce stă în același cartier cu tine,
în aceeași țară,
în același cuib pe creanga universului...

Și tot vecin,
cel ce-ți păzește cu strășnicie sufletul
de intemperii.

Ei, nu merită și vecinul ăsta o odă,
o poezie mai ritmată, mai delicată,
ce Dumnezeu ? !

Sau poate singurul vecin al meu
sînt eu
într-o oglindă deformantă...

Nu, nu sînt eu
vecinul meu
și nu voi fi niciodată –
căci eu n-am grijă de mine așa, nu mă apăr,
nu mă privesc cu admirație, ori cu invidie,
nu-mi împrumut nimic și nu trag cu urechea,
din păcate, la viața mea.
Vecinul meu rămîi tot tu, vecine,
și nu altcineva.

Vecinul e cel ce respiră
dîncolo de viața ta,
doar un zid vă desparte.

În noiembrie, cînd toamna estompează
toate culorile
și tristețea cade grea
peste creștetele noastre pleșuve
de-afîta noapte,
iată: nu ne desparte
decît o stație de tramvai. Un parc.
O respirație. O ușă.
Opt zile-n săptămîină și nouă note pe portativ,
cîteva mari miracole și mici dezastre,
cîteva grade pe scala-de-pîină-la-șase
a inimii noastre,
cîteva întrebări filosofice care-mbată doar crinii,
cîțiva lueși în spectrul nevăzut al luminii...

Ori poate un dram de noroc ascuns
în lozul în plic,
ori poate, pînă la urmă, nimic...

Pe scara de aur și abur a vieții,
bună ziua, vecine !

El mă privește cu uimire
și-mi arată că-ntre ușile noastre
au crescut tufe uriașe de mărăcini.
– Bună ziua, vecine... iarăși, pierdută, îngaim...

– Noi nu vom fi
niciodată
vecini !

URECHEA

Unii trăiesc prin ochi
alții prin piele
de-aceea-i loc în lume pentru toți.
Eu dau crezare doar urechii mele
tu doar gustând din viață
(asta poți !).
Alții adulmecînd o fericire
ce nu se lasă prinsă în capcană...
Ce simțuri ne-ar mai trebui compuse ?
Mai naște-ne o dată, mamă.

Dar norocoasă sînt doar eu, știu sigur
lumina-chiar e muzică din stele
o muzică ce-n noi clădește temple
îi mulțumesc smerit urechii mele
ea știe armonia s-o contemple.

În rai doar muzica se duce
dumnezeirea stă pe-o partitură
și Dumnezeu dansează, fredonează
iar îngerii doar arii scot pe gură.

În rai vom sta la mese mari și albe
lumină și nectar uimiți să bem –
cînd muzica devine veșnicie
urechea e acel organ suprem.

CEL MAI MARE POET

„Cel mai mare poet sînt eu !“
zicea matematicianul,
„vă pot demonstra într-o clipă !
Cine mai știe, așa ca mine,
să afle linia mediană a ființei,
să definească noțiunea de infinit ? !“
(Poetul, îngîndurat, tăcea).

„Ba eu sînt cel mai mare poet !“
zicea filozoful,
„universul întreg depinde de mine,
eu vă transform în ființe gînditoare
și vă ofer un punct de reper !“
(Poetul, micșorat, tăcea).

„Hai că vă-ntreceți cu gluma !“,
zicea și psihanalistul.
„De n-aș fi fost eu,
nu v-ați fi recunoscut în oglinzi,
n-ați fi învățat să plonjați
în adîncul din voi...
Eu sînt, cu certitudine, cel mai mare poet !“
(Poetul, mutilat, tăcea).

„Eu, eu sînt cel mai mare poet !“
zicea muzicianul.
„Nici o poezie nu se compară
cu alăturarea divină a două note muzicale
pe portativ !“
(Poetul nu se mai zărea).

„Cel mai mare poet din toate timpurile sînt eu !“
zicea pictorul.
„Cînd cuvintele se rătăcesc,
cînd muzica-ngheață,
numai culorile pot întrupa poezia !“
(Poetul, într-o urnă, pe noptiera mea).

„Nu pricepeți că eu sînt cel mai mare poet ? !“
zicea astronomul,
„că doar eu citesc în stele
și toate misterele lumii
doar la mine-n creier se-ascund ? !“

(Pisoiul sparse urna. Poet pe mustăți de pisic).

„Cel mai mare poet, desigur, sînt eu !“
zicea iluzionistul.

„Poezia e magie,
sufletul se vrea mințit,
iluzie optică e totul !“

(Despre poet, două fraze în cartea de istorie).

Și, rînd pe rînd, au luat cuvîntul:
fizicianul, groparul, medicul,
arhitectul bucătarul țăranul agricultor
alchimistul-cosmonautul-profesorul
și toți ziceau
bla, bla, bla și hau, hau, hau.
(Că a trăit cîndva un poet,
nici în papirusuri nu mai scrie.)

Adevărul gol-goluț, e-aproape pur
și niciodată simplu.

Dacă cel mai mare poet
nu e Altcineva decît Timpul ?

ÎMPUȚINARE

Știu aproape tot. Mai am
să învăț origami.
Plîng. Îi strig mami:
„Cum să vorbesc cu florile, mamă ?
Și ele sînt ființe vii !“.

Ți s-a-necat corabia cu comori
și nu știi.
Zac pe fund de ocean
frumusețea, candoarea, încrederea și elanul.
Corabia era asigurată ! Ți se dă înapoi
o alta-n care strălucește banul.

Te trezești într-o dimineată stîngaci –
ți se spune: e sindromul geamănului dispărut !
Unde e fratele meu ? ! Aș fi vrut
să ne jucăm nițel...
Dar fratele e resorbit
în lumea din care-ar fi venit,
nehotărît să se nască

(a fost mai înțelept el ?).
Pe bolta albastră
poate mă privește dintr-o stea.

Mamă bună a mea,
vreau să vorbesc cu lumina
dar fuge prea repede...
A cui e vina
că lumea s-a pornit să își lepede
învelișul de aer,
învelișul de iarbă,
că Dumnezeu își râde în barbă
de oamenii-furnici
și-i face din ce în ce mai mici ?

Drobul de sare s-a dărâmat
a venit mîța și l-a luat...
Vom face altul, dintr-un miel blînd
și vom mânca pînă cînd
n-o mai rămîne pe sărmanul Pămînt
nici măcar un purice...
Vreau să vorbesc cu mine, mamă,
și n-am despre ce !

LA UN TABLOU ANONIM

Cîmpul plin de maci, în luna mai.
Îl iubesc.
Pan cîntă la nai
un cîntec vibratil și nefiresc.
Mi-amintesc:
eram copil, în luna mai.
Cîmp cu rochița rîndunicii.
Acasă, m-așteptau bunicii
să-mi spună alte povești.
Bunica făcuse pandișpan cu caise.
Bunicul – un căluț din lemn.
Cățelul lătra la pisici interzise.
Pisica îmi făcea semn
cum că e vremea de mîngîiat.
Priveam printre uluci de gard,
la vecini în curte, un băiat.
Era blond, nu semăna cu mine.
Văcuța Meri avea ugerile pline

și laptele era așa de gras...
La oraș, mama se gîndea la mine,
un pic geloasă pe bunii bunici.
Prietenii mei erau mici
ca niște pitici
și era bine.

Mai visez și-acum cîmpul cu maci.
Tu – te uiți ciudat la mine
și te faci
că pricepi oarece.
Un greiere
se pune pe cîntat – pentru atmosferă !
Imaginația e efemeră
copilăria o himeră
iubirea de prin alta eră...
Tu taci.

Mi-am pus pe tălpi super-gluce
ca să nu mă smulgi nici măcar tu
din fața tabloului anonim
„Cîmp cu maci“.

CAI VERZI PE PEREȚI

Ea lua toate lucrurile la propriu.
Cînd cineva cădea pe gînduri,
se repezea să-l ridice.
„L-a prins cu mîța-n sac“, se zice.
Răsturna sacii oamenilor pe stradă
să salveze biclele mîțe.
Cu „musca pe căciulă“ era însă mai greu.
Puțin mioapă, n-avea cum să vadă
toate muștele, pe toate căciulile. Uneori,
auzea vorbindu-se despre „copii din flori“ –
i se părea sublim, dar nu pricepea și pace !
Cum să recunoști copiii din flori,
cînd toți copiii parcă sînt trandafiri, sau bujori ?
Într-o zi, a aflat că dragostea e oarbă
și-a-nvățat, una-două, alfabetul Braille.
Dar, vai,
iubitul ei nu i-a înțeles truda – și tăblițele ciudate
(și dragostea, și bogățiile toate)
au ajuns la coșul de gunoi.
(Ea nu vede, nu gîndește ca noi –

dar dacă lumea ei e mai bună ?)

I se spunea ades: „Visezi cai verzi pe pereți !“
și o întreagă lună

n-a mai dormit, să prindă caii din vis.

Cînd a-ntrebat: „Voi fi și eu ca voi ?“,

„La Paștele cailor !“, i s-a zis.

Și, ca să nu se mai facă de rîs,

ca-n pățania cu mîța-în-sac,

a citit toate cărțile de bucate

și le-a făcut cailor cel mai bun cozonac.

„Vrăbia mălai visează“ – iar ea, grijulie,

presără mălai pe toate străzile,

prin livezi, pe cîmpie.

Auzise-ntr-o zi că pîină la Dumnezeu

te mănîncă sfinții.

Încercă, printr-o-ncordare supremă a minții,

să-nlăture imaginea sfinților aruncîndu-se ca ulii

asupra sărmanilor călători înspre rai,

sfîșindu-i mișelește cu dinții.

La nici o onomastică nu s-a mai dus,

biblia a pus-o sus

și nici jertfe n-a mai adus

frumoasei Marii.

La „Prinde hoțul, scoate-i ochii“

era, întotdeauna, cel mai greu.

Ce dacă un om îi furase inima într-o zi ?

Cum să comită o crimă ? !

Auzea mereu

cuvinte triste, ca o poezie-n surdină:

„Sîntem cu toții numai praf de stele“.

Și-a pus atunci aspiratorul pe piele

să vadă ce rămîne dincolo de praf.

Avea în bibliotecă un vraf

de dosare

cu însemnări detaliate și clare

despre sensul cuvintelor, despre întîmplări și vise

despre toate lucrurile scrise sau zise

din antichitate încoace.

Uneori, îi plăcea să se joace

cu cuvintele, care-n ochii ei deveneau ființe vii

și le iubea ca pe niște copii.

„A-ți stoarce creierii“ era expresia cea mai dură

și constata cu resemnată ură

că i se-ntîmplă, zilnic, și ei.
Eheeeei,
și-atît și-i stoarse, sărmana,
că-n craniu nu-i mai rămase decît
un spațiu alb și călduț
unde o privighetoare rătăcită
într-o seară de vară a înnoptat –
desigur, la figurat !

CADA

Pavel Stratan, la o întîlnire cu fanii, despre artă:
„Să nu umpli cada cu apă...”

Am umplut cada cu apă.
Am pus spumă, am pus sare
și ulei de lăcrămioare.

Cada dă peste răscoale !

Dac-aș fi făcut un duș...
Sau în lacul din pădure
de m-aș arunca acuș'...
C-o vioară și-un arcuș
și mînjit cu suc de mure
Arhimede mă învață:
„Nu te arunca în viață
ca-ntr-o cadă plină-ochi
că volumul tău, în apă,
bine n-o să mai încapă...”
Să nu-i fie de deochi !
Și-unde, Doamne, o să plece
ființa mea de apă rece ? !

Cada mă ademenește.
N-are valuri, n-are pește
doar ulei de lăcrămioare,
spumă, sare,-arome fine...

Baia-i gata. Ce minune !
Doar pe mine
am uitat, zău, a mă pune...

CEL MAI SINGUR OM DE PE PĂMÎNT

Sînt cel mai singur om de pe pămînt.

Copiii străini mă iubesc
și-mi cer să le citesc
povești cu happy-end și întâmplări uimitoare –
prin urmare
nu pot fi un om rău !

Căței dau din codiță
și mă privesc prietenoși cu ochii lor sinceri
de căței.
Pe umăr mi se-așază albi porumbei
și, uneori, seara, florile se înclină pioase
la auzul pașilor mei.

Azi Baba Cloanța s-a măritat.
Mă uit în oglindă –
sînt mai frumoasă ca ea !
Prin urmare
e nedrept și ciudat
să fiu supusă la însingurare.

Știu să vorbesc, am învățat un sfert din dicționar,
sînt amabilă, curtenitoare,
dau orișicui de mîncare
(Din bucata mea de pîneeceee
Am hrănit un om și-un cîineceee...)
și-am și-o recomandare
de „coleg dorit, integrat“.

Am luat lecții de bune maniere,
urmez un curs (dans de societate !),
mă duc săptămînal la psihanalist,
fac și acte de caritate,
zîmbesc necunoscuților pe stradă...

Dar nimeni nu vrea să mă vadă
și pace !

Am cîteva costume, cîteva poșete, cîteva cojoace,
mă îmbrac regulamentar
(îndeobște în gri)

nu șochez prin cromatica ființei mele,
nu mă-ngraș, orice-ar fi –
în zadar !

Nu mint, nu fur, nu înjur niciodată,
nu calc sufletele pierdute pe jos,
nu-mi descarc nervii, nu contrazic pe nimeni
și trăiesc aproape frumos.

Sînt cea mai controlată fată !

Bogățiile sufletului le-am păstrat, ani de zile,
la C.E.C. –
vă dați seama cum s-au înmulțit !
Bill Gates m-ar invidia, negreșit.
Numai noaptea, în camera mea
invit cîteodată o stea-logostea
și stau îndelung de vorbă cu ea.
Îmi spune cîte-n stele
(și-n lună)
eu plîng – am voie-n fața ei !
și inventez poeme de-amor.
Uneori zbor – și rămîn în nori vreo săptămînă.
Iau cu mine doar doi cercei
și mă prefac că joc baba-oarba cu ei.
Învăț să mănînc mătrăgună
ca să mă obișnuiesc, încet, cu viața pe nor.

Oare aici greșesc ?
(Vocea interioară, iritată, pe umăr fără veste mă bătut:
„Ori spui ceva, ori nu !“)
Oare sînt atît de nebună
că mă-ndrăgostesc
de eroi de poveste
de omul din lună
de-un cățel de o floare de apusuri de soare de un miel de un cîntec de greiere de o albă ninsoare
de rana care nu mai doare de anemone de un munte de sare de izvoare vindecătoare de promisiuni
scrise pe frunze de ochi negri de neexplodate obuze de fragede buze de buburuze...

(„Buburuză-ruzurea,
Încotro vei zbura,
Acolo m-oi mărita !“ cîntă vecina mea
de cinci ani)
...și totuși n-am cui să spun „te iubesc“ ?

Peste inima mea
e ceață și vînt
(poem preistoric).

Ierburi înalte cresc
a stat Marele Ornic
și eu cînt
cînt de dragoste
(nu există dragoste !)
de dragoste cînt...

Sînt cel mai singur om de pe pămînt...

CUTII GOALE

E un blestem:
să păstrăm cutiile goale
să ne doară
cînd cineva le aruncă
peste gard, peste drum, peste țară.

Ținem în cutii goale
fotografii vechi,
șuruburi, facturi, nasturi sau ciorapi.

Pe șifonier, prin colțuri, în debara
ținem în cutii goale amintirea
lucrurilor pentru care ne-am luat
de la gură cîndva –
primul televizor alb-negru, prima pereche
de pantofiori albaștri...

Ținem amintiri de suflet –
prima scrisoare de dragoste,
primul dinte de lapte,
o șuviță de păr,
un mărtișor de la colegul îndrăgostit de tine
într-a patra,
sau, poate, primul jurnal.

Atît de dragi ne sînt cutiile goale
încît, desigur, cineva, cîndva,
o singură cutie goală îți va lăsa
și tu, fără de amintiri, în ea...

TOT CE-AȘTEPTĂM ÎN VIAȚĂ

Moto: „Dar timpul, el pur si simplu...”
(Pavel Stratan - „Copacul vieții“)

(pînă voi termina această poezie
o viață pe lîngă mine va fi trecut,
un gînd hoinar sau, poate, o iubire...)

Să treacă mai repede copilăria cu genunchii juliți,
cu temele la mate și „să nu !“-ul părintesc,
să nu mai fie constrîngeri,
să zburăm peste Neverland cu aripi de îngeri
spre ceva mai firesc...

Să treacă pubertatea ingrată
vîrsta întrebărilor mari și rebele
coșurile, obraji roșii de emoții caraghioase
să treacă odată
să avem dezlegare la mistere
să nu ne mai descoase
mama și tata...

Să treacă tinerețea grăbită
cu prea mulți „vreau“ și prea mulți „pot“,
vremea marilor prefaceri,
vremea marilor uimiri,
senzația ploii care-ți biciuie fața
setea de răvășitoare priviri
arcul ce te aruncă-n viață dimineața
și Restul, și Încă, și Tot...

Să vină pensia, să ne odihnim,
să treacă maturitatea cu grijile ei
punct fix între ieri și mîine
ora bilanțului, amortirea
bucata de pîine
nici caldă, nici uscată
și amintirea amară că, ieri,
și speranța că, poate, niciodată...

Să treacă bătrînețea cu suferințele ei
crizele de sciatică, amintirile grele
dorul de copii și nepoți
supa fără gust și toate cele...

Se aude o melodie:

...copilăria cu tobele ei
adolescența cu chitara nebună
maturitatea cu viorile
bătrânețea cu sonorități de pian...

Să treacă mai repede ziua la servicii
să ajungem acasă
la mătură, la frigider, la cei mici.
Să treacă noaptea cu coșmarurile ei
și clipa de groază a alunecării în somn
să treacă această zi nefastă
zilele de 13, zilele de marți
iernile lungi
iluziile ultim prag al renunțării
angoasele unei vârste
angoasele altei vârste
oboseala aleanul melancolia
durerile de cap
cuvintele bune ce niciodată nu ți se vor spune
seceta potopul exploziile solare
rîndunicile cu primăvara lor
războaiele cîrcelul inimii dorul
convalescența de după iubire
colbul ploaia risipa mînia zeilor
(ici-colo cîte-un premiu
ca să crezi c-ai urmat calea –
os zvîrlit unui cîine de pripas...)
amnezia neuitarea inima seacă...
să treacă apoi și ce-a mai rămas...
...să treacă viața, să treacă...

Secretul e neînțeleș de simplu...
Oglinda nu-ți mai oglindește chipul ?
Zeii nu vor reconstrui Olimpul ?
Peste tot, doar gări dinamitate...
Da, poate
tot ce-așteptăm în viață
e să treacă timpul...

MARELE COPIL

E-atît de mare-acest copil,
el și-a-nghițit copilăria
ca pe un dinte de lapte,
să n-o piardă cumva.

în ciuda iubirii, în cinstea iubirii,
în decorul de toamnă aproape mort ?
Chiar și cireașa de pe tort
Marele copil o refuză
și o donează pentr-o buburuză...

Ce frumos e Marele copil,
cu tristețea lui de noiembrie,
cu bucuria apropiatei ninsori
(„Cum o fi albul ?“, se întrebă, naiv.
E oare ca atunci când zbori ?“).
Pînă la vară, pînă la tranziția spre soare
se va face deja mare,-ai să vezi...
(„Mai mare de atît ? !“) și, poate, va uita...

Nu, strigă în noi speranța unei prefaceri,
Marele copil nu este așa !

Eu plîng că va veni o vreme...
Dar Marele copil mă mîngîie,
ușor și tandru, să nu mă strivească
cu mîna gigantesc copilărească
și-mi spune blînd:
„Nu te teme,
și-n noiembrie înfloresc crizanteme“.

AȘADAR, NOIEMBRIE

(Scrisoare de noiembrie)

Am trăit o vreme printre poezii
ca pisica pe acoperișul fierbinte.
Îmi oblojeam zilnic cu ulei de măsline tălpile arse
și eram, printre porumbei, cea mai cuminte.

Dar vara s-a scurs ca albușul dintr-un ou ciobit
(o, și era ou de ciocîrlie...)
și-a venit septembrie, și-a venit octombrie
și, cît de grăbit !, noiembrie... Am auzit
că noiembrie mi se potrivește mie,
așa scrie în astre !
Și ploile lungi ca plecările noastre
și norii grei ca absențele tale
m-au izgonit de pe acoperiș.
Am uitat poeziile-acolo și

le-au mâncat porumbeii.
I-aud uneori gîngurind așa de frumos...
Spun: acelea sînt poeziile mele !
dar nimeni nu mă crede.
Uneori, mă gîndesc că Noiembrie a vrut
să-mi facă un bine.
Eram prea aproape de stele
și prea tăiam (întu cunoaștere !) în mine,
pîna la os...
Uitasem cele lumești,
uitasem că tu ești
un om, nu un chiparos
ori un eleșteu cu pești de aur,
cum scriam, ades, despre tine...

Acum încerc din răspuțeri să trăiesc
fără poezie...
Învăț să mînc, să dorm, să merg pe stradă,
să port pantofi cu toc
(deși tălpile mai poartă vechea arsură
și e, evident, o corvoadă !),
învăț să mă joc,
să vorbesc
(uneori îmi ies pe gură
gîngureli fără sens
dar oameni buni mă-ncurajează:
„Ce e perfect, fetițo,-n univers ? !“).

Noiembrie m-a adus cu picioarele pe pămînt.
(Sînt fericită ? Îmbrumată sînt ?
Salvată ? Condamnată ? Cum sînt ?)

Noiembrie e luna în care
lucurile devin simple și clare
luna în care-aștepți cu-nfrigurare
iarna, printr-o sfioasă celebrare
nu tristețe, nu disperare
o lună lină, ce nu doare
pentru întrospecții salvatoare
o lună de-nțeleaptă resemnare
de echilibru în perfectă stare
o lună de-o suavă dilatare
o lună-n care... o lună-n care...

Ce greșit...
Noiembrie n-ar trebui definit,
e „luna în care“, și-atîț.
Să nu-ți pui lațul la gît

în noiembrie, că e păcat.
Luna asta ni s-a dat
pentru somn.
Între vară și iarnă, când aș fi vrut să mă-ntomn,
când aș fi vrut să hibernez și să nu fac nimic,
Noiembrie m-a salvat, vă zic.
De-aceea, iată, această naivă scrisoare
de noiembrie...

Moțai într-un hamac de frunze arse
prea cuminte să mă ridic
visînd amintirea iubirii-poveste
(o rescriu în gînd, pun un timbru
de-aramă la plic,
adresa am uitat-o, dar nu-i nimic,
Noiembrie înțelege, simte, aude...),
prea cuminte să-ncerc iar zborul pe acoperișul
fierbinte,
prea neună să mă dezic...

POEZIE BANALĂ

Linia vieții tremura în palmă
destinul nu se hotăra pe sine
bărbatul mă certa c-o voce calmă
c-atrag voit tristețea către mine.
Era un vis-intrus realității ?
Era realitatea-n vis trucată ?
Pe calul alb, la porțile cetății
bărbatul aștepta fără armată.
Singur, nehotărît, lipsit de vină
ca un copil mirat de o cruzime
bărbatul timp orbise de lumină
și mă pierduse candid în mulțime.
Trufaș în anonima lui splendoare
nu pricepea că nu i se cuvine
un suflet limpezindu-se-ntr-o floare
și visul prematur crescut în mine.
Și ființa mea era de plastilină
lăsînd destinul hîtru să se joace
bărbatul apărut ca din lumină
își aducea oglinzile încioace.
Linia vieții devenea mai clară
șoapta din suflet larmă se făcea

uitase zarul, zarea și zăvorul
bărbatul cu oglinzi ce mă iubea.
Linia vieții se muta pe frunte
ca totul să devină grav și greu
i-am spus mai bine să iubească-un munte
că nu știu-n care din oglinzi sînt eu.

CIOCOLATĂ

Ciocolata ne face fericiți.
(e o descoperire recentă, n-ați auzit ? !)

Iată confesiunea unui om fericit:

Am mîncat aproape tot muntele de ciocolată
o, și-acum (q.e.d.)
sînt atît de fericită !
Nici nu mai simt iubirea furată,
mîna (dreaptă ?) tăiată,
viața alunecînd la vale
bîldîbîc-rostogolitoare...
(Apă ! Aer ! Soare !)
Trăiască minunata ciocolată !

Sînt (ah ! și oh ! și vai !) în chocolate mood,
mă simt ca o larvă-de-fluture-de-mătase
atîrnată-ntr-un-dud
(pîină și dudu(l) se-nfioară de-afta bucurie !).
Nici n-am nevoie de simbrie,
trăiesc oricum, pe datorie,
și nici că îmi pasă !
„Viața e frumoasă, frumoasă !“,
cînt, în timp ce-mi îndes cu mîinile-amîndouă
ciocolata pe gît
într-un gest cam urît
dar sănătos rău !
Cînt despre inima mea de ciocolată
și despre parastasul tău,
preamortul meu iubit închipuit...

Ciocolata ajută la slăbit,
dar și la-nălțare.
Și mă fac mare, maaaaare,
sînt cît muntele de ciocolată

(ecoul: „lată, lată, lată...“),
fericită și nesimțitoare...
(mă-ntreb: mă voi topi la soare ?)

„Ce fericită e această fată !“
gîndesc manechinele filiforme
care n-au voie ciocolată.

Un singur efect secundar se pare
că are,
ca-ntr-o fotografie mișcată
(dincolo de insomnie, de obezitate,
de dependență, diabet și lentoare...):
că nu mai vrei nimic altceva –
și atunci toate frumusețile lumii
devin inutile și mor...

S-a terminat muntele ! Ajutor !

DORINȚE DE AN NOU

Moto: „Și înțeleg că Dumnezeu
nu pierde timpul de pomană...“
(Pavel Stratan – „Viața moldovană“)

N-o să-mi pun nici o dorință înspre iubire
ea vine oricum
în chip de pajură sau de hîrjoană.
Nici întru sănătate –
căci zeița ei
e părtinitoare și-ndcobște vicleană.
Despre prosperitate – mă mai gîndesc.
Nu poți trăi din firimituri și pomană.
Dar... mai bine nu !
Între coroană și icoană
numai visul mă recunosc.
Să-mi doresc o dilatare de timp
o viață mai simplă
cum o cere firea mea dunăreană ?
De-ar mai fi zei în Olimp –
aș cere să mă transform în Ileană
nu neapărat Cosînzeană...
Să cer palate ? Îmi ajunge-o dugheană
cu pat de frunze și sălcii plîngătoare în curte...
Să cer mai multe ?
(mai multe ce ? ! Nu știu... mai multe !

Doar bunătăți alese pe sprânceană...)
Ce să-mi doresc ?
Ce pana mea profană ? !

În prag de An nou
vreau Binele de Rău să mi se cearnă
și gândul veșnic fără de prihană
la geam – o cuculeană moldoveană
un suflet radios ca de codană
și versul simplu – praf de pus pe rană
și inspirația nepămînteană
și să nu mă tenteze niciodată
dicționarul-de-rime-al-lui-Geană*...

OGLINZI

A știut Dumnezeu ce face cînd ne-a proiectat !
Ne-a așezat ochii fix pe cap –
pereche, nici unul de altul să nu știe,
nici chip să n-aibă omul pentru sine !
Vine Vasile acasă și zice: „Măi, Marie,
sînt eu frumos au ba ? !“.
„Ești frumos, Vasile !“ rîde ea.
„No, ghine !“
Și adoarme Vasile fericit
după ce și-a privit
mîna dreaptă, mai mare
de la munca în cîmp.
Apoi omul nostru, cam tîmp,
s-a uitat la cele două picioare
care-l purtau ba la deal, ba la vale,
după nevoie, adică !
„Oi fi frumos, nu zic ba !“
Și-a pipăit apoi capul, cu frică:
„Of, de m-aș vedea și eu măcar o dată !“.

S-a inventat apoi oglinda.
Oamenii erau în extaz. O, ce lume minunată !
Nu pricepeau și pace:
„Cum de-am trăit pînă acum fără ea ? !“.
(Dumnezeu, îngîndurat, tace.
Tace de un mileniu și ceva.
Se simte vinovat, pesemne
că ne-a lăsat fără însemne
într-o lume pavată doar cu oglinzi...)

Dar asta nu-i tot.
Cineva a mai inventat într-o zi
un Cod al frumuseții.
Un zeu s-a ridicat, și încă un zeu
(și nici nu semănau cu Dumnezeu)
și încă un zeu...
Zei de carton
cu prețul în creștere...

Și-orice sărman ce nu corespundea
noilor canoane
era numit, chipurile, „urît“
(ce cuvânt mohorât
și nedrept... Ce etimologie o avea ?)
„Ești frumos, Gheorghe ! Ești urît, Ioane !“

De-atunci a-nceput suferința
și ființa de dinăuntru s-a mutat în afară...
Chiar și la școală
numai despre „frumos“ și „urît“ se vorbea.

Omul obișnuit se trezește, se spală,
se uită în oglindă, dar cam dintr-o parte
să-și prindă numai conturul:
părul răvășit, aparența de om chinuit.
Își evită ochii, nu-și analizează
ridurile, obrajii căzuți...
Vârsta e urâtă, el nu e Brad Pitt
prin urmare trebuie osîndit...
Omul își privește fotografiile de demult.
Înstrăinat de copilul ce-a fost –
deși își amintește pe de rost
poeziile cu rimă, cărările străbătute,
și pe pisicuța Mița, draga de ea...
În ce rai s-o juca ?
Dar ce-nseamnă „bătrîn“ ?
De n-ar fi existat oglinzi,
ar fi rămas și azi copilul năzdrăvan
pe care-n casă rar îl prinzi
(mais ou sont les neiges d'antan ?),
copilul cu praștie, copilul cu zmeu
mîncînd înghețată pe furiș...
Și-ar fi avut curaj să strige:
„Iată, acesta sînt eu !“
De n-ar fi existat oglinzi...

Dar din toate părțile
(lumea-i o cușcă

în care fantome de argint te mușcă)
oglinzi, oglinzi, oglinzi...
Rînjind la tine
cu limbile scoase
mincinoase
otrăvitoare oglinzi...

POEZIE INVERSĂ

Moto:

„Trăiam pe vremuri sub un vers/
Acum deasupra-i îs.“
(Leonard Cohen – „În miezul iubirii noastre“)

M-am pornit azi
la prins fluturi și fabricat poezii.

Cîndva, poezia își lua din mine cu atîta putere
că nu reușeam să arunc destul de repede
plasa de prins cuvinte.
Astfel, cele mai frumoase-possibile-poezii
se pierdeau în văzduh, nescrise...
Dragele mele poezii ucise
de prea-plinul sufletului meu
și de prea slaba reacție a mîinii drepte...

Astăzi, poeziile se confecționează simplu, din
cuvinte,
cuminți și pline de pudoare,
ca o iubire la cincizeci de ani
cînd flacăra exploziei solare
s-a transformat într-o fragilă pîlpîire de
lumînare...

Acum poezia face diferența Gîndire/Simțire.
Creierul ia și el parte la profanare...
Cîndva, poezia era starea aceea în care...
și-n care... și încă, în care...
Undeva, mai presus de iubire,
de filosofie, de psihiatrie,
dîncolo de inefabil și vis...
Azi – poezia e premiul promis
pentru „buna conducere a cuvintelor
întru vers“.

Adică un job de opt ore, aproape pervers,
e arta, evoluînd vertiginos,

de a ucide și de-a fi ucis,
de-a da o formă – sau o cușcă –
chiar noțiunii sfinte de Frumos...

Poezia se naște din poezie
din antonime, din desfrîu de rime...
Din aerul tasat de o mulțime
în care n-ai loc să arunci un ac.
O poezie e un pitpalac
un pui domestic în sălbăticiime
e o comoară, descoperită de nime'
sau, mai degrabă, un copil sărac...

O poezie se naște din furie,
dintr-o amară ironie,
din impulsul năvalnic
de-a evada din narcoză...
Poezia e, poate, o poză
voalată, din care nu pricepi nimic.
Și totuși...
Mă are, poezia mă are
la degetul mic.
Și nimeni nu vrea să facă dreptate...
- Te-așteaptă călăul ! Ia-ți biblia în versuri și
du-te !
– Mulțumesc, Împărate.

Am descoperit abia azi:
toți poeții au scris despre mine !
Nimic din chinul lor nu-mi este străin !

Poezia e, desigur, un vin
care te-mbată doar puțin
sau poate de tot...
Să mă dezic de ea ? Nu mai pot !

Am scris această poezie inversă
pentru că mă aflu cu capul în jos –
cu capul într-o tufă de tufănele,
legată cu picioarele de stele...
Spânzurată aproape sub greutatea iubirii
(pedeapsă)
dar e atât de frumos...
Mai am puțin pînă la marea strangulare.
Și nu e ciudat
că sîngele, că iubirea nu s-au scurs
din inimă-n cap ? !

Apoi, am scris această poezie din nimic
ca să munciți și voi un pic !
Întoarceți cartea cu susul în jos
oricât ar fi de-anevoios
și poate (poate ! poate !) veți înțelege
că-n lume poezia este l(r)ege...
Sfârșitul ar trebui să fie fără rimă.

Poezia: sfredel, rană, moarte clinică,
poezia: pîrjolitoare, posesivă, uneori cinică
(scuze pentru rima involuntară – deformație
de-aspirant la mîna domnișoarei Poezie !)

...poezia, ce face din tine-un mutant,
ce-ți inversează polii ființei,
poezia – numărătoare inversă,
poezia, poezia, poezia...

ÎNTREBĂRI FĂRĂ RĂSPUNS

Moto: „De ce se tot vorbește-n lume
precum că viața scurtă e,
dar nimeni nu ne poate spune:
în comparație cu ce ?
De ce... ?“
(Cleopatra Stratan – „De ce ?“)

V-ați întrebat vreodată
de ce fata babei e rea
iar a moșului bună ?

Cine e omul din lună ?

De ce inima nu doare – capul da ?
De ce ne pare viața uneori de mucava ?

De ce păunul e mai frumos decât păunița
iar, în lumea canarilor, doar bărbatul cîntă ?
De ce în femeie se-ascunde forever fetița
și rufele iubirii tot la soare se zvîntă ?

(un fel de refren)

Foaie verde, foaie lată,
foaie-de-caiet-de-fată
care-și scrie viața toată...
Eu îmi pun aici: inima pierdută,
sufletul de ciută, viața ne-ncepută...
Tu de ce niciodată ?

(Întrebările par ciudate când le dai,
ca pe-un cântec, pe „repede“...)

V-ați întrebat vreodată
cine a inventat întrebarea „de ce“ ?

DESPRE ARTIST

Tablou 1: Artistul pironit pe scenă. Scena în prag de combustie.

Nu mai știu dacă stătea cu piciorul stîng în față
sau cu cel drept.
Acest fapt – simplu, banal – îmi poate da
peste răscoale
întreaga mea structură de poet !

Tablou 2: Artistul acordîndu-și chitara. Chitara schimbîndu-și culoarea sub degetele lui.

Nu mai știu dacă publicul aplauda sau nu.
Mi se pare că da.
Acest fapt – de o importanță covîrșitoare
îmi poate pune la încercare
platoșa mea intactă de poet.

Tablou 3: Artistul cîntînd. Cîntecul lui topind lumea (să fim înțeleși: lumea toată !)

Nu mai știu ce cînta: primul sau ultimul cîntec.
Adică acela născut dintr-un pîntec
de miracol – sau cel care trăgea,
la sfîrșitul lumii, cortina.
Acest fapt ar putea să-mi pîrjolească încet
(să nu pot stabili a cui e vina)
cîmpia mea cea verde de poet.

Tablou 4: Artistul își încheie concertul. Concertul nu acceptă încheierea. Bis.

Nu mai știu cîte minute, ani sau ere Artistul a
fost aplaudat.

Acest fapt – de o importanță fără egal
m-ar putea duce la spital.

(Artistul se retrage încet.)
Am aflat azi: nu sînt poet...

Tablou:

Nu mai știu dac-am plîns,
dac-am plecat gîrbovită de-atîta suflet
dacă am zburat înspre soare
ca un Icar nesăbuit...
Nu mai știu dacă m-am născut sau am murit,
dacă Artistul mi-era tată, frate sau fiu...
Să mă ierțați, dar...
nu mai știu !

Sau... cred că mai degrabă
am rămas Tablou.
Naște-mă, mamă, din nou
și nu-i mai pune sufletului meu apret.
Poate am o a doua șansă
și renasc în chip de poet.

UNEORI

Uneori ajunge un zîmbet
sau o rază de soare pe-o șuviță de păr
uneori ajung două cornițe de melc
ieșind la lumină, spre adevăr.

Uneori ajunge un cuvînt șugubăț
o linie dulce dintr-un aspru profil
sau un cîntec nou compus de inima ta
sau ceva-altceva, ce te face copil.

Uneori ajunge amenințarea unei comete
și sfîrșitul lumii te obligă să riști
sau un rînd de scrisoare, ori un sunet, o floare
sau traiectoria ciudată pe care-ncepi să te miști.

Uneori ajunge o formă de nor
sau un semn de-ntrebare dintr-un vis ne-nțeleș
și oglinda se sparge, și nu te mai doare

și, illogic, absurd, știi subit c-ai ales.

Uneori nici nu știi ce-ar ajunge
și sufletul hămesit de frumos
te conduce pe-un drum imposibil
spre marea rîpă, în jos.

Dar frumusețea e atît de aproape
de rîpa adîncă despre care vă zic
unde descoperi, murind, adevărul
și nu-ți mai ajunge nimic.

PERFECȚIUNE

Sub cerul albastru și tare
violat la orizont de pămînt,
atît de departe de tine,
încerc să-nțeleg perfecțiunea
unui fagure de albine
și, în versuri sugestive,
s-o cînt.

Dar nu-mi vin în minte decît
versurile lui Arthur Rimbaud
(poate de-aceea pămîntul,
care din soare se vede albastru,
aici, jos, e maro):
„Oisive jeunesse,
à tout asservie,
par délicatesse,
j'ai perdu ma vie...”.

Și toamna poate fi, nu-i așa,
o definiție a perfecțiunii...
Sau poate misteriosul Dumnezeu
pe care, seara, îl invocă unii...

Iubirea ? Între mine și tine
toată perfecțiunea lumii se petrecu –
dar numai cît un fulg de nea,
fără martori, fără dovezi, de-aceea zic:
iubirea nu.

Azi am întîrziat. Azi sînt tristă.

Toți spun: „Perfecțiune nu există !“.
Delicat și credul, sufletul acceptă
sentința amară
și se duuceeee... se tot duce
să se ascundă în nici o țară.

Cuvintele sînt uituce
miroase a vară
și-a început să mi se pară
că nu există o a doua cale...

Într-o seară,
tu ai luat toate cuvintele
și toate notele muzicale
și le-ai zvîrlit pe geam...
Ele s-au făcut roi de fluturi străvezii
într-un dans alb, fără cusur
în care, ne-nțeles, ne oglindeam.
Friabil, sentimentul părea pur.

Te așteptam să revii –
și iar a început să mi se pară
că perfecțiunea erai tu, în acea seară
cînd taina tainelor cu totul altfel se petrecu...

Tu erai, nu ?

VÎRSTE

Ce bătrîină era mama la patruzeci de ani...
Și ce ridicol mi se părea
cînd plîngea la filme de dragoste
sau voia cu tot dinadinsul
să-mi împletească fantastice codițe...

Am patruzeci de ani ! Ce tînără sînt !
Nu-nțeleg de ce fetiței mele i se pare ridicol
că-ncerc s-o sărut uneori pe obraz
și o prezint lumii, cu mîndrie: „Fetița mea !“.

În curînd voi fi poate bunică
și le voi citi nepoților
noile povești ale secolului 21:
despre teoria relativității reloaded,
despre disecția sentimentelor

(ca broaștele vor fi deja extinse !),
despre sfârșitul lumii –
asteroidul care va veni în anul 3000
și, nemaigăsind dinozauri, va nimici omenirea.
„Și pe urmă, bunico ?“

Pe urmă se vor naște alte animale
(ființe, creaturi, organisme –
cum vreți să le ziceți, copii)
care vor trăi fix patruzeci de ani.

ÎNTRE RĂPCIUNE ȘI BRUMAR

Între răpciune și brumar
stă numai o lună în calendar.
O lună-tampon
cu toate culorile toamnei
și ale verii la un loc.

Am luat un jeton
(în schimbul unei vieți din cele șapte)
știți, pentru-automatul de cafea.
Nu mă pot hotărî:
să iau un espresso, o cafea lungă,
o cafea cu lapte,
o ciocolată tare ?
Lângă inima mea, într-o dungă,
se face octombrie, într-o altă culoare,
într-o nemaiinventată culoare
născută, ca o ființă,
din toate culorile și nonculorile la un loc.

Și eu mă joc
din ce în ce mai trist și monoton,
din ce în ce mai straniu, mai avar...
În ziua de azi nu se mai vinde nici un jeton
pentru o băutură vindecătoare –
să-i zicem pelin, sau nectar...
Mai aștept, mai am două secole putere s-aștept
marea dragoste, marea șansă, marea poezie,
marea...
Lângă inima mea, în piept,
se estompează, fără vlagă, Culoarea.
Evanescent
e și dorul...

Cîntecul se-aude tot mai încet,
roțița se-nvîrtește tot mai rar...

Ar trebui să nu mai țin scorul
între răpciune și brumar...

11

Dacă 10 e răsplata perfecțiunii,
11 devine mai-mult-ca-perfect ?
Cifră magică: 1+1 fac 2
(mi se pare corect !).
În oglindă rămîne la fel,
definind, o, cît de simplu, simetria.
(Acum veți întreba: de unde vine magia ? !)
„Cine-i născut în noiembrie, hai sus,
hai sus, hai sus...”
Cine-i născut pe 11 noiembrie
ce mai are de spus ? !

Unsprezece, unsprezece.
Melcul înghite viteza luminii și, –
uite-așa, o întrece.
Lumea îngenunchează în fața noului zeu.
Unsprezece, boală care nu trece,
Materie primă pentru sufletul meu...

ARTĂ

Moto: „Arta de astăzi trebuie
să te lovească în figură.”
(Dan C. Mihăilescu,
la emisiunea „Parte de carte“)

„Fie-ți milă de mine
și fă-ți rost de-o adresă,
ia-ți un nume, o înfățișare, acolo,
cît de cît !”

i-am spus necunoscutului blajin ca un sfînt
ce mă strîngea c-un curcubeu de gît.
În fiecare noapte el atenta

la viața mea
în glumă aproape
să mă sperie numai, căci spaima
pornește motorul ruginit al inimii, uneori.

Și eu scriam, neobosită, scrisori
către necunoscutul blajin
și-l construiam, puțin câte puțin
în fiecare iarnă –
din ce găseam
(cuvinte vechi, frânturi de melodii,
fulgi de îngeri,
beteală și ciocolată...).

Ce dacă nu îl cunoșteam ?
Îl voi cunoaște odată
și-odată
și, poate, încă o dată... speram.
Să-ți cunoști opera – nu e greu.
(am recitat aceasta poezie –
și-aș fi jurat
că nu am scris-o eu !)

Gata. Idolul e construit,
are certificat de calitate,
bare de preț și etichetă.
Seamănă un pic cu tata,
un pic cu Dumnezeu,
un pic cu soarele, un pic cu o statueta
de Oscar, de lut ars
ori dintr-un prețios minereu.
Nu l-am proiectat eu.

Nu știe vorbi, el doar cântă.
Are coloana, din păcate, frîntă
(n-au observat CTC-iștii)
fiindcă i-am făcut creierul prea greu.

Vorbesc cu el. Se pare că m-ascultă.

Cine dă dreptul fulgilor de zăpadă
să danseze pe melodia lui,
cine dă dreptul mîinii mele
să-i scrie ?
(cea mai frumoasă melodie
cea mai albastră scrisoare
cei mai nebuni fulgi...
Ce va ieși, Doamne, din harababura asta ? !)

Gîtul i se frînge.
Capul îi cade pe jos,
grotesc de frumos.
Fără sînge.
Fire, cipuri, silicon.
Mă privește – bonom, sau binom, sau
Doamne păzește...
Îi așez capul la loc.
Lumea începe să se nască din nou.
Și totul datorită mîinii drepte
înmarmată – mă scuzați ! Prelungită
cu un stilou.

TEMPTATION

Banul zice, ca un Circe:
„Vino-aice !
Lasă visarea și stelele !“.
Da' mie-mi plac
mielele
ielele
inelele
de copaci bătrîni !
Timpul meu naște poeme,
setea – săptămîni.

‘n sărăcie, cu mîndrie,
spun: nu m-a-nvins banul !
Deșir'se mosoarele –
am:

luna și soarele,
luna, și-apoi anul.

Și mai am:
o poezie, un cîntec, o floare,
un vis cu o sărutare
și mai am – sufletul,
semn alb de-ntrebare...

Sînt bogată.

ÎNTR-O ZI

Ne vom trezi într-o zi
de partea cealaltă
acolo unde Marele Ceas
va fi-nvățat ca să bată.

Eu voi sta să privesc
Marea Oră cum trece.
Tu vei sta adormit
de-a dreapta Orei Zece.

Măsurat, cântărit
în câmpia abstractă
ca o smulgere de-aripi
doare Ora Exactă.

Cântărit, măsurat,
taler drept pentru doi.
Frimituri – le-au mâncat
ștearsă-i calea-napoi.

Într-o zi, într-o zi
triști în haine de fum
fără ceas ne-om trezi
niciunde, nicicum.

SWEET COFFEE

Moto: „Tot ce pierdem,
pierdem pentru totdeauna.“
(Octavian Paler,
„Autoportret într-o oglindă spartă“)

Am visat că mă aflam în aceeași odaie
cu idolul meu –
acela de peste mări și țări,
acela de peste timp, din altă viață,
descoperit în lagăr, în ultima dimineață,
schițat după un chip de Dumnezeu.

Se făcea că bem împreună o cafea
așa cum îmi promisese în urmă cu ani.
El pusese trei lingurițe de zahăr,
eu – numai două.
Îmi ghicea în cafea căruțe cu bani.
Eu lui – căruțe cu ouă

în care creșteau pui de cîntec.
Se făcea că afară plouă.
Înăuntru cineva ne gaza –
sau oxigenul se epuizase
 prin arderea unui suflet ?
(al meu ? Al lui ?)
Pămînt nu mai era, parcă nici cer.
 Vorbeam hai-hui –
aveam voie să spunem orice, c-așa e-n vise.
Doar două cuvinte ne erau interzise –
am uitat care.
Suspendați într-o sferă, în spațiu,
rotindu-ne abia simțit
în jurul unui astru mort.

M-am trezit.
Visul continua, de capul lui.
Imaginea idolului devenise mai clară
de parcă, la un semn divin, se făcea vară.
În rest – decorul era la fel
în odaie, în mine, poate și-n el.
Sweet coffee, sweet coffee
cîntam în gînd
și era primul cîntec compus de mine vreodată.
O melodie suavă, înfricoșată
c-un text aîft de simplu: „Sweet coffee“,
la nesfîrșit.

Dar eu nu știu teorie muzicală,
am chiulit la școală
de la lecția de „(în)cîntat“ sau „iubit“.
Nu am habar nici măcar
cum se aranjează notele pe portativ–
știu doar că există uneori diez sau bemol
și, întotdeauna, ca soarele, cheia sol.

Așa că melodia, cînd iar în vis m-am trezit,
era aproape ștersă din gînd.
Doar textul rămăsese scrijelit
(pîna cînd ?)
pe creier
(acolo unde inima-și ține cheia de rezervă
la fel cum trupul își păstrează sufletul
 în altă țară,
bogătaș cu bogățiile-n seif...)

Sweet coffee, sweet coffee...
(auziți ?)

De ce amintirea ta e, totuși, amară ?

E noapte și mi-e a somn
dar sufletul exilat nu vrea să-nchidă ochii...

Un șlagăr nemuritor:
Sweet coffee.

ZODIE GREȘITĂ

Trebuia să mă nasc iarna
când totul e așa de alb și simplu
încât devine concret.

Trebuia să fiu un săgetător
înțelept și puternic,
statornic și drept,
un clarvăzător.

Sînt vinovate astrele cumva
că mi-a alunecat zodia
sau de vină sînt eu ?

Cine mai știe !
Dar este cert că trebuia
să am un septembrie numai al meu
să prind culorile toamnei, să le dizolv în mine.
Că mi s-a greșit zodia –
numai de bine !

N-am tînjit după concret.
M-am născut cu două luni mai devreme
ca să prind o zodie
de poet.

DIALOG

Sufletul bate cîmpii
gîndul suferă
inima e un organ transplantabil
(prin urmare nu neapărat necesar !)

dorul rimează cu un nor
ce se destramă într-o clipă...

(versul alb versus rimă –
ah, ce lux !
Și totuși...)

– Cu ce te mai joci azi, suflete ?
– Cu gîzele care trec strada pe verde
cu pekinezul pe care trebuie să-l immortalizez
în dicționar
înlocuind cuvîntul „prieten“...

(acum gata cu luxul !)

...cu rățușca de cauciuc ce plutește-n
cada cu spumă
cu o șaradă (că nici o glumă, știți, nu e glumă)
sau chiar cu o gumă
de mestecat
din care să fac baloane uriașe ce se sparg
și se lipesc apoi de nas
cu un sentiment de pripas
găsit, ca un nasture,-n iarbă
cu o barbă
de Moș Crăciun personal
cu bobociei de gîscă îmbrăcați pentru bal
cu o jucărie nouă ce mi se permite doar mie
(versificație ușoară, nu poezie !)
cu chitara albastră la care nu știu să cânt
cu toate stelele de pe planeta Pămînt
și cu întrebările toate
(cel mai greu se ajunge la simplitate –
și ăsta nu e un sfat !
E un fapt constatat
coborînd munți și escaladînd văi
cu mii de julituri și vînătăi
și lecții ne-nvățate, ăhăi...)
și cu toate
jucăriile din sac
la un loc...

– Ce faci ? !
– Ce crezi că fac ? !
Mă joc !

POEZIE DE JUCĂRIE

– se dedică orișicui, și-n special mie ! –

O Balanță se dă în balansoar –
ce ironie !

O furnică duce o lume în spate
ca pe un ou de ciocolată
(așa-i că noțiunea de furnică
ar trebui reinventată ?)
Mr. X zice, grav și filozofic
(ar putea să declame orice-și-oricum-și-orîșicît
de banal
că tot l-aș crede genial !):
„Cu toții, vai, sîntem niște furnici...“.
Din visul cui am aterizat aici ?

Un bătrîn își va începe noua viață
de mîine, dis-de-disdedimineată.
Copiii nu se mai hrănesc cu lapte
(ci cu winamp și google și yahoo...
Eu nu mă mai hrănesc deloc ! Dar tu ?)
Magicianul vinde cifra șapte
iar buburuzul uită buburuza,
melancolia = (metaforic !) meduza
nesuferită, ce te pișcă de picioare-n piscină (!)
(n-am găsit altă rimă !).
Cuvintele azi suferă de spleen
(nu se recomandă ceai de pelin).
Zuzuie duduia Zuza (cică vrea să cînte,
musai, „Zu-zu“ !)
azi nu m-a vizitat muza, ci muzul.
Drept urmare voi scrie, în loc de poem,
un verset
că d-aia cic-am stofă de poet !

Paranteză (pe bune !):
scriu alandala fiindcă chiar am ce spune
și chiar vreau să vă spun tot
de la A la Zet,
despre nașterea stelelor,
despre creierul din inimă și inima din creier,
despre (că nu doar furnica merită !)
suavul greier,
despre...

Ursul Winnie e azi cam ursuz
că a fost scos din uz
de vulpița Aglaia –
care a gătit oaia
à la carte, cu corcodușe zemoase
pentru toate rudele ei firoSCOASE.
A pus chiar interzise mirodenii
să aibă și vulpițele vedenii...

Despre ce se vorbește aici,
pricepeți voi oare ? !
...Despre cuvinte oarecare
mai mult sau mai puțin călătore
(răvășitoare ?
vrăjitoare ?
adormitoare ?
...-oare ?)

...despre o lume cam SF, în care
mai e (surpriză !) doar un loc vacant
(pentru mine ? Sau pentru domnul Kant ?)
și-unde nu vegetează decît
snobii ăia cu pretenții de intelectuali rasați
ce cîntă cam afon: „Ne dați ori nu ne dați ? !“
(glorie și recunoaștere adică !).
Ce bine de mine că sînt mică
și mă pot pisici ca o pisică !

Uite, mai nou, cine nu apare-n „Mari români“
nu există !
Ce viață tristă !... Dați-mi o batistă !
(pe net, aș pune un emoticon care rîde
sau, poate, rînjește !)
Ah ! Poezia mă iubește !

Zgribulită la soarele timid
stă doar Nostalgia
(pusă de unii la zid).

Poezia, uraaaa... !, nu a murit,
doar propovăduitorul ei e răstignit
(temporar însă,
pînă la o înviere deplină).
Zise cineva: „Să fie lumină !“.
Prea tîrziu ! Deja a spus-o, atît de frumos
că alte definiții fi-vor mereu de prisos,
prea-inspirata Nina Cassian
(pe care o citeam și-acum un an):

„Și era lumină, și era lumină
ca-ntr-un pahar cu ceai în care-a explodat
o albină“ ...

(Aceste versuri – aparent tîmpe
prefigurează tot ce-o să se-ntîmple
cîndva

prin (in)oportun-intervenția mea
în istoria vieții).

Dar, nu-i așa, vom avea întotdeauna pereții...
(Parisul e prea departe).

Poezia asta de jucărie
seamănă poate cu o jonglerie,
cu o hîrjoană de oameni mari, mai aparte.
Ea nu va zace, nemuritoare,-ntr-o carte,
ci se va consuma proaspătă, ca atare.
E o poezie, chipurile, de stare,
menită să dărîme falsul concept
că tot ce e bun nu e drept
sau că tot ce e rău înobilează.
Ea stă trează și veghează
ca voi să nu fiți înghițiți de monstrul Blazare.

Și de pe lîngă dincolo de timp,
se va lua cu nectar de Olimp
(ajutînd astfel la vitaminizare,
pentru-un flux sanguin mai subtil
care te preschimbă subit în copil).
„Și asta e tot ce-aș putea
să vă spun despre ea“
(mi-a scăpat, iată, un citat „aproape“ involuntar
oh my God, din faimosul Stratan !).
Mîine, o veți recunoaște-ntr-o stea,
într-un an lugojan,
într-o draperie de catifea
(cu stelețe strălucitoare pe ea)
sau într-o frunză moartă (brrr !) de castan...

A ! am uitat să amintesc despre cîrțițe
în pseudo-joaca mea uimitoare,
cum sapă ele în pămînt să dea de soare...
Și despre cel mai frumos vis din noaptea mea
am uitat să vă zic
dar nu mi-l mai amintesc nici un pic.

„Gata ! Am terminat cu joaca.
Vom trece acum la lucruri serioase !“
(– Cum ar fi poveștile cu zîne,

feții frumoși și fetele frumoase
și tot ce, îndeobște, rămîne ?)
zise clovnul, dar nasul roșu ca un gogoșar
i se lipise de față.

Ce viață...

Acum, că am spus (aproape) tot,
mă gândesc să vă cânt ceva,
să vă cânt...

– Ce mai faci ?
– Brodez pe vînt !

Broderie albastră ca inima mea...
(Are you getting soft ?)

Poezie de jucărie... Un moft !

Dar jucăriile, vai, se mai și strică...
A fost odată,
și era...

Cine vrea azi să-mi fie bunică ?

MI-E FRICĂ

Mi-e frică.
Oamenii își trăiesc viața atît de firesc...
Îi privesc
și nu înțeleg.
Mi-e frică de tot ce e-n jur.
Ar trebui, poate, să mai cresc.
Mi-e frică de-ntuneric
ca și de lumină.
Mi-e frică de orice ființă străină
ce intră-n cîmpul meu magnetic.
Și de mine mi-e frică.
Sînt poate un sceptic
cu inima mică
și cu cel de-al treilea ochi (aproape) smuls.
Ca și cum nici asta n-ar fi de ajuns,
azi-noapte hoții mi-au prădat casa
și mi-au furat sertarul cu amintiri.

Mi-e frică de viață, de rime, de priviri

mi-e frică de viață ca de un exercițiu
foarte greu.
Mi se pare mereu că eu nu sînt eu.

Mi-e frică de puterea inimii
asupra minții.
Viața nu e cum ne-au povestit-o părinții.
Viața e... ce e viața ?
E poate prada unui lup flămînd
în care, mâine, își va-nfițe dinții.
Mîine ?
Ei, un pic de speranță, acolo, nu strică !

Pînă mâine, recunosc:
(Nu) mi-e frică !

POEZIE ASAMBLATĂ

Moto: „[...] de-atîta coada n-are urs...”
(Pavel Stratan- „Adesea“)

Iau lucrurile din jur
și-mi croșetez din ele Poezia.
(ați observat cum lucrurile dețin supremația
asupra ființelor vii ?
E un covor țesut în lada de zestre – și nu știi
de la a cărei bunică-a bunicii îl ai moștenire...)
Așadar, din lucruri voi extrage versuri
și nu din neadmiși la nemurire...

Așaaaa... Am stabilit deci:
exclud ființele muritoare.

Iau de pildă: o strecurătoare –
să separ aurul de zgură
gîndul pur de aberațiile care-mi ies pe gură.

Un fotoliu pe care să așez păpușile toate
și-ntrebările ce mă rod din antichitate.

O halteră roz – lipesc cu ea o scrisoare
presînd-o pînă iese zeama
din cuvintele trecătoare.
Rup perna cu fulgi – cea mai frumoasă ninsoare !

Din gândul despre oarece
dai lumii-n dar un șoarece.
Iară din gândul despre gând
poți scrie-atrocități oricând.

Dintr-o mie de gânduri
din lucruri o mie
am asamblat această poezie.

Stau criticii la coadă, s-o disece.
Dar luna, cititorul meu fidel, mi-a dat un zece !

Dintr-o mie de suflete, dintr-o mie
nu poți în-ființa o poezie !

PE VAL

O stare ciudată, să locuiești pe un val
în echilibru fragil, departe de mal
să rezști doar eroic, c-un efort minimal
printre valuri să-ți afli meleagul natal...

Cînd pe val, cînd sub val, cînd pe-o creastă
de val
într-o mare ce pare un tărîm ideal
un cămin translucid de opal și coral
un castel inventat, pregătit pentru bal...

Cînd mîngîiat de un val, cînd lovit de un val,
dus apoi tot de val spre-un acvatic spital
unde pești argintii țipă-afon, infernal,
și-un mic doctor de mare e jucat de un cal.

Să aduni zi de zi, doar atît: val cu val,
bogății fără' de formă și fără' de egal
nimănui să nu-i pese de traiu-ți regal
într-un timp epocal și-ntr-un stat nestatal
fără legi unduite, fără vreun cod vamal
doar c-un cod care-noată învelit într-un șal...

Ți-amintești cum a fost primul val ?
Ce speriați căutam vreun colac, vreun canal
vre-o barcă, buștean, vreo frînghie, vreun cal
pînă cînd ne-am uitat înapoi către mal

și-acea lume părea un ansamblu banal
iar pretinsul înec – simplu moft matinal...

Vălurit mă priveai și-adunai val cu val
și albastru, și verde, un buchet bestial
și rîdeai sinuos fiindcă n-aveai rival
viața noastră părea cîntec fără final

un concert subacvatic, dus de-un val
pe-un alt val
propagat în ocean, cu refrenu-i astral
nici șacal, nici hamal, nici impulsul venal,
nimic rău, trist ori aspru ori nedrept ori prea pal

noua lume fantastă cucerea, val cu val,
cer și țărni, sori și stea, stal cu stal
ca o piesă de teatru, ca un gând de jurnal...
viața-ntreagă era doar un marș triumfal...

(Valul vine, valul pleacă, nici o urmă nu rămîne
ce e val, ca valul trece,
ce-a fost ieri devine mîine
doar un val poate să rupă feeria strînsă-n lotuși
doar un val poate să urce
inima la stele, totuși...)

Versuri simple și-aberante,
nimeni nu-nțelegea nică !
De prea-mult n-am să m-apropii
de prea-frumos îmi e frică !
Nici o cinste nu îmi faceți,
versuri tîmpe și rebele
eu a voastră n-am să fiu, voi nici gând
că ale mele !

Ce rămîne de aice, ce pricepe-un om normal ? !
Că poetul ăsta nu fu nici pe-aproape genial...
Ce rămîne, ce rămîne ? Nimic nu e-ntîmplător.
Cînd ți-e foame de lumină, cînd de zbor
îți este dor,
cînd ceva ce nu-ți dă pace se transformă-n ideal,
dă-i acestui „ce“ un nume, zi-i numai atît:

Pe val.

LA MAREA JUDECATĂ

La marea judecată
greșit numită „moarte“
spășit sărut pământul și-ntreb:
– Doamne, cu ce am greșit ?
Am trăit mulțumit,
am sădit un pom,
am scris o carte,
am făcut un copil
frumos și curat,
n-am, Doamne, nici un păcat !
Ți-am sacrificat mielul de Paște,
am tăiat bradul de Crăciun,
am fost cel mai drept, cel mai bun !

– N-am nevoie de sacrificiile voastre barbare !
Cartea-i făcută din pomul tăiat,
copilul e luat din carte,
bradul și mielul – egal moarte...
Te pedepsesc pentru prostie !

Vai, mie,
iadul își deschide porțile,
mă invită să calc
pe pavajul lui de intenții bune.
O cohortă de dracușori cu aripi de înger
mă-ndeamnă anume
nu cumva să greșesc
și s-o cotesc înspre rai.
„Ce frumos e aici, habar n-ai !“

În fața mea, pe-un perete,
o pancartă cu adevărul suprem,
cu misterul niciodată pătruns:

„Să te dăruiești în iubire
ar fi fost de ajuns...“

CINE E ZEUL TĂU ?

Who's your God ?

– Cine e zeul tău ? m-au întrebat.
Dar ce-nseamnă un zeu ?
Un fel de om fără păcat,

frumos și-atîta de înalt
că locuiește pe un curcubeu ?
Un fel de muz inspirator
care-ți sădește-n suflet poezia,
sau cel mai fascinant motor
reinventînd, empiric, energia ?

Un fel, poate, de înger păzitor,
de călăuză-n noapte, ca o stea,
sau un miracol tras în fir de nor
sau o icoană ce n-o poți vedea ?

Altarele din suflet nu se surpă
a crede e aît: un merit sfînt
să-ți găsești zeul chiar din prima viață
e lucrul cel mai greu de pe pămînt.

Într-o zi, l-am găsit, așa cred,
la o oprire-n timp, ploua-n neștire
c-abia l-am observat prin stropii grei...
Nu strălucea, cînta fără oprire.

Așa frumos cînta, țesea o lume
și lucrurile deveneau altfel
și am știut atunci că, fără nume
și fără alte semne scrise-anume
e sigur, foarte sigur că e El.

– Din lumea mea de ambră și pelin,
tu ești zeul la care mă-nchin !

(Aceasta e, desigur, o exagerare,
că nu există zei cu-adevărat
și nimeni pe nimeni pe lume nu are
dar vă jur că așa s-a-ntîmplat !)

– Deci, cine-i zeul tău ? insistă ei
și înțeleg că nu scap de-ntrebare.
Zeul meu ? Uite-l, stă pe-o creangă de nuc
și dă la porumbei de mîncare !

Zeul meu s-a născut dintr-o cochilie de Timp
clocit tandru de-o stea
cojile-albastre stau mărturie
că Armonia este mama sa !
Sau poate-a crescut dintr-al Dragostei pîntec
ursit numai de Lună
zeul meu s-a născut dintr-un cîntec

într-o zodie bună.
Zeul meu e un zeu ca toți zeii ! Ce vă mirați așa ? !
L-am invocat apoi ca să mă creadă nebunii...
El – tăcea.

El cânta !

INVOLUNTAR

Involutar îmi potrivesc bătăile inimii
dup-ale ceasului cu cuc.
Involutar fac un pact injust cu viața
și, la răscrucea cuvenită, mă duc.
Involutar îmi potrivesc pașii pe stradă
dup-ai omului iubit care, odată, m-a văzut
pîn-a-ncetat, tot mai miop, să vadă.
Involutar îmi potrivesc respirația
după ritmul unei poezii răvășitoare
pe care nu am scris-o eu.
Involutar depind de alte lucruri și viețuitoare
și fiecare triumf pare greu.

Involutar trăiesc ca o marionetă cu sfori
involutar mă mint de mii de ori
involutar nu voi fi știut să aleg niciodată
involutar lumea se va naște încă o dată

involutar acest poem singur s-a scris
într-o limbă ciudată...

FIINȚA MEA

Imaculată și ușoară
puternică-n naivitate
trandafir fără ghimpi
cavaler fără cetate

copil c-o stropitoare-n mână
o ciutură îndrăgostită de fântână
alean fără timp, fără timp,
burete tot înghițind starea de grație
cu ochii răsfrîngînd doar primăveri...

Ființa mea de ieri.

Ființa mea de azi ?

Nostalgic înclinînd spre ieri
și cu speranță către mîine
dar, vai, nu se mai vede bine
dintre mărăcini și ruine...

Cît angrenajul inimii mai ține
și cît pădurea are încă brazi,
ai grijă, suflete, de mine,
de ființa mea de azi !

O, cîtă frumusețe presimt că va fi
pielea și ochii mei vor înflori
poetii-și vor expune operele-n piețe
și prozatorii le vor da binețe
iar eu... voi sta la taraba mea zi de zi
radioasă și, precum v-am spus, înflorită,
vînzînd poezii contra frunze...

De n-aș fi pierdut cheia visului...
Astăzi n-am bani de pîine.

...credincioasă prin definiție singurătății
ca un cîine –
ființa mea de mîine.

INTRADUCTIBIL

Intraductibile sînt bătăile inimii.
Intraductibil, dorul. Aleanul nu se spune.
Cu undița nu poți prinde cuvinte.
Nici o minciună pe sine nu se minte.
Nici o răsplată nu vine anume.

El spunea mereu: „Grăbește-te-ncet !“.
Alunec pe cuvinte deci, alunec,
poate așa voi deveni poet.

Intraductibilă e muzica, atunci cînd vine
de la un zeu.
Intraductibilă voi fi și eu

dar nu mă mândresc deloc.
Viața e o sferă, inima un poloboc,
o definiție – deschidere de lacăt...
Toate sînt doar în treacăt
timpul nu alege decît
pietrele strălucitoare, șlefuite din rîul ce duce
sus în deal, la răscruce de vînt.

„Iar te grăbești !“, mă ceartă Creatorul
de armonii.

„Iar nu vrei, iar nu știi,
iar nu pricepi nimic !

– Mai lasă-mă doar un pic,
aproape-am înțeles !
– Asta nu-i bine ! E-aproape ieftin să discut
cu tine !

Îmi trebuie doar o scamatorie cu sfori,
o incantație – de șapte ori,
și toată sarea dintr-o salină
pentru o mîncare aleasă...
Vreo șapte basme cu zmei,
un truc cu șapte porumbei,
o rază de soare răsfrîntă-n fîntînă,
un cîntec cîntat cu șapte degete de la o mîină,
o floare de uită-mă, un strop de nevin...
Vezi ? E nevoie de foarte puțin
să te transform într-un traducător inspirat !

Așa zicea... dar ce păcat,
meseria de traducător nu mai exista !
Și nici cuvîntul „trist“, ca să fiu tristă,
și nici incandescență n-am dreptul să fiu !
S-au pierdut toate cuvintele,
au fost furate din dicționare.
Cheia e la el, și îl doare,
e o răspundere prea mare,
nu e drept, luați-i cheia !
De ce să fie la el ? !

– Tocmai de aceea, tocmai de aceea !
mi-au răspuns, din văzduh,
niște voci suprarealistice de feminine.

Dar el sări, aproape de cuvîntul „revoltat“:
– Nu vezi, nu vezi ? ! Cheia e chiar la tine !

Era să trec, era să nu observ, era să...

Să strig muzei grăbite: „Lasă-mă !“ ...

Azi mă grăbesc, da' foarte, foarte-ncet...

Numai în limba lui
poți citi un poet.

MATEMATICĂ

Moto 1: „Plus-minus, minus-plus...“

(Pavel Stratan – „Copacul vieții“)

Moto 2: „Problema mea nerezolvată...“

(Pavel Stratan – „Vasile, toarnă !“)

Omul a inventat matematica
sau matematica l-a inventat pe om ?

Funcții, șiruri, necunoscute.

Mulțimi.

Mulțimi incluse, disjuncte sau vide.

Mărimi. Plus-minus infinit.

Sinusoide, cercuri, drepte paralele.

Puncte.

Puncte infime în univers.

Unghiuri, arcuri, raze.

Drepte. Linii frânte.

Îți recunoști propria viață ?

UNEORI POATE TREI

S-a demonstrat științific: iubirea durează
doi ani,
uneori poate trei.

El a iubit această țară
doi ani și-aproape-o primăvară –
apoi a plecat.

Au plîns după el
delicate femei

iluştri critici
fanatici căţei.

În oraşul fanat
au rămas doar jonglerii
să cureţe merii
de omizi şi-ntemperii...
Un oraş exilat.

Sentimente vivipare
agăţate-n ramuri goale
şi-un poem nevertebrat
mi se pare
c-au fost luaţi de salvare
doar fiindcă el a plecat.

Asta se-ntîmpla demult.
Eu vă scriu din viitor.
Azi e programat să mor.
Deci: am oră la coafor
(ca aşa se-ntîmplă-acum –
moartea e un simplu drum
pavazat cu flori şi fum
şi-o celebrăm cum se cuvine).
Dar o să amîn un pic –
cît o cafea la ibric ! –
şi-o să vă învăţ... de bine.

Să vă spun că nu-i aşa,
că iubirea, dragii mei,
nu durează doi ani-trei.
Ea rămîne cît tu vrei.
(Dacă viaţa-i după grafic –
dragostea n-o prinzi în trafic.

Şi dacă toate legile s-ar alia
deasupra fi-va totdeauna Ea.
Ce versuri demodate, nu-i aşa ? !
Mda...)
Iar viaţa... Un cuptor cu pîine.
Ce e viaţa ? Vă spun... mîine !!!

El a iubit această ţară
doi ani şi-aproape-o primăvară
apoi... a plecat.
Dar aşa aprig l-au strigat
acei ce plîns-au după el –
femeie, critic sau căţel,

copil, savant, cioban sau miel,
chiar și rivalii-așa, nițel...
încît, nu după mult (era-ntr-o vară)
s-a-ntors la ei, s-a-ntors în țară.

S-a demonstrat acum empiric
(și telepatic, și oniric,
prin ocultism ori prin magie,
prin parapsihonebunie,
cu jale și cu bucurie,
cu suflete topite-n soare,
c-o nesfîrșită (ne)răbdare,
cu tot, cu toate, cu orice,
cu viața și cu sîngele,
cu lacrima și fericirea
și cu iubirea. Cu iubirea...):

e un fapt dovedit –
cine s-a vindecat, n-a iubit.

Corul:

El a iubit această țară
doi ani și-aproape-o primăvară
și înc-o vară-primăvară
și-o primăvară... vară... vară...

VIS CU SIMONA POPESCU

Am citit-o pe Simona Popescu
și m-am îndrăgostit de ea.
Am citit „Noapte sau zi“ de Simona Popescu
și mi-am dorit să fiu ea.
„Cum o fi oare să fii Simona Popescu ?“ –
întrebarea asta în suflet loc-și-mai-loc își făcea.

„Pe cînd eram eu profă la niște puști
ca să-i învăț cu scrisul
le tot dădeam să scrie în clasă teme
ușoare și plăcute.
De pildă «Visul».“
Citind aceste rînduri simple
(cum altfel ?) cocoțată-ntr-un platan,
c-un tatuaj (chitară + pix) în dreptul inimii,
m-am gîndit, evident, la Stratan.

Și dacă ea amintea-n cartea ei de Ravel,
de ce să nu scriu și eu (ce vanitate !)
schimbînd o singură literă, despre Pavel ?
(accentul strică rima, dar ce-are a face ? !
Am voie – e democrație !
să scriu despre oameni mari de care îmi place !
De-o revoluție a fost nevoie ca să pot eu scrie
vrute, nevrute, minuni și trăsnaî o mie !)

De unde ia Simona Popescu atîtea cuvinte ? !
(peste nutrița ei cuminte
plutește, vizibilă doar mie,
o suprapămînteană poezie).
Am votat-o pentru premiul Nobel.
Am regîndit-o noapte și zi.
I-am studiat pledoaria pentru poezie – și...
Și.

(cîndva, visam la lucruri obișnuite, de noapte:
Dragoste, Magie...
Se mai găseau, pe atunci.
La drumul mare sau pe sub mîină,
în borcane cu magiun, cu smîntîină,
în copaci înfloriți,
în rucsaci înflorați,
în iubite-iubiți,
în ochi de căței aristocrați
etc. etc. etc... Oriunde, oricum,
supraofertă, cum s-ar spune.

Azi, visez la lucruri imposibile,
sută la sută de zi:
Sănătate, Timp...
Nimeni nu mi le poate dărui.)

Am visat că voiam să mă fac,
cînd voi fi mare, Simona Popescu.

RETRO

Zilele astea aș avea nevoie de o nouă față.

Retroactivă e durerea mea
o piramidă-așteaptă în zadar
cheia misterelor s-a pierdut – și ce liberi am fi

dacă n-ar există oglinda și calendar !

Inutilă viață de obiect confiscat –
nu e bine să posezi în neștire –
retrocesiv e marele zeu, retrogradă inima
(există oare retroiubire ?)

Înapoi, tot înapoi,
e noua lozincă, am pierdut ceva blînd
abur otrăvitor s-a lăsat peste noi
slujește-mă-n continuare, gînd !

Ce retro sună, demodat și fad,
salveaza-mă, Muzică, zeitate supremă !
Poezia e cu mult prea saracă...
Dă-i gurii o prăjitură cu cremă,
o ciocolată, ceva, ca să tacă !
Dă-i inimii atîta: un cîntec
și-așterne pe-o foaie, pe-o mie de foi ofilite
partitura de neplagiat din adîncuri,
retrospectiva unei vieți netrăite.
Retro e orice ieri față de azi
retro amintirea, retro copilăria pierdută,
retro viața.
Să așteptăm, deci, ca pe-un trofeu, dimineța
și vom fi iarăși în tendințe.

(Retro nu poate fi nicicum
melancolia-n care,-adesea, cazii...)

Zilele astea aș avea nevoie de o nouă față.
De un nou suflet am nevoie azi.

LA NOUVELLE POËTESSE

Ea trăia, să zic așa,
din:
îndrăgostiri fanatice și dese
cum îi stă bine unei poetese...

Se-ndrăgostea
de:
un frumos semizeu
cu șoșonii-n antreu
semiluna de vară

ce ofta în cămară
un sfios semicerc
 să pricep nu încerc
un timid semiton
 de culoare sau ton
de o semivocală
 amintire din școală
semispațiul din vis
 ca un rai mult promis
o seminție de cucu
 guguștiuci / eunuci...

Și ținea seminar
ca să vadă mai clar
printre semiperdele
de ce sînt toate rele –
lucrurile, măi frate,
de-s doar pe jumătate...
de-s așa... și așa...

Des se-ndrăgostea ea
sincer, fără perdea,
și platonice și-absurd
de un zeu muto-surd
de un vers zigzagat
de-un bărbat deghizat
într-un Verde-mpărat...

Ce păcat ! Ce păcat...

Ea se-ndrăgostea, așa,
de eroi din mucava
tare trist și tare des...

Voilà
 la nouvelle
 poetesse !

AMORTIRE

Anestezicul perfect:
viața de zi cu zi.
Copilăria uitată
inima bătînd aplatizat
a iubi = a neiubi,

a nu trăi –
eternul păcat.
Regret ? Remuşcare ?
Alege ce vrei.
Ce contează că inima nu e divizibilă
cu doi sau cu trei ?

Vînt stelar
univers lipsit de inteligenţă
neoglindit obiectiv
de conştiinţe muritoare.
Dar cui îi pasă ?
În ameţitoarea rotaţie
inutil accelerată
o pierdere nu mai înseamnă
nimic.

– Amorţiţi-mă la loc !
vă zic.

IUBIRE

fără moto

Refren:

Dreptul la iubire ne e dat.
(tra, la, la...)
Dreptul la permanenţa iubirii
(aici intră viorile...)
trebuie câştigat.

Iubirea a fost cîndva
religia mea.

De mîine n-am să mai cred în iubire.
Cum să crezi într-un Dumnezeu
pe care nu l-ai văzut niciodată ?

Iubire, teoria mea
îndelung studiată
aplicată
pe cîteva fiinţe întîmplătoare
şi în final nedemonstrată

doar incitându-mă mai tare
la căutare.

Neîmplinită dragoste
minciună roz
ce ne-a fost dată
să rezistăm în astă lume
ce s-ar fi vrut asexuată
de nu s-ar fi produs cândva
o mică eroare
în istoria vieții.

Acum s-ar cuveni să sparg pereții
pînă dau de stele
dar ce-am să fac apoi cu ele ?

Păcat
de cîtă energie-am consumat
visînd...
Aș fi putut clădi cu ea castele
ori mînăstiri
în care să mă zidesc ca pe-o Ană.

...și trece viața mea fără prihană
la fel ca cea de păcătoasă trece.
Colivia de aur e rece,
ibricul unde-a fost ceai e fierbinte, dar gol.
Nu mai există spiriduși în alcool.

De mîine n-o să mai cred în iubire
de mîine sînt un ateu
exilat.
De mîine am să cred că-n stele
lucrurile toate deja s-au așezat.
Straturi-straturi, cumiți, înțelepte,
așa cum îmi place mie.
De mîine am să cred... în ce ?
În... Prietenie !

Prietenă voi fi cu lumea toată !
Doar cu tine nu, iubire,

religia mea
dărîmată...

SFERA PERFECTĂ

Eroul trece, trece, trece
eu mă îmbăt cu apă rece
în speranța că Mîine va fi venit
cu un erou mai fresh, mai dichisit

Hey, teacher, leave the kids alone
se cîntă obsedant la telefon
în timp ce la TV lumea poartă
o conversație intelectuală
cu clona mea din vremuri de din școală
(cea deșteaptă, adică,
cea care citea și scria și visa
cum naiba de e ea clona mea ? !)

I need a hero
dar eroul a trecut de mult
face alte fapte bune acum.

Cineva stă zăpăcit de soare în drum
și-ntreabă toți trecătorii
(și luna și stelele, galoșii, umbrelele
zmeii zînele zburătorii...):
– N-ați văzut un cal maro ?

– Da' cine-ntreabă ?
– John Doe.

DAȚI STATUIA JOS !

„Dați-l jos de pe-acel soclu,
dați statuia jos !“

striga un nebun pe stradă –
un nebun frumos.
Hoardele încet se-adună
strigă toți în cor:
„Dați-l jos, el nu e piatră,
el e muritor !“.

Sus pe soclu, printre stele, porumbei și nori,
omul încă nu-nghețase.
„Spune, știi să zbori ?“
„Spune, cum compui un cântec,
cîte note știi ?“

întrebau bătrîni și tineri –
mai ales copii.

„Spune, cine este Ghiță, cine e Vasile ?“

„Cît ți-a luat să compui «Seca»“,
spune, cîte zile ?“

„Cînd e ziua ta, maestre, ce poeți îți plac ?“

„Spune, cine e Luluța ?“

„Cîți bărbați în tine zac ?“

„Ce fumezi ?“, „Cînd mergi la sală ?“,

„Cum e viața ta ?“

El, săracul, nici n-apucă
să zică ceva.

Ia chitara, vocea-și drege, inima i-o ia la trap.

Cînd el cîntă, nici emoțiile

-n piepturi nu încap.

Sus pe soclul gol, o rază

a crescut o floare.

O privighetoare mută-și cată alinare.

Oamenii-l ating sfioși – e real, e viu !

Unul zice: „E cel mai adevărat

Om pe care-l știu !“

Apoi cer autografe, nu-i ajunge timpul.

Totul e frumos la el

și curat și simplu.

„Dărîmați soclul acela, nimeni să nu-l puie

vreodată, iar, acolo,

el nu e statuie !“

„Dărîmați-l, dărîmați-l !“ mulțimea vuieste.

Numai frumusețea pură

se reconstruiește.

Și cuvintele, și gîndul, inima e-un cîntec viu.

Cine-i magul, cine-i magul ?

Sincer, nu mai știu.

(Povestea încă nu de tot s-a terminat...)

Cine-i Omul, și Artistul...

rămîne de-aflăt !

CEI CE GÎNDESC ÎN VERSURI

Între da și nu
între negru și alb –
acolo stai tu.

Între spuse și nespuse
între timpul ce se-ntoarce
și acela care trece –
tu-ți dai nota șase, eu îți dau doar zece.

Între căi bătute și poteci virgine
între timp și spațiu, între rău și bine
din ce să-ți faci casă ? Multe lucruri nu-s.
Da'-ntre deal și vale, între jos și sus
între cer și piatră, aer cât încape ?
Casa ta-i de aer, casa mea-i de lapte.

Între-oglinda-n care te privești în noapte
și oglinda-n soare
unde te văd eu
între umbra unei lacrimi și splendoarea unui zeu
între prea devreme și mult prea târziu –
nimeni nu mai știe drumul ?

– Cei ce gîndesc în versuri
știu !

IDOLII

Idolii merg pe stradă, ca și noi.
Mănîncă înghețată
și cască gura pe la vitrine.
Îi apucă o criză de sciatică
atunci cînd te aștepti mai puțin,
le curge uneori o lacrimă
și se uită și ei, seara, la televizor.

Idolii nu trebuie văzuți în starea lor de zi
închideți ochii de-i veți întîlni pe stradă
nu-i atingeți dacă se-ndreaptă spre voi
(se vor topi),
faceți-vă că nu-i recunoașteți...
Repetăți în gînd: „Nu e El !“.

Astfel, idolul va trece
și tu nu vei lua din el
poleiul vrăjit, ca de pe fluturi, când erai copil.

Poate seara vei avea norocul să-l vezi la televizor
să-l auzi la radio
să-l găsești pe internet
să se zvonească, într-un fel, despre el.

...despre idolul care nu merge pe stradă
nu mănâncă înghețată
nu se holbează la vitrine
și e întrutotul și-ntrutotul
altfel.

ȘOPÎRLA

Sună bizar
un animal miraculos
pe care nu toți știu să-l vadă
cursiv și rece și frumos
pînă la teamă.

E dimineață iar –
copilăria zilei,
nevinovată, crudă.
În iarba udă,
șopîrla se ascunde, verde.

Copilul (Tu ? Se poate, dar...) o vede.
O prinde-n mâini și rîde în neștire
iar teama se transformă
în uimire.

El a-nvățat la școală
despre-al șopîrlei mit.
Demonstrativ și fără milă,
c-atîta este de uimit,
îi taie-un pic din coadă.

De peste inocență și trădare
copilul curios ar vrea să vadă
miraculoasa ei regenerare.
Șopîrla cade-n iarbă, aproape-nvinsă.

O vreme, nimic nu se întâmplă.
Copilul simte-acut în tâmplă
vinovăția cum zvîcnește.

Nimic nu crește
-n loc de coadă !

„Poate mai trebuie un timp să treacă“.
Șopîrla bearcă
nici nu moare, nici nu trăiește.
Se-ascunde-n iarba verde, udă,
avidă poate să audă
un „iartă-mă“ pe șopîrlește.

Dar dacă, într-un joc pervers, partea tăiată
i-ar crește în alt loc sau în alt fel,
imprevizibil și diform,
îngrozitor pînă și-n somn ?
Și iar ai încerca s-o mutilezi
și tot așa
i-ar crește partea smulsă-altundeva
și ai să vezi, și ai s-o crezi,
un monstru mic
un haos umblător
răzbunîndu-și un întreg popor
de ființe mici și fără apărare ?

Privirea poate fi înșelătoare
durerea – o mutantă ce nu doare
efectul-cauză o simplă stare,
răspuns la vina fără de-ntrebare...
Și dacă, binemeritat, răul făcut
se va întoarce-apoi asupra ta,
și toți din tine ar tăia
aleator, sinistru, cîte-o parte ?

Și tu, științific, te-ai regenera
mult mai presus de groază și de moarte
sau poate numai ți-ar părea
membre-fantomă că îți cresc –
o mînă pe-abdomen, o inimă pe frunte,
un ochi pe stern, o unghie pe-o coastă
(o, preafrumoasă-anatomie-a noastră !)...

Vei deveni chiar tu șopîrla-monstru
și-ai înțelege-n fine cine e:
chinuit, renăscut, cu-nveliș de-mprumut,
regenerat strîmb după fiecare eșec,

sufletul nostru.

RECOMPENSE

Stă artistul și privește
din hamacul lui
marea care n-are pește
zvonește care nu zvonește
haina care stă hai-hui

umbra care nu umbrește
cerul care nu cerșește
valul care nu-nvelește
puiul la rană să-l pui.

Stă artistul și gîndește
din castelul lui
de ce visul se deșiră
de ce lumea nu se miră
de ce gîndul nu stă-n cui ?

Stă artistul și oftează
din temnița lui
cîte stele mor, uitate,
cîte șanțuri nesăpate
ratări către libertate
cui să i le spui ?

Sînt artist ? se-ntreabă-artistul
Viață, tu mă vrei ?
Viață, încap și eu în tine ?
Cît de-n serios mă iei ?

Viața nu-i o zeitate
ca să-i ceri minuni
viața e un coș cu oameni
care-odată au fost buni.

Ce e viața ? Un moș hîtru care te visează
și-uncori, fără de veste
te recompensează

fiindcă n-ai uitat ce-i jocul și joaca ce este

cu un cântec
c-o-ntrebare
sau... cu o poveste.

SCUTUL SUFLETULUI

Mă-nchin ție, Știință, zeitate supremă !
Doar tu ne poți salva !

În viitor, desigur, pentru suflet se vor inventa:

- paratrăsnete din gaze rare
- combinezoane waterproof
- cutii anticutremur
- anestezice fără efecte secundare
(a nu se testa pe animale !)
- draperii împotriva radiațiilor
- ochelari antieclipsă
- creme anticearcăn și antisolare
- diete noi de-ngrășare
- umbrele contra ploilor acide
- medicamente exclusiv cu efect placebo
- alimente 100% ecologice
- vitamine multi-ultra-extra-super...
- dopuri contra decibeli înalți
- asigurări de viață lungă
- plasturi antibătăături
- sprayuri de purificat aerul interior
- haine nonalergice
- mănuși termo-nu-știu-cum
- veste antișoc...

Și toate-acestea la un loc
tare bine vor proteja
sărmanul suflet din viitor !

Doar bunul Dumnezeu, cocoțat pe un nor
pufnește în rîs de truda noastră ciudată
și ne-aruncă o foiță pe care scrie – atît:
„pavelproof – niciodată !“.

LIBERTATEA VINE TÎRZIU

Moto: „În viața mea,

preafîrziul a venit prea devreme.“
(Pavel Stratan – despre piesa „Visul“)

Libertatea vine târziu,
după ce toate pierderile posibile au fost epuizate,
cînd viața e iremediabil ratată
și „ieri“
devine parcă „niciodată“
iar „mîine“... nu e nicăieri.

Arunci capul peste umăr –
simple experiențe, îți spui,
nimic dus temeinic pînă la capăt
nimic într-adevăr atotcuprins
și tu pricepi c-ai fost mereu învins
dintr-o greșită percepere a timpului
dintr-o perpetuă desincronizare
cu propria-ți vîrstă
(și mai credeai că justiția divină funcționează !)...

Frustrări/orbecăiri/lupte-n gol/amînări
nici un gest nu rămîne fără urmări...

Cînd înțelegi totul, ești aproape de absolvire
dar nimeni nu-ți dă o diplomă că ai trecut
prin viață
ca printr-o școală grea, unde de-abia ai făcut față,
mereu corigent, aproape repetent,
aproape trogloditul clasei...

Și vina nu e exclusiv a ta, desigur,
colegii nu te-au ajutat,
profesorii au fost indiferenți,
manualele scrise intenționat cu litere mici
și-aproape șterse
ca niște vechi manuscrise egiptene.

Libertatea vine târziu, prea târziu,
cînd trupul aproape că nu mai e viu
deși inima de-abia s-a născut
dintr-un altfel de lut,
cînd ai avea cu prisosință dreptul
la un nou început
(sună pleonastic, știi, dar și la pleonasm
ai dreptul
cînd e deja prea târziu !)
cînd ai înțeles, în sfîrșit, sensul vieții, ah, Sensul !

Copilăria e o stare ?
O stare indusă de poveștile cu zîne,
un tîmus care ne rămîne,
un apendic, o povară, o amintire grea ?
Cine ești tu, copilăria mea,
ca o altă ființă dizolvată în mine ?
O moștenire, un cadou neales ?
Dar cum rămîne-atunci cu poezia
și cu ereditatea unui vers ?

– Dar ce căuta aicea Poezia ? !
– Rimează numai cu Copilăria !

Copilăria nu e o stare
copilăria e-o întoarcere-n timp
pe cînd dormitau zeii în Olimp
pe cînd se inventase Armonia.

Copilăria e-o răscumpărare a ființei
de la cămătari nemiloși.
Pentru că toți copiii sînt frumoși,
vrem înapoi copilăria !

„S-o recîștigi e greu !“, tună în munți
un glas ca al lui Dumnezeu.
O merit eu ? O merit eu ?

Veșnica recunoștință, mă înclin, jos pălăria
către neașteptatul zeu
ce ne-a redat copilăria !

VICTIME COLATERALE

Viața e o luptă
cu poeții din noi.

...și tu strivești, aproape surd, cu bocancii
murdari de noroi
iarbă, gîze, suflete căzute-n drum
pietre despre care nici nu știi
că sînt vii
și multe alte ființe de fum.

(De s-ar inventa mai repede Muzica,
armistițiul suprem, salvarea noastră necesară !
Și-un vrăjitor care s-o fluture ca pe-un steag alb,

într-o seară albastră de vară !)

...Muzica n-a-ntrecut niciodată poezia,
pînă la el.
Muzica niciodată n-a fost poezie,
pînă la el.
Muzica niciodată n-a fost alît-de-a-vieții.
Îngenunchiați, lupta abia acum s-a sfîrșit.
Pacea ne vine de la răsărit.

Viața e o luptă cu noi.
Tu nu știi miza vieții.
Victime colaterale, de război:
poetii.

BANCARĂ

Împrumută-mi noua ta ființă
după năpîrlirea de tot ce-a fost rău.
Împrumută-mi zîmbetul tău
vindecător.

Mă angajez în scris să nu mor
(aduc și giranți, dacă vrei,
și garanții, de trei ori cîte trei)
pînă la rambursare.
Un împrumut pe termen scurt
nimic mai mult
cu o dobîndă împovărătoare.

Nu ți se pare
că cer puțin ?
Tu nu trebuie decît
să semnezi un contract oarecare
o hîrtie aproape fără valoare,
să zici, prin urmare, un da.
Sau – ai de ales –
să te apropii cu o floare
de nu-se-poate-uita
pe care ai smuls-o brutal
chiar din grădina ființei tale

sau să te răzgîndești subit,
să nu-mi mai dai apoi nimic,
să fie ca și cum am murit

și totul să se prescrie.

(dar pământul încă se-nvârtește
de parc-aș fi vie
și stelele sînt tot pe cer !)

Și o să am din tine
tot ce-mi trebuiește
fără formalități stupide –
dar în eter.

RESTITUIRI

Am găsit în podul casei caiete vechi
cu încercări literare.

La zece ani, scriam:

Ploaie de vară
Pe umeri de-aramă
Tu speli petalele
de trandafir.
Ne dai putere,
Răcoare pe piele
Și cîntec în suflet. [...]

Citeam Eminescu și eram îndrăgostită de Rahan, pe care-l traduceam din franceză:
(„Qui es-tu vraiment, Rahan ? Un homme ou un esprit du bien ?“)
Trebuie neapărat să vă spun că el avea un colier cu cinci gheare, și fiecare gheară simboliza o
virtute: Înțelepciunea, Cinstea, Curajul, Dîrzenia, Generozitatea. Credeam și eu în ele, pe atunci.

La cincisprezece ani scriam:

Era așa tînăra iarna
În care mai știam s-ascult povești,
Și-și deschideam fereastra larg să intri,
Iubire, miracol ce ești.

...și s-a stins Luceafărul de seară.
Bezna a curs. Obraji încă uzi. Frunte arsă.
M-am tot dus... tot dus...
Nu erai, sau erai prea pe margine,
Iubire, poveste frumoasă.

Azi e-așa bătrână iarna...
Nu mai știu s-ascult povești.
Mă îndemn să-nchid fereastra.
Du-te, frînge-te, Iubire,
Amintire grea ce ești...

Îi descoperisem pe Blaga, pe Labiș, Păunescu, Arghezi... – și eram îndrăgostită de profesorul de sport, pe care nu știam cum îl cheamă. Sufeream rău din „dragoste“, pe atunci.

La douăzeci:

Mi se părea că e vecia-n tine,
Că ești din cataclism născut, ca zeii,
Și te-ntrebam pe valea numai ierburi
Dac-ai văzut cum se sărută porumbeii ! [...]

Citeam Ana Blandiana, Nichita Stănescu, Nina Cassian, Maria Banuș, Violeta Zamfirescu... și eram îndrăgostită de alte fantasme.

La douăzecișicinci, mi se pare:

Mi-am răscumpărat azi,
la întâlnirea noastră simplă,
miile de ore pierdute cîndva.
E fascinația iubire ?
(lasă-i pe filozofi !)
Poate că da. [...]

Citeam tot ce-mi cădea în mîină, ca-n vremuri de restriște. Cam pe atunci s-a-nîmplat Revoluția, și ni s-a dat marea libertate de a citi orice, de a vorbi orice, de a simți... O, ce dar minunat ! Ați citit „Picnic la marginea drumului“ ? Cînd personajul găsește aîtea lucruri fascinante (poate resturile unui picnic al extraterestrilor), fără să-nțeleagă la ce ar putea folosi ? Ei, la douășcinci aveam deja un copil și eram fericită, fericită ! (unii ar crede că revenisem cu picioarele pe pămînt... Sau pe Pămînt...)

La treizeci de ani, scriam:

Cu lacrimi amare în ochii amari
ca-n fața unui sfîrșit,
azi îți scriu.
Ești o ultimă șansă, așa-ncepe scrisoarea
dar ce adresă ai
nici nu știu.
Între noi nu există decît
goana mea după vise, dementă,
am chiulit într-o zi de la lecția „viață“
și-am rămas corigentă.

Între tine și mine, nimic,
nici măcar nu mă știi.
De-aceea n-o să ghicești nici în cărți
despre mine
și ca atare n-o să îmi scrii. [...]

Azi, citesc din ce în ce mai rar. Uneori Cărtărescu sau Simona Popescu, alteori răsfoiesc reviste literare. Sau încerc să-mi redescopar propriile poezii – pe care de obicei le rup.

Inima nu mai e aproape de trup.
Creierul s-a atrofiat, fără măcar să se mire.
Și cine să mai creadă în iubire ? !
Zvon de cărunțe-mi dă tîrcoale
și cineva-mi spune:

„E ridicol să mai scrii despre dragoste
la vârsta ta !“

Dar aş putea să scriu despre altceva ?
Mă fac că scriu, aşadar, despre chestii
filozofice și grele...

(o poezie cerebrală, adică !)
dar tot despre dragoste e vorba
în scrijelirile mele...

Astăzi scriu mai ales despre frică.
Astăzi scriu... iată, ce citiți acum !

O poezie de alean și de fum,
rime deșarte...
o blasfemie (și cine să mă ierte ?)
pe-altarul celei mai frumoase arte...

Ce voi scrie mâine ?

Poate:

Ne-au astupat urechile cu ciment.
Ne-au lipit pe față ochelari cu raze X –
aceasta să fie pedeapsa că sîntem oameni.
Ne vedeam, unii altora, doar scheletele albe,
parcă toate la fel.

Cum să-l recunosc pe El ? !

După strălucirea osului frontal, poate.

Mirosul ni l-au șters.

Ne-au înlocuit corzile vocale cu corzi de chitară.

Fiecare avea în glas o singură notă muzicală.

El a zis: mi.

Eu am zis: re.

Poate: „mi-e dor de tine“ sau „mi-e foame
de-un cîntec“.

Poate: „revino la mine“ sau „realitatea
crește monștri în pîntec“.

Poate „mire“, „mireasă“ poate...

Era o luptă pe viață și pe moarte
ca un om pe un altul să-l vadă.

În noapte, departe,
Pământul ne aștepta să-i topim
calota nesfârșită de zăpadă.

Stau la coadă la ușa mea:
ghicitoarea în cărți,
ghicitoarea în glob,
ghicitoarea-n cafea.

Tentația e-așa de mare,
mai că era să spun da !
(Miine – voi fi îndrăgostită numai de mine,
ca o târzie recompensă ?)

...cele trei ghicitoare au început să se bată.
Ghicitoarea în cărți zice: „Așa e !“
Cea cu globul: „Nu e așa !“
Ghicitoarea-n cafea
a spart cana cu semne...

Mi-e somn, mi-e a jele
și mi se face târziu...
Sufăr de somnofagie, pesemne...

Plecați, prevestitoare rele !
Nu vreau să știu !

PSEUDO – HAIKU

(teme din creația lui Pavel Stratan)

AMINTIREA

În munți e numai iarnă.
Ghidul ne arată
casa memorială a iubirii.

Amintirea e atuncea când
ghioceii și crizantemele târzii înfloresc deodată
dar numai în gând.

Cîinele învață pisica să zboare
de pe acoperiș.
Pe uliță, urmele pașilor tăi de copil.

ADOLESCENȚA

Ei mi-au dat o imagine
și nu o pot răsturna.
Dar am o oglindă fermecată !

ARTA

Revoltata mîna care scrie
fără aprobarea mea.
O rîndunică și-a făcut cuib la fereastră.

Cuvintele sînt baza lumii.
Sunetele, acoperișul ei.
Orice artă e un edificiu al speranței.

Un Dali pentru ureche, un Blaga pentru nări,
un Stratan pentru ochi... Ce e arta ?
Arta-i un copil din Sparta !

ARTIZANUL

...propriului destin.
Mîini fermecate. Unelte pe măsură.
O pasăre-și construiește un cuib măiastru.

ARMATA

Femeile nasc copii.
Tagma bărbătească își caută un rost.
Pîna la urmă, un act de alegere.

Ce bărbați vom fi pe urmă
fără frică de bau-bau...
O-o-o...we're in the army now...

AMĂGIREA

„Les fleurs du bien“ se cîntă la radio.
Iubirea face figurație uneori.
După soare – nori.

ACOLO UNDE

Nici poezia nu pătrunde
acolo unde
omul care se cîntă pe sine luminează,
acolo unde...

ALEGEREA

Nu mă forța să spun „da“ sau „nu“.
Eu nu-i cred pe matematicienii
care afirmă axiomatic
că terțiul e exclus.

Nu există decît cifra 2. Lumea-i creată
în sistem binar.
Ființe ori lucruri. Divinitate sau zar.
Deus ex machina, maxina ex deo.*

„Ce-ți dorești mai mult pe lume ?“
m-au întrebat, cînd să mă nasc, Ursitoarele.
N-am vrut nemurirea. Doar – iubirea. Și soarele.

Ce să alegi din sacul fără fund al vieții ?
(Hazardul nu se admite aici, ia aminte !)
Minte sau suflet ? Suflet sau minte ?

BĂUTURA

Eu beau, tu bei, el bea.
Cineva a făcut din apă vin.
„Ca să visați și ziua“, ne-a explicat.

„Cînd erai copil, mergeai de-a bușilea.
Fii copil !“, zice hipnotizatorul.
Cu paharul gol, îl ascult.

BĂRBATUL

Nu e femeie.
Caută poarta sărutului, fîntîna și soarele.
Brațele doar îl ajută să nu fie copil.

FEMEIA

Nu e bărbat.
Caută mărul în iarbă, omul din lună.
Genunchi supuși, în care inima s-a cuibărit.

BĂRBATUL ȘI FEMEIA

Soarele tînjește-n taină după lună plină.
Tu ești de oțel,
eu - de plastilină.

Viața e din particule îngemănate.
Cum s-o feliezi, s-o împarți ?
Azi la mine e luni,
dar la tine e marți...

BĂRBAȚII ȘI FEMEILE

Bărbații sînt ca pepenii: ori prea cruzi,
ori prea copti.
Femeile le fac dop direct în inimă
și-i mănîncă oricum,
la recomandarea unui doctor asexuat,
înviat, evident, dintre morți.

BUCURIA

Ca o boare... vine, trece...
Se-ntoarce spășită, cățel nebunatic, la stăpîn.
Zeul acela care împarte zîmbete cu dărnicie.

Deschid o carte cu copertă roz.
„Primăvară, primăvară, primăvară“
scrie pe toate paginile.

BANII

O marfă. Mijloc de schimb și de plată.
Motorul care mișcă lumea toată.
Povara noastră blestemată...

Unde-s banii ? Unde-s banii ? Un copil învață
conceptul de „piață“.
Parale bune, suflete goale.

BECIUL

Acolo unde-nveți să alegi. În adânc.
Șoriceii se sperie de pașii tăi și se-ascund.
Vinul curge roșu, ca sîngle. Să rămîn ?

BUNĂTATEA

Diferența dintre Bine și Bun ?
Pruna crește pe-o creangă de prun.
Cine face bine e bun cu sine, spun.

Pîinea caldă din țest. Izvorul termal pentru toți.
Sînglele fierbinte în inimă.
Un termometru, vă rog !

Nimic nu se compară pe lume cu bunătatea...
zise cerșetorul, numărînd bănușii.
Sau era filantropul din limuzină ?

BINELE

Binele pe care-l faci
se va întoarce-asupra ta. Bumerang de catifea
sau cuțit de oțel.

Stă Binele la Zoo,-n cuști de aur
același regn cu mii de-nfățișări...
Cîndva, va fi de vînzare.

Un singur exponat pentru fiecare.

RĂUL

Are răul grade de comparație ?
Întrebarea asta mi-a venit
pe când sorbeam un înfiorător ceai medicinal.

COPILĂRIA

Nimeni nu îmbătrânește
în satul nostru
numit copilărie.
Văd un copil.
Un copil mă vede.
Nedrept târg !

Copilul ce-am fost nu mai înțelege
copilul ce ești.
Și-atunci, îți citesc povești.

Copilul le dezvăluie părinților secretele lui:
Joaca, Sinceritatea, Candoarea.
Ce-nvățăm noi de aici ?
Oameni mari, sînteți mici !

CĂUTAREA

Știe râul că va ajunge în mare ?
Știe pămîntul că sărută zarea ?
Omului i s-a dat – Căutarea.

Caut o formă care-n ochi se răstoarnă –
dilatare de suflet, răbufnire de gînd...
Și-un zeu reîncarnat în om de rînd.

CUREAUA

Ei, aici trebuie să filosofăm un pic !
Sau mai mult. Cureaua ca educator.
Cureaua care-ți strânge stomacul,
să nu cadă inima-n el !

CREZUL ARTISTIC

Pentru că „crez“ rimează cu „miez“
sună frumos și înalt. „Liniște, artistul creează !“
Ce bun e miezul nucii sparte cu mâinile goale !

CULORILE

Minciuna e roz, visarea albastră, roșie iubirea.
Să pictăm așadar pe pereții casei, pe atrii
și pe ventricole
un tablou orbitor, numai în alb.

CUVÎNTUL

Fug cuvinte din dicționare,
cad în iarbă și se sting încet...
Inima învață un nou alfabet.

„Viața-i viață, ziua-i ziuă“
omul (nu) poate alege.
Doar cuvântul dat – e lege.

Familii de cuvinte stau cuminți în dicționare
la îndemîna tuturor. De pildă:
eu sînt fermecată, tu fermecător.

DRAGOSTEA

Fata își amintește
primul sărut.

Băiatul – lilieci care zburau. Și luna.

O aștepți și ea nu vine.
Trece când nu o aștepți.
În biserici se vorbește despre răsplata viitoare.

Frumusețe fără prihană.
Poetii scriu despre ea
un haiku științifico-fantastic. Sau horror.

– Ghici ghicitoarea mea: ce crește când iei din ea ?
– Știm ! E groapa ! strigă ei.
– E iubirea, dragii mei...

Tu și eu. Inimile noastre toate
bătînd – ceasornice sincronizate
zvonind atîta bunătate. Dragostea.

Pas la pas gîndul crește poeme.
N-aș fi crezut atîta alb
mai mult albastru... Mai e vreme ?

Ah, mîna lui însîngerată de cîtă dragoste ducea...
Mercurul unui termometru aruncat în vulcan.
Dragostea, ultima revoltă (din acest an)...

De la mine pîn' la tine
sufletul învață rime.
Uluior acordaj... Cînd voi ieși din sevraj ?

Mi-e dragă o stea ! Drag-o-stea...
(ați observat forța acestui cuvînt ?)
Am tatuat pe suflet numele tău: Sînt.

Dragostea nu are vîrstă. Corbul iubește
un fluture.
Trandafirul dă să se scuture.
Inima arde ca o surcea. Are vîrstă
dragostea mea...
Ora la care soarele și luna s-au întîlnit
a rămas scrisă în stele. Cu slove de foc,
șterse din loc în loc de cozile cometelor rele...

DESPĂRȚIREA

Dar aerul pe care-l tăiai în două cu brațul
ca să nu respirăm la fel ?
Dar amintirea ? Dar seara aceea în care ?

Ultima privire, ultima sărutare.
Ploaia iubirii diluând hoțeste
aceste foste pete de culoare.

Dar unde e harta cu-a dragostei cale ?
Ce zmeu o fi dus-o în hrubele sale ?
(Clepsidra întoarsă ca act de alegere ?)

Dacă singuri ne naștem și tot singuri murim –
ce e aceea despărțire ?
Poate, o linie subțire. Între alb și negru,
între spațiu și timp.

Ochii tăi sînt o mirare albastră, îmi spui,
dar poate numai pentru că n-ai cui.
Eu îmi iau dragostea la pachet,
îi pun fundiță roșie – și nu mă uit înapoi.

DIVINITATEA

Cad în dizgrația forțelor divine.
Te invoc prin urmare
pe Tine.

Cineva de sus notează tot
într-un carnetel fermecat.
Azi, va fi soare.

DĂRUIREA

Trandafirul despuiat de ghimpi.
Apoi de frunze. Apoi de petale.
Parfum de trandafir în aer. Roșu.

DUREREA

Ce vină are animalul de pradă
că e animal de pradă ?
Mielul, și-o frunză care cade.
Nimic nu țipă mai tare
ca țipătul oprit.
Să ne jucăm de-a cine va fi murit.

DUIOȘIA

Un copil trimite scrisori lui Moș Crăciun.
Când va-nvăța să scrie,
îi va trimite fluturi.

DORUL

Cucul caută o cucă.
Dorul doare. Doare tare.
Dor de ducă.

Nu m-ai căutat, prietene.
Telefonul doarme întruna,
cutia poștală a ruginit.

Dorul, acest cuvânt banal,
a fost zvîrlit într-un canal.
Din vina c-a dansat doar la un bal...

DEPĂRTAREA

Uite c-am intrat și-n Europa. A big happy family !
S-ar zice că noi și voi – și mai ales că eu și tu...
Totuși – există granițe, nu ?

EMOȚIA

Streșini fără țurțuri, gânduri fără cap.
Comorile în inimă nu mai încap.
Bum !

EȘECUL

N-am reușit niciodată
să demonstrez teorii, să dărîm postulate.
Nu mă ierta, maiestate.

EUFORIA

Cea mai frumoasă zi e (încă)-aceasta-n care.
Cel mai maritim cer. Cea mai boboacă floare.
Superlative la pătrat. Eu nu beau.
Eu m-am îmbătat.

FERICIREA

A avut un palat de cleștar.
N-a fost de-ajuns.
Mie, o picătură de rouă să-mi dați.

Sfînta e fericirea,
dar să nu mai spui nimănui.
Mama-și veghează puiul peste somn.

Tună-n munți, fulgeră-n suflet.
Cosînzeana întinde rufele pe-un curcubeu.
Făt-frumos îi promite tinerețe fără bătrînețe...

FORȚA

Sufletul e casant. Trupul, fragil.
Doar în amintirea ta de copil

cu toate poveștile te-ai împlătoșat.

FRUMUȘEA

Sensul albastru al poeziei, plastic și derutant.
Într-un pahar cu apă, curcubeul.
Un evantai desenează umbre de licurici
pe obrazul fetei.

GARDUL

Îl sari. Libertate.
Îl sari în sens invers –
acasă.

Cînd gardul se termină
nimic nu mai e sigur.
Dacă o să cazi în necunoscut ?
Printre scînduri, năsucul adulmecă.
E un alt aer dincolo.
Cineva, într-o zi, va deschide poarta.

Un gard nu e decît
bau-baul hoșilor.
Invers, devine drag.

GRABA

Să te grăbești încet e o artă.
Cuvintele sînt melci cu cochilia spartă.
O rază le topește – cu viteza luminii, se-nțelege.

HOTĂRÎREA

Cînd mergi pe bîrnă ai două opțiuni: sus sau jos.
A ști ce vrei – e sănătos. „Am voie să ?“ Vine tata:

„Am zis o dată, gata !“.

HAIKU PE LIMBA STRATANĂ

În stratanosferă se face noapte.
Liliecii tandri se drăgostesc în șoapte.
Să fii copil aici și acum – asta da aventură !

IDEEA

O, câte poezii înălțătoare aș fi scris
dacă aveam un carnețel la mine...
Ideea, ca un licurici, doar în noapte
se depășește pe sine.

ÎNTREBAREA

Cum e mai grav să ți se spună:
bețivan ratat – sau poet ratat ? !
Știți povestea cu hainele cele noi
pentru împărat ?

ÎNCREDEREA

Stai sprijinit de sufletul meu
ca de un zid
garantat de constructor pentru cincizeci de ani.

IDENTITATEA

Sufletul se-ntreabă: cine-s eu ?

Într-o zi, mă voi plimba prin Elizeu
ori într-o carte numele meu presat, ca o floare.

Afli de-abia la sfârșit.
Cineva îți desenează o hartă la scara 1:1.
Ce traseu sinuos ! Unii, nefericiții,
află de la-nceput.

Dependența de oglinzi face lucrurile neclare.
Într-un lac de munte te vezi mai bine.
Toate lucrurile depind de tine.

Te naști 100% al tău. Apoi înveți disimularea.
Și viața ta devine un scurtmetraj
filmă în plonjeu...
Revoltă-te azi: „Acesta nu-s eu !“.

Cea mai adevărată eu
sînt tocmai atunci cînd m-apucă
uimirea de mine.

Doar banda lui Möbius are o singură față.
Oamenii sînt poliedre stranii
din diamant/carbon, din infinit
care măsoară anii...

ÎNSURĂTOAREA

„Ori mă duc la mînăstire, ori mă-nsor cu tăte !“
Cuvintul „da“ e rotund, ca un inel.
Rostogolit în iarbă, pierdut. Soarele apune,
dar răsare iar.

ÎNTÎLNIREA

Ca să te întîlnesc, am plătit un preț mic:
nemurirea.
Întîlnire programată cu viața.
Întîmplătoare mereu – cu iubirea.

INDIFERENȚA

Bate Nu știu-cine, cu gheare de sunet
și mă fac, pudibondă, că nu (prea) aud...
(La poarta de est a sufletului ? La poarta de sud ?)

INIMA

„O investiție în suflet nu se amortizează
niciodată“, zice bancherul.
Ea – privește cerul. Ar vrea o casă, o mașină...
Doar inima țipă, avariata.

JOCUL DE CUVINTE

Star-stare-stareț.
Cal sau lac, anul sau luna.
Un zeu tînăr, rîzînd, face cuvintele cîntec.

Mă iubești ? întrebă băiatul.
Fata se joacă de-a negarea negației.
Din negru poți face alb, dacă vrei.
Eram Adam și Eva. Evadam
în noua lume, clădită strat cu strat(an)
unde creșteam iepurași de pluș, an de an.

Liliacul a-nflorit. Liliacul zboară.
Inima s-a travestit, pentru prima oară,
într-o sămînță ușoară.

LACRIMA

Cade-n paharul cu apă.
Paharul se revarsă –
o mare de plîns diluat.

Un zeu a aruncat roua
(zeiască, se-nțelege !)

pe genele fetei.

LIMBA

Cuvintele, în șiruri lungi, se plimbă.
Îmi pot rosti arsura dintru suflet
în limba mea, în nici o altă limbă.

Temă: să-l traduceți pe Stratan !
Copiii încearcă din răputeri, se-ncrîncenează.
Degeaba ! O fetiță iese la tablă și desenează –
un pisomurg năzdrăvan.

Orice limbă străină o poți învăța.
Doar poezia are gust numai pe limba ta.
Doar poezia – și inima. Inima...

LIBERTATEA

Învărajbit de canoanele altora
deschizi ușa interzisă.
Afară, o răscruce de drumuri.

Unde-au fost odinioară aripi
nici cicatrici nu se mai văd.
Poți fi liber și pe pământ.

Am acceptat fără-ntrebări limitele ființei mele,
hotarele țării, linia orizontului,
închisoarea cuvintelor,
hainele convenționale ale epocii. Ea – nicăieri.

Visam să spun, ca Eminescu,
„grija noastră n-aib-o nime' !“
Dar cine mai are nevoie de rime ?...

Ziduri, ziduri, ziduri.
(Dacă le dărimi, vei da de vid ?)
Am fost cândva o vrăbie. Am zburat
și m-am lovit de un zid.

LILIECII

Șoarece sau pasăre ? Iad sau rai ?
Așa ciudați sînt liliecii,
că numai noaptea înțelegi: există gri.

LECȚIA

Amestecul (de sentimente ?) s-a precipitat.
Să ridicați pătratul (șansa ?) la pătrat !
Punctul de sublimare e de mult uitat...

MOARTEA

Cădere liberă
de la mare înălțime,
cădere în sus. Cineva te așteaptă.

Sînt aici, ea nu este.
E aici, eu nu mai sînt.
(E un secret știut numai de frunzele
veștede-n vînt).

Select all. Nimic să nu-ți scape:
iubirea, frumusețea și vraja. O fotografie
cu tine cînd erai mic.
Copy. Rîul Styx. Apoi Paste.
Dincolo, nu se pierde nimic.

MAGIA

Am vrut să pun și eu o cărămidă
la înălțarea unei minuni.
„Nu așa se face !“, m-a certat magicianul,
pocnind din degete.

De haina științei mă dezic.

Un miracol se naște din nimic.
Mă-nchin în fața trandafirului crescut în farfurie.

MĂSURA

Ocaua lui Cuza, pendulul lui Foucault.
Nu mai bea ! zice mama.
Timpul e măsura tuturor lucrurilor.

MUZICA

Despre muzică, nu am cuvinte.
O lume ideală se naște din opt note.
Privighetoarea își vede de treabă.

Ce aglomerație pe strada străină
cerul rămîne fundal pentru somn
eu știu un secret: Muzica.

Muzica e acolo unde
ajungi cu pasul ondulat și raiul ți se mută-n gând.
Muzica e atunci cînd...

MAMA

Eu sînt mică, tu ești mare.
Eu sînt mare – tu ești iărăși mică.
Fluture, te-ai metamorfozat în bunică...

MERITUL

„Sesam, deschide-te !“, și s-a deschis.
Pentru o buburuză care muncise toată noaptea –
să se cațere pe-o frunză.

MODESTIA

Faraonul stă în vârful piramidei. Aclamat, zice:
„Voi ar trebui – nu, voi chiar sînteți aici,
măriile-voastre, sclavi ce-ați înălțat
piatră cu piatră.“

Pisicuța era tristă, dar nu se plîngea:
ea nu era birmaneză, ea nu mîncea
wiskas și sushi...
Nu știa că-n raiul pisicuțelor se intră
fără pedigree, prin partea
cea mai luminoasă a ușii.

MAMA ȘI TATA

Azi e duminica tuturor sfinților.
Aduc ofrandă părinților
umila mea reîncarnare.

Două vocale, două consoane: mama.
Două consoane, două vocale: tata.
Doi de m, doi de t, oricum, e bine să fie doi.
În rest, numai a –
anume pentru începutul din noi...

METAFORA

Aseară privea/ la fereastra mea/
deghizată-n fulg de nea !
Am înțeles că e ea: s-a topit prima...

NUNTA

A dansa, a bea, a mîncea.
Însetați, mirii beau din aceeași ciutură.
Dar ce scria pe marginea fîntînii ?

NEFERICIREA

Fără glas, privighetoarea plînge-n colivie.
Unora, colivia li s-a sudat de oase și pare ușoară.
Noi, fericiții, spunem: privighetoarea zboară.

NOSTALGIA

A fost odată...
Și nu mai este ?
Ba da, dar într-un glob de abur.

Copilul din mine
n-a plecat de tot, chiar dacă e seară.
Pe dinlăuntru, pe dinafară ?

NOSTRADAMUS

Cine va să fie, este.
Ce va fi, fie-va.
Pagini lipite de carte.

NOAPTEA

O pată de cerneală s-a-ntins, uriașă,
pe caietul cu poezii.
Urma degetelor încercînd să mai salveze ceva.
Stelele.

PEȘTIȘORUL DE AUR

El știe fiecare ce vrea.
A obosit de-atîtea fapte bune.

Apar și eu. Îmi spune: „E ora mîine și ceva.“

„Dă-mi, peștișorule, ce n-are nime'.”

„Iubiri, sănătăți și palate... !”

O tornadă mă duse-ntr-un deșert,
să facă dreptate.

E coadă mare azi la peștișor.

Pînă și bonurile de ordine s-au terminat.

Oamenii ăștia n-au învățat să conjuge
decît verbul „a avea“...

NICIODATĂ

...nu ne-ar mai prinde tata/

în magica-ncăpere-n care

copilăria e-un hercule ce sapă-n soare cu lopata

să dea de-un izvor cu povești.../

Copilărie, unde ești ?

NESOMNUL

Se hotărîse să nu mai doarmă niciodată

ca să nu piardă – timpul, împlîrile,

bătaia de inimă adevărată

ce doar o dată ne e dată. Și deveni – paznic.

NEHOTĂRÎREA

Țara de unde vii, țara unde-ai rămas ?

Sufletul se simte de pripas. Gîndul se topește

ca un sărut.

Două stele duble, despărțite de-un prut.

OMENIA

Anatomia, nașterea, moartea.
Pentru toți, aceeași măsură.
Arar, în unele piepturi, inima ocupă
mai mult spațiu.

Englezii zic: „A whale of a man“.
Un mare om, un tip pe cinste, adică.
O balenă de om ? ! De balene mi-e frică...

POEZIA

Poezia, dragii mei,
nu e o prăjitură cu frișcă.
Ea e ceva ce te mișcă.

Ciot de dragoste, poezia.
Sufletul e mai presus. Poezia.
Florile renasc în fiecare primăvară.

Sufletul avar caută rime.
Lava iubirii le-a topit.
Melancolia restabilește ordinea.

El pune cuvintele-ntr-o sită deasă.
Unele, mai prostuțe, cad în farfurie,
se fac una cu desertul.
Pisica latră, tata coase. „Miauuuuu“,
gîngurește poetul.

Vino cu mine în poezia picturilor rupestre...
(zicea poetul)
ca-ntr-o cameră fără uși, fără ferestre...
Sărac nu este – decît cel fără inimă.

Nu ne cunoaștem noi prea bine,
scumpă, naivă poezie-a mea...
Eu nu sînt imprevizibilă – tu da.
E o impietate să corectezi o poezie.
Croitorul măsoară de trei ori. Mie,
matematica timpului îmi dă fiori.

PRIETENIA

Clepsidra-ntoarsă, și iar.
Același nisip, aceeași măsură.
Fotografia prietenului pe noptieră.

Prietenul e cel ce-ți dă brînci pe scenă
în lumina reflectoarelor –
în timp ce el stă după cortină.

Un prieten se demonstrează în ani.
Are ca unitate de măsură anotimpurile.
(Ar fi trebuit să numesc acest pseudo-haiku
„Timpul“ ?)

PREA-MULTUL

O piatră aruncată-n apă.
Cercuri concentrice.
Cîte, pînă unde, pînă cînd ?

POVESTEA

A povesti – e asta o artă ?
...buletinul rupt, oglinda spartă...
Tu – eroul basmului fără sfîrșit.

În ziua de azi, nu mai există feți-frumoși,
balauri și zîne.
Urban Story: a fost odată...
un băiat și-o fată...
cu o motocicletă, pe șosea...
Doar culoarea dintr-o poveste rămîne.
Și-am încălecat pe-o șea.

PATERNITATEA

Tatăl pierdut se-ntoarce mereu în vis.
Fetița ta te privește ca pe un zeu.
Tu – numeri fulgii de omăt și te întrebi

lăcrimînd: „Cine-s eu ?“.

Cel mai fericit tătîc din univers
păstrează hîrtiutele pe care copilul a lăsat
un desen/un punctuleț/o amprentă
molipsit de Copilărie ca de un vers.

PLOAIA

Melograma inimii – pic, pic...
E-așa de curată pe lume ploaia
că nu rimează cu nimic...

Plouă. Parcă trec armate. Stelele au fost furate
și e noapte, și e poate
ceasul viselor ciudate.

REALITATEA

Ultimul visător a lăsat geamul deschis
să între stelele.
În casă, doar masa, patul și o mie de lei.

Viața ne poartă pe cărări tot mai reci.
E bine cîteodată să crezi în cer, în zei
și, dacă n-ai trecut de romantism – să treci.

Ați observat cum uneori visele
te prind din urmă, pe nepregătite ?
M-am împiedicat de-un mușuroi de termite...

Între o pîine și o carte de poezii
care e drumul cel mai sigur
căt-re tine ?

RISCUL

Ascultă: din starea de echilibru fragil se iese
numai sărînd.

Prăpastia poate fi căptușită cu puf sau cu nimic.
„Îți asumi acest risc ?“ îți zic.

RESPECTUL

Pe masă mama pune mămăliga aburindă.
Bună ziua, lume. Mulțumesc, soare.
Vede, îi pasă, admiră, înțelege... Nu e singur.

ȘCOALA

Au dărîmat vechea școală.
Ghiozdanul e gol.
În papuci, copilul din mine plînge.
Aici am învățat
aritmetica simplă a fericirii.
Azi, sufletul are Alzheimer.

SIMPLITATEA

Un bărbat cîntă –
privighetoarea roșește.
O pisică albă, cuibarită în patul meu.

O chitară cîntă singură.
Omul ei își ține inima-n palme.
Dumnezeu învață să zîmbească.

Ea e departe, ca iubita-ncuiată-ntr-un poem.
Cheia s-a pierdut, dar am un mulaj !
Poate, numai astăzi, poate...

Zeul s-a mutat la țară. Crește iepuri,
merge la pescuit.
Oamenii îl caută în temple, dar el
nu mai e
de găsit.

SATUL

Țara de unde venim.
Impresionism pe pânza amintirii.
Cîinele lătrînd. Mă așteaptă.

Aer, culori, tril de păsări.
Bunătațe, timp dilatat.
Doar orașenii-și amintesc, ca-n vis.

SENSUL

Ce-ai dat tu lumii ? Ce-ai dovedit ?
Nu alt strat de ozon. Nu teorema lui Fermat.
O, infînit mai mult: un cîntec și, în contur de vis,
ființa ta.

SINGURĂTATEA

De ce-ai ales singurătatea ?
 întreabă marele judecător.
Trebuia să conserv, pe mai tîrziu,
 dragostea, ființa ei albastră
 și fragilă...
Criogenia e interzisă ! Și-mi puse ștampila
 „Forever singur“ fără milă...

Singurătatea pe care mi-ai dăruit-o
am îngrijit-o, ca pe o floare, zi de zi.
Mîine, din ea va ieși – un pui golaș
 de singurătate...

SOARTA

Cu lozul în mîină – n-am curaj
 să-l răzuiesc.
„Ce-i al tău e pus deoparte“, zice cineva.

Mă trezesc. Adorm și visez.
La căpățîiul meu, o stea.

Cineva m-a întors din drum.
Drumul nu știu unde ducea.
Mă aflu pe altul acum, vegheată nevăzut
de cineva.

SCLAVIA

Comoditatea unei ere ? Efortul de a răsfoi
o carte ?
Iubirea însăși o găsești pe net.
Generația Google ne cotopește încet...

SENTIMENTUL

Dinți de lapte,
dincolo de metaforă.
Fîlfie un porumbel în inima ta.

Spiridușii dragostei devin monștrii urii
și-i iubești la fel, ca pe niște copii.
La autopsie – din inima ta ce va țîșni ?

SPERANȚA

Crește mare, tot mai mare.
Balonul de săpun se sparge uneori.
Alteori, se lipește de inimă.
Ducem cu noi, la deal, un bolovan.
Sau ducem chiar muntele ?
În stele stă scrisă o ghicitoare.

ȘANSA

Viața copiilor nenăscuți

depinde de-un zar aruncat la un joc.
Jocul se cheamă simplu: Noroc.

SECRETUL

Istovit, istovitor. Omul, drumul.
Sus, pe-un nor,
stă secretul fetelor.

SĂNĂTATEA

Sînt bolnavă rău. Am ținut cură de slăbire
(și acum sînt subțire, subțire...)
pentru grăsanul de suflet.

SUFLETUL

Beteag de-aîtea războaie. Încă frumos.
Se dospește ca pîinea ce-așteaptă
să fie coaptă-n cuptor.
Dacă-l jupoi pîină la os – strălucitor.

Ți se pare că-l vezi. Un cocon învelit
cu fire albastre.
Nu știi ce e înăuntru. Aștepți.
Îi promiți zilele tale. Trișînd, și zilele noastre.

TATA

Tata –
pașaportul meu
spre trecut.

Se-ntîmplă lucruri bune
aici pe pămînt –
tata veghează.

Tatăl meu
care nu mai este, a fost –
deci va fi.
Tatăl meu știa
secretul nemuririi.
Pe mormînt – o tufănică albastră.

TIMPUL

Prietenul de-o viață
te tradează-ntr-o zi.
Unde e chipul tău din oglindă ?

Cresc cercurile copacului.
Cel care le-a desenat
vrea să rămîină anonim.

Cînd din mama-și-tata
rămîine mama sau tata –
acesta e timpul.

E prieten sau dușman ?
Filozoful zise nu.
Dar ce este încă un an ?

TRISTEȚEA

Sînt un om semifabricat
gata de victimizat
Și totuși, porumbeii mi se așază pe umăr.

Dinspre rădăcinile sufletului,
nici o veste.
În teorie, tristețea este...

Sufletul se crede mare și tare
se crede puternic și copt...
Sufletul ca o grădină uscată,
incomensurabil de mort...

ȚARA

Tu nu știi, și rîzi. Dar cel mai mult
îți iubești țara.
Pentru că aici vine-ntîi primăvara
în care te-așteaptă iubita cu margarete-n cosițe.

Numai în țara ta poți juca șotron
și poți vorbi, cu vorba ta, la telefon.
Numai aici citești simboluri stranii și-nveți,
conștiincios, să numeri anii.

Și japonezii te pot iubi, nu-i așa ?
Granițele sînt simple convenții.
Harta se poate remodela.
Doar că-n pămîntul țării tale a prins rădăcini –
inima.

ȚIGARA

Tutunul crește pe cîmpii
țăranul vrea și el o pîine.
Țigara eu o las... de mîine.

UIMIREA

Ce i se promite copilului cînd se naște ?
Nu fericirea supremă, nu nemurirea,
nu averi fără număr.
I se promite – Uimirea.

UMORUL

Gîdilă cuvîntul urechea.
Aproape de inimă.
Un clovn te locuiește uneori.

VIATA

Dintr-o sămînță, un pom.
Dintr-o sămînță, un om.
Dintr-o sămînță, o floare.
Să facem temple din hambare !

Lăsați timpul să treacă, nu-l opriți.
Viața e curgere. La unii cascadă, la alții rîu
care șerpuiește încet...
La mine – lac de acumulare,
mereu în fază de proiect.

Albine zumzăie
în copacul înflorit.
Mîine, o buturugă-n pădure.

Viața e tot.
E tot cea de-acum o sută de ani.
În fotografie, bunica învață primii pași.

Schimbi o literă
și devine „piața“.
Te tîrguiești cu toți – și pierzi.

Multe mure am cules.
Murgul ascultă cîntecul despre murg.
Plînge – sau poate e ploaia.

Copilul a-nvățat că viața e frumoasă.
Copilul plînge –
furnici pe colțul lui de pîine cu zahar.

Haină largă, de-mprumut.
(mama cui m-a născut ?)
S-o speli cu grijă, va intra la apă...

Mă țin strîns de cuvinte
ca să nu mă destram.
„Ei au știut să trăiască, ei au știut !“,
plînge cineva.
Pisica, ghemul...

El cîntă o nocturnă de Chopin.
Viața și noi formăm triunghi scalen.
Un, doi, trei... Viața !

S-ar zice că viața e simplă
dar, vai,
nici labirintul nu e doar geometric.

VÎRSTELE

Copilul întotdeauna se va întoarce.
Vârsta nu face concesii,
inima da.

VISUL

Visul n-are putere deplină
decît în noapte.
Ziua, devine un zombi.

Podarii trag podul spre roase castele.
Rămîn neprimită, cu visele mele.
Sub ploaia care nu mă udă. Sub soare ?
Sub stele ?

Trăiesc în nori – o clipă.
Revin lucidă – un veac.
Dau veacul pentru clipa aceea.

VERSUL

...a mișcat universul
mai ceva ca descoperirea
energiei atomice.

VECINUL

Casa mea nu e singură-n univers.

Peste gard, se-aude un suflet.
Prin gard, o mînă-ncape, pentru salut.

VOINȚA

Un gîndăcel se urcă pe cartea ta.
Îl îndepărtezi ușor, să nu-i faci rău.
El o ia de la capăt. A ! Cartea se numea:
„Vincero“.

P.S.
(ultimul haiku)

Luminile rampei s-au stins.
Artistul pleacă. Spectatorii pleacă. Erată:
rămîne scena imensă pe care, printr-o magie, a nins.

P.S. Va continua altă dată...

CĂLĂTORIE FANTASTICĂ

Într-un sat îndepărtat, într-o școală părăsită, într-o bancă veche de lemn pe care erau scrijelite inițialele „P.S.“ (post-scriptum la o lume despre care nu vom afla niciodată ?) s-a găsit o hartă. Să-ndrăznim o călătorie fantastică ! Dar mai întîi să-i dăm personajului nostru un nume. De pildă: Pavel. Pavel Stratan. Se-ncumetă cineva ? !

STRADA PRIMELOR UIMIRI

(Pavel descoperă Întunericul)

Soarele apune, într-o căldare de foc. Tot sângele soarelui se prelinge pe cer. Unde se duce ? În Marea Roșie ? Dintr-o dată, nu se mai vede nimic. Se ascute auzul: greierii se-ntrec în melodii vrăjite. Pavel ia un caiet, să le prindă ardoarea. Inventează portativul. Apoi notele. Greierii habar n-au că vor deveni, astfel, nemuritori. Se ascute și mirosul. Miroase a regina-noptii, ca-n prima copilărie. Pavel descoperă Întunericul, în cea mai uluitoare dintre nopți.

(Pavel descoperă o buburuză)

Rimează cu „muză“. Ce demiurg jucăuș i-a desenat bulinele negre cu un compas de o asemenea precizie, și în ce scop ? ! Ce pictor a inventat roșul ăsta nemaivăzut, din sângele cui ? Numai zborul ei e cam stîngaci, nu se înalță prea sus, o poate prinde oricine... Mai ales fetele, ca să se mărite mai repede... Iată, tocmai de aceea, perfecțiunea.

(Pavel descoperă Lacrima)

Vine întâi în ochiul stîng (fiindcă e mai aproape de inimă ?), apoi și-n cel drept. Nu se mai vede bine – lucrurile apar ca-ntr-o fotografie mișcată, cu contururi duble, lesne de confundat. O vulpe pare a fi un cățel, o pădăie – un bănuț de aur... Iar setea-de-iubire poate trece drept iubire adevărată...

Dar lacrima se retrage în lumea din care-a venit. Privirea se limpezește. Ca după o ploaie de vară, lucrurile devin mai clare. Curățate de praf, de alergeni, de văluri... Lumea e ca la-nceput. Lipsește doar Eva.

(...)

Ar trebui spus: Pavel descoperă dragostea. Ființa aceea stranie, cu ochi fosforescenți, cu mâini albastre, cu sufletul fluturînd în vînt... Dar nu. Va trebui să ajungă mai întâi pe Strada fetelor. Să-și construiască acolo un cuib imens, din muguri de cireș și pene de Phœnix. Sau să treacă. Sau – să mai compună o melodie.

(Pavel descoperă Misterul)

Pavel descoperă misterul vieții.

Apoi misterul speranței.

Al arderii. Al zborului. Al căderii. Al vindecării. Al...

Nu: Pavel descoperă Misterul. Nu !!! Misterele...

Pavel descoperă, și iar descoperă, și iar... Ajunge-n miezul Pămîntului. Ajunge-n miezul...

Ajunge în miez. Acolo unde arde. Unde o carte deschisă îți arată tot. Nu, mai e drum. Urmează de explorat Miezul miezului. Acolo unde, în sfîrșit... Acolo unde.

Pavel e un mistagog. Pavel e un om care... Pavel e un om. Pavel este. Fără umbră. Fără oglinzi. Invizibil. Disipat în toate. După un război atomic, nu vezi moartea în aer, dar mori. După Pavel, respirînd, începi să trăiești.

(Pavel descoperă Eternul feminin)

Urma unei tălpi micuțe în nisip. Fără îndoială, un picior de fată. Și-o imaginează: fragilă, arsă de soare, cu părul blond strîns în două codițe subțiri. Ochi ca două stele, zîmbet larg cît să încălzească o lume...

Apare o fată, din carne și oase. Pavel gîndește: ce e o fată ? De ce e altfel decît un băiat ? În lumea de dincolo, oasele ei vor fi la fel cu ale lui, nimic nu-i va deosebi... Așa că n-ar trebui să se teamă de ea... Fata rîde, arătîndu-și dinții. Adică singura parte a scheletului neacoperită de piele, de păr, de fantastice rochii... Pavel fuge, ca vîntul, cu vîntul... Cuvîntul îl chinuie: „Fată“. Pe nisip, nici o urmă.

(Pavel se descoperă)

Ascultă un cîntec:

„The lady loves me,
But she doesn't know it yet !“.

Oare-l va iubi și pe el cineva ? Se privește în oglindă. I se pare că seamănă cu un gangster dintr-un film american. Privirea lui nu e „oglindea“ sufletului, cum se spune. Da, ochii îi sînt în totală contradicție cu restul ființei. Se simte altfel. Doar degetele îi plac, oarecum. Lungi, puternice totuși, timide, nerăbdătoare – ca un act de creație. Ar trebui să le folosească la ceva mareț. Să construiască, de pildă, un edificiu al căutării de sine.

Pavel se descoperă în fața rîului. Soarele îl încălzește și-l mîngîie ca o haină de catifea. Rîul îi transformă chipul într-o acuarelă blîndă, din culori întrepătrunse – așa, ca sensul vieții, gîndește, rușinat că a îndrăznit să filozofeze în fața naturii. Pavel se descoperă. Mai tîrziu, cînd altcineva îl va descoperi, el, nemaiavînd încotro, se va redescoperi, și tot așa... Straturi-straturi, ființa lui se va construi în forma prescrisă de astre. (Noi știm cum e el, cum va evolua, dar nu trebuie să intervenim în istorie.)

(Pavel descoperă Muzica)

...dar despre asta sîntem prea mici ca să vorbim. O va face el, peste cîtiva ani, și iar peste ani, și iar, și iar... La nesfîrșit.

STRADA POVEȘTELOR

Ați observat ce putere au poveștile asupra noastră ? Cum ne construiesc, în copilărie, un spațiu fermecat, cum ne schițează un întreg sistem de valori, astfel încît toată viața să ne raportăm la

ele ? Eroii de poveste devin simbolurile noastre – descoperim, ca-n cea mai iubită dintre școli, puterea binelui asupra răului, vraja lumii, povețele, răsplata ori pedeapsa, miracolul iubirii, unicitatea fiecărei ființe, de la floare la găză... Ce moștenire fantastică ne lasă poveștile ! Pinocchio, Albă-ca-Zăpada, Cenușăreasa, Fetița cu chibrituri, Păcală, Făt-Frumos, Degețica, Alice în Țara Minunilor, zâne, spiriduși, vrăjitoare, zmei, animale nemaivăzute... Toată viața căutam aceste personaje sau ne transformăm, inconștient, în ele... Forța poveștilor e cea mai puternică forță din lume !

Pavel se plimbă visător pe Strada poveștilor. Apare un personaj necunoscut. Îl întreabă:

– Cine ești ?

– Aș fi Pinocchio, dar n-am mințit niciodată. Aș fi Făt-Frumos din lacrimă, pentru că cred cu tărie în Bine, în Adevăr, în Puritate... dar oglinda zice că nu... Chiar dacă lacrima mi-e uneori atât de aproape... Aș fi, poate, Prințul fermecat, dar n-am crescut, din fericire, într-un castel... Cine sînt ? Voi afla pe la trezecișipatru de ani, așa mi-a prezis o ghicitoare...

– Nu știi nici măcar cine ai fost, într-o altă viață ?

– O, n-am avut note prea bune la istorie... Nu te poți pune cu istoria – invenția asta a oamenilor, pentru a se păzi de uitare... Ca o rană care a prins coajă - și-o rupi, o tot zgîndări, n-o lași să se vindece, tocmai pentru a păstra viu momentul acela al durerii... Cîtă plăcere-n noi de-a ne aminti doar suferința... Cît de repede dăm la o parte bucuria... Animalele de ce n-au istorie ? Pentru că sînt mai înțelepte ! Omului, pînă și simțul autoconservării i s-a tocit... Am fost poate un iepuraș alb cu care se juca în fiecare zi o fetiță de patru ani... și-i povestea cîte-n lună și-n stele... De-accea, cînd am apărut în lumea voastră, știam atîtea povești...

– Al cui ești tu ?

– Nimeni nu aparține nimănui, nici măcar sieși. Numai lucrurile au stăpîn, dar ele habar n-au de asta – și prin urmare cel ce posedă nu e niciodată liber, el devine sclavul lucrurilor sale. Eu unul – nu am nici o avere !

– De unde ești ?

– Din Univers, din Marele Big Bang, de pretutindeni și de nicăieri. Din timp (ah, Timpul, altă invenție omenească...). Din valuri de gînd. Din sufletele celor buni...

– Unde locuiești ?

– Cînd trecute fi-vor toate aceste, veți înțelege: eu locuiesc în altă poveste !

(Personajul, cu toată stufa lui de reporter, se lasă păgubaș. Ieși grăbit din decor. Pe Strada poveștilor, rămase doar Pavel, cu gîndurile lui. Pînă cînd va fi respirat și cea din urmă poveste.)

STRADA BĂIEȚILOR BUNI

(Nu am înțeles niciodată: din cei mai năzbîtioși băieței ies întotdeauna cei mai minunați bărbați ! E un mister al băieților...)

Citise cîndva o poezie de Esenin. Îi rămăseseră în minte cîteva versuri:

„Eu nu sînt omul nou !

De ce s-o tîinui ?

Eu am rămas cu un picior în trecut

Și vrînd să calc cu celălalt în viitor,

Mă simt căzînd în gol“.

Nu, el nu era așa !

Avea atîta forță, atîta voință, atîta tinerețe ! Era mai mult decît credeau ei, putea mai mult decît era chiar el convins că poate ! O să arunce toate cărțile, cu siguranță ! Uneori, îi făceau rău. Și-așa-l certa mereu mama că se-mpiedică peste tot de cărțile lui. „Mai vino și cu picioarele pe pămînt, băiete ! Cărțile astea or să te zăpăcească de tot ! Uite, s-a răcit mîncarea în farfurie ! Nu vezi ce slăbănog ești ? ! Mai bea și tu un pahar de vin, ca băieții, să te întremezi oleacă !“

Da, mama lui avea dreptate. O să treacă pe la Ghiță, să meargă împreună la bar. O să-i servească, desigur, Liza, împărțindu-le zîmbetul ei generos. Mai mult lui Ghiță, dar ce-are-a face ! În seara asta o să fie băiat de gașcă !

...Spre dimineață, ajunsese acasă, un pic răvășit. N-o să mai bea niciodată... Niciodată ! Căută sub pat, unde o ascunsese, cartea lui Esenin.

STRADA FETELOR

(Nu știm cîte fete locuiesc pe strada asta. Nu știm numele lor. Doar tragem cu ochiul – evident, cu gloanțe oarbe, să nu rănim personajele – la cîte-o fereastră slab luminată, la ora cînd zboară liliecii.)

Pămîntul pe care călcase ea a explodat în flori. Lumea toată devenea înflorire. Sosise ziua unei mult-așteptări. Pîinea și sarea, cumiți, pe masă. Și trandafirul roșu.

– Creaturile astea firave se numesc libelule ? se miră fata.

El a luat-o din mijlocul acelor oameni cu voci pițigăiate.

– Tu trebuie să fii lăsată să zbori !

Și de atunci s-a făcut libertate.

– Ce-ai făcut cu fata ?

– Am dus-o pe marginea rîpei. Simțeam că numai o mare spaimă o va trezi.

– Că o va trezi din vis ?

– Nu. În vis...

Ce e dragostea ? Dragostea nu e fascinație. Dragostea nu e atracție. Dragostea nu e prietenie.

Dragostea nu e o febră mare care trece cu aspirină. Dragostea de dragoste nu e dragoste.

Dragostea nu e artă. Nu e ficțiune. Nu e teama de singurătate. Nu e spectacol. Nu e egoismul de a-ți întregi ființa, de a avea un spectator în fața căruia să-ti etalezi splendoarea. Nu e, deci, dragoste de sine. Prin eliminare, dragostea e... Ce e dragostea ? se întrebă el, numărînd fulgii de nea. (Nea Vasile trecu și-i trase o palmă prietenească pe spate, să-l trezească, zău așa, din visare. El tresări, și atît. Încă ninge.)

Fata s-a dezbrăcat, ca să facă dreptate. El privea și nu înțelegea. Îi strîngea bluza albă, de borangic, la piept. Ea o ceru, rîzînd. Dar bluza se topise. Pe palmele lui rămăseseră dîre lichide, albastre. Sau aurii, cronicile se cam încurcă aici. În poveștile de demult, toate zînele purtau bluze

de borangic. Zîmbi fascinat – cu zîmbetul acela al lui, trist-copilăresc, inconștient de magia pe care o-mprăștia. În sfîrșit, înțelegea că dragostea e atunci cînd...
Apoi s-a pornit să facă și el dreptate.

Pe o bancă, îmbrățișați, detașați de tot ce e-n jur. Plutind pe norul lor de albastru și alb. Doar cele mai curajoase păsări ajungeau la înălțimea asta ameteitoare, rămînînd și ele fără glas. Din cauza aerului prea tare, se-nțelege. Fîlfîindu-și arar aripile, puncțînd un timp dilatat. Ceasurile întîrziu îndelung. Era ora de vis.

Fata a venit, într-un tîrziu, tulburîndu-i apele somnoroase ale sufletului. A privit-o cu uimire, ca pe o minune. O vedea parcă întîia oară. Ea i-a luat mîna și atunci a recunoscut-o. A rîs, înțelegînd și el această amăgire: cum că mai-mult-ca-neuitarea seamănă înfiorător a uitare. În sfîrșit și o amăgire fericită. Era ea.

Apoi și-a adus ochii mai aproape, întrebător. Îi cerceta cu duioșie fruntea. Ea simțea că-i cercetează permanența iubirii. Trecuseră luni, ani, poate chiar ere. Rana de la frunte refuza să se cicatrizeze. Acolo el îi inoculase demult, cîndva, o fotocopie a inimii lui.

Ținea un jurnal.

„Azi am văzut curcubeul – și nu a plouat. Să fie un dar de la ea ?“

„Azi am stat sub cireș. I-am cîntat «I Love You Now» al lui Vîșoțki:

«I love you now, in fact,

And I don't hold it back.

It's not „before“, not „after“ –

your rays set me afire.

Whether I weep or I smile

I love you in this while,

the future I don't want, the past

I don't desire.[...]

The language gap, oh my !

I'm about to cry !

Yet we can work it out, we have

our firm intentions.

I love you at the times which will comply
with Future, Past and Present Perfect tenses.»“

„Azi n-a venit...”

Palmele lor lipite zvîcneau în cadență. Degetele li se cunoșteau – acum reîntregindu-se, obosite-n lungă așteptare. Trecuseră toate: foamete, secetă, furtuni și alte cataclisme inventate anume.

El a observat primul că liniile vieții li se suprapun. „Pînă cînd ?“ rîdea un drăcușor în creierul lui.

Atunci a scuturat capul, și întrebarea s-a stins. Avea, încă de pe atunci, harul de-a presimți lucrurile, de-a fi întotdeauna cu un pas înaintea lor. Ea îi spunea uneori, în glumă, „Croitorașul cel viteaz“. Cîtă dreptate avea ! Își croia, cu migală, propriul destin, fără s-o știe. Ca-n somn.

Cu fetele, întotdeauna fusese o treabă serioasă. Nu ca Ghiță, care... Mîntea lui se-ndepărta, pămîntul îl chema, cu firele nevăzute ale realității. Gravitația era mult prea puternică. De-ar fi trăit pe lună !

Fata îi simți îndepărtarea și-și lipi obrazul de al lui. El se-ntoarse, rușinat. Era frumoasă ? Nu știa. Era ca alunecarea dulce a dimineții peste sat și avea mireasma amețitoare a iasomiei ce crește-n neștire pe garduri.

A vrut să-i spună „Noapte bună !“, dar mâinile li se lipiseră, deget cu deget, rid cu rid. Nu mai era chip.

Într-o zi, pe când se întorcea abătut de la școală, avu, așa, pe nepusă masă, o revelație: „Între Dragoste și Timp există cea mai strânsă legătură cu puțință ! Dacă dragostea, atunci timpul. Dacă timpul, atunci dragostea... Iată la ce folosește matematica !

Sau, să luăm de pildă noțiunea de infinit...“

Înțelese așadar rolul școlii. „La biologie înveți despre fete, cât seamănă ele cu noi, și ce diferite sînt, totuși... Alt regn ! Sau la geografie... să te orientezi pe harta iubirii, să-i afli polii, apusul sau răsăritul, formele de relief... Și chimia ne explică reacțiile din noi... și de ce în unele ființe atomii se aranjează așa de frumos... Istoria ? De nu ne-am exersa memoria, ce-ar mai rămîne din iubire, peste ani ? Pînă și educația fizică ajută la ceva...“, gîndi el, roșind.

Peste cîteva zile, cureaua tatălui îl aștepta în tindă. Luase vacanță, dar el voia, neapărat, la școală !

Toată noaptea o așteptase cuminte în iarbă. Nu se plictisise. Îi ținuseră de urît licuricii, liliecii și o pasăre ciudată care-și eliberase cîntecul în noapte, ca să doarmă-n tihnă pădurea. Și luna. Dar, spre dimineață, fata a venit, probabil, din întîmplare.

– Tu aici ?

– Da, te așteptam.

– Și mă aștepți de mult ?

– Dintotdeauna.

Fata l-a sărutat în fugă, rîzînd. Trăsăturile ei se schimbaseră, parcă. Dacă nu era ea ?

Se simți dintr-odată trist. Dar pînă și-n tristețe exista o mare dragoste de viață ! Gîndul ăsta „filozofic“ îi readuse un mic zîmbet în ochi. Se porni spre casă. Parcă îmbătrînise cu zece ani. Poarta, cu siguranță, avea să fie încuiată. „Deschisă dac-ar fi fereastra !“

Își aminti un cîntec de-al lui Billy Ocean (nu știa cum naiba reușea fratele lui, dar mereu îi făcea rost de muzică bună !):

„Sometimes you wake-up you're in love“. Chiar.

Se lumina de ziuă Atunci și-a-nceput cîntecul. Odată cu cocoșii, ca la un semn. Avea o voce puternică și caldă, sinceră, învăluitoare. Ulițele pustii se derulau ca-ntr-un film. I se părea că aleargă.

Ajunsesese într-un oraș părăsit – numai al lui, prin lipsă de alternativă. Într-o piațetă, îl aștepta o fată. Erau primii oameni ai unei a doua lumi ?

Și-a aprins o țigară. Nu mai cînta. De fapt, cînta numai pe dinlăuntru, ca-ntr-o implozie a sufletului. Ce păcat că nu-l auzise fata... Sau poate că da... Altfel de ce s-ar fi apropiat de el cu atîta mirare ?

Dar cîntecul, fără știrea lui, se imprimase în cladiri, în aer, pretudindeni ca nicăieri. Îi însoțea pas cu pas, ritmîndu-le bătăile inimii. Și cîtă noblețe în dragostea-lor-la-prima-vedere.

Cum se numea cîntecul oare ?

...Anii-au trecut, dar Pavel nu-și amintește nici azi acel cîntec. Singurul neprins în note și cuvinte. Nenotat în carnetel.

Cel mai frumos, poate.

STRADA REGĂSIRILOR (O ULIȚĂ)

Din jurnalul lui Pavel:

„Cesare Pavese: Trebuie să ai un sat al tău, pe care să-l părăsești, ca să te întorci apoi în el“.

(multe străzi au mai fost dar, din pacate, harta e arsă... Nu ne rămîne decît să-i ascultăm cînteziile – adică aceste bijuterii care sînt și cîntece, și poezii, și povești, și povețe, și Dumnezeu mai știe ce... – și să ne imaginăm, dacă sîntem în stare, toate minunatele străzi pe care va fi umblat...)

STRADA CE VA SĂ FIE

Această stradă încă nu s-a proiectat. Se va lucra mult la ea, printre munți și văi, printre întrebări și șovăieli... De multe capete luminate va fi nevoie: de arhitectopoeti, etnopografi, arheovisători, de muzicoingineri, de spiriduși, de magicieni și de mulți, foarte mulți oameni simpli, deschiși spre starea de grație... Se va săpa adînc, inimaginabile pericole vor fi de înfruntat... Nu vor fi defrișate păduri, nu vor fi deranjate mușuroaie de furnici, nu va fi perturbat echilibrul fragil și sfînt al naturii. Se vor aduce pietre de-un alb nemaivăzut, din țări îndepărtate (poate din Nil, poate din Prut, poate din râul Styx) pentru pavarea ei. Și fiecare pavelă, diferită de celelalte, va spune o poveste.

De-o parte și de alta se vor planta arbori al căror nume nu există încă. Vor crește spontan flori create anume de Dumnezeu, asta e de la sine înțeles. Ascunse-n ramuri albastre de copaci, păsări măiestre îi vor îngîna cîntecele.

Nu știm cum se va numi această stradă. Nu știm cîți kilometri de iubire va avea ea. Bănuim numai că va fi șerpuitoare ca litera S, luminoasă, nesfîrșită. Și că din cer Marele zid chinezesc se va vedea doar ca o umbră a ei. Plină de surprize – dincolo de imaginația omenească.

– Ce înțelegeți voi din toate astea ?

– Nu știm, dom' profesor !

Lecția asta nu s-a predat încă în școli.

Pe strada ce va să fie, Pavel va porni desculț, cu ochii plini de vise. Va lua ca merinde numai chitara. Am uitat să vă spun că o fîntînă cu apă vie, neconstruită de nimeni, îi va potoli, pentru o vreme, setea. Nu va avea nevoie de busolă. Pe strada ce va să fie,

el, desigur, va...

ADDENDA

FAN STUFF

Fragmentele ce urmează nu au pretenția că sînt literatură. Au fost publicate inițial pe un site și reprezintă, în exclusivitate, gînduri de fan !

Le-am considerat însă necesare pentru a întregi aceasta carte, ce se vrea un puzzle (chiar dacă lipsesc piese, se va contura, cred, cel puțin un profil sumar al unui personaj cu totul special, cel puțin ideea unei alte lumi, cel puțin nuanța pală a unei culori nemaivăzute...), un bazar în care fiecare poate găsi ce dorește, de la mărunțișuri la lucruri rare...

Se adresează, așadar, numai celor inițiați. Îi rog pe cei care nu sînt fani Pavel Stratan să nu strîmbe din nas, sau mai bine să nu se obosească citind ! Le doresc să devină și ei, cîndva, fanii-cuiva sau fanii-a-ceva, pînă la dependența totală, pînă la atingerea stării de grație ! Pentru ceilalți – nu pot spera decît că se vor regăsi în aceste pagini.

Marius:

M-am născut cu un sac de fericire

atârnat de gît.
Eram prea mic, iar sacul prea greu
pentru umerii mei firavi.
Nimeni nu mi-a spus că trebuie
să am grijă să mă țină
toată viața.
Nici eu nu m-am gândit.
Ce copil gîndește la copilăria sa ? !
O trăiește.
Alerg cu timpul. Mă-ntrece mereu.
Îi strig să m-aștepte.
Sacu-i aproape gol și ușor de dus.
Ce-o mai fi în el ?
Deschid încet.
Se-aude muzică. Cineva cîntă despre copilărie.
A lui... sau a mea...
Iar timpul m-așteaptă.

Flaviu:

Cînd s-a lansat videoclipul „Eu beu“ am văzut și eu la televizor... și-mi doream foarte mult melodiile și m-am dus în piață să cumpăr albumul... Nu era niciunde... Pînă atunci nu mai auzisem de numele Stratan și nu știam cum se pronunță... și mi-a fost rușine să-l întreb pe vînzător dacă are Pavel Stratan... credeam că o să pronunț greșit și o să rîdă de mine...
Dana:

Am auzit prima dată de Pavel Stratan și de muzica lui de la soțul meu care m-a luat într-o zi și m-a dus la magazinul de muzică fără să îmi spună nimic. Odată ajunși acolo, o întrebă pe vînzătoare dacă are Pavel Stratan volumul I. Eu îl întreb cine e Pavel Stratan, iar el îmi spune:
„Las' că vezi acasă !“.
Și de atunci, dragilor, din ziua aia, după ce am re trăit împreună cu Pavel copilăria, după ce am rîs la cîntecul „Copilăria“, după ce am plîns la „Cînd eram mitel“, am rămas fană Pavel pentru totdeauna.
Iar soțul meu spune la toți cunoscuții: „Și cînd te gîndești că eu i-am dat drogul și seringă...“.

Alex:

„Tata meu“ a fost omul de la care am auzit pentru prima dată numele Pavel Stratan și de atunci acest nume este folosit de către mine de o sută de ori pe zi !
...eram la mare cînd, deodată, văd pe Atomic un bărbat bine făcut cu o melodie la fel de bine făcută... și cu un videoclip extraordinar... Am rămas pe pat cu gura cascată... deși pe atunci cu greu pricepeam accentul... Mă uit ce mă uit și devin tot mai interesat, iar tata îmi spune: „Aista e Pavel Stratan !“.
Stăteam cu orele ca să prind videoclipul „Eu beu“ !

Îi mulțumesc tatălui meu pentru că m-a susținut și mă ajută mereu în toate problemele – și numai când mă gândesc că într-o zi nu va mai fi lângă mine (mai ales dacă ascult piesa „Visul“), mă pierd în lacrimi... Îi mulțumesc lui tata și-i mulțumesc lui Pavel pentru că datorită lui eu încă mai cânt la chitară.

Robert:

Ar fi ceva dacă ne-am trăi viața în ritmul unei melodii de-a lui Pavel Stratan !

Andreea:

Nu au trecut nici două luni de când l-am descoperit, și parcă l-aș ști de-o veșnicie !

Era într-o seară de vară – seară de august. Știu și data: 19 !

Eram într-un sătuc la poalele muntelui, departe de România, unde un prieten vechi și-a cumpărat - după peregrinări în lung și-n lat prin Europa și prin lume – o căsuță bătrânească... așa, ca să-i aducă aminte de copilărie !

Ne îndreptam spre un loc minunat, săpat de apă în inima muntelui, eram în mașină și mi-a spus: „Hai să-ți pun să ascuți ceva... ce ascult eu când colind Europa...“. Și mi-a dat caseta – era volumul II – și când am văzut look-ul lui Pavel cu șapca aceea de Gavroche am crezut că e francez !

După care a început „Primul sărut“, apoi „Viața moldovană“, „Peste ani cincizeci“, și asta a fost... Nu știam prea bine cine este, de unde vine (ba da, asta am priceput eu repede... !), dar înțelesesem deja că nu mi se va mai dezlipi de suflet.

Valentin:

...și tot sfînd eu și tot ascultînd Pavel Stratan, tata aude de la mine și zice: „Mai pune o dată...“ și încă o dată... și tot așa. M-a rugat să-i cumpăr un CD – i l-am luat anul trecut de Crăciun... care a fost și ultimul...

Nu știu cum să vă explic, dar eu pentru omul ăsta „sunt gata să muncesc o vară“ !... Mă apucă de fiecare dată fiorii când îl ascult și când îl văd... și-mi dau lacrimile... nu știu... este ceva care în cuvinte nu se poate descrie... Numai Dumnezeu știe ce-a pus în acest OM...

Dana:

...să spun de ce îmi place Pavel Stratan e ca și cum aș încerca să mutilez o minune ca să văd din ce e alcătuită...

Andreea:

...presupun că nu e ușor să citești asemenea elogii la adresa propriei persoane. Tocmai când ești așa modest, și simplu, trebuie să fie foarte straniu să te vezi venerat de ceilalți precum un zeu din Olimp.

Eu refuz să-l pun pe un pedestal (nu cred că s-ar simți bine acolo), cred că-i este mult mai bine printre noi, pe pământ. Aș vrea să-i lăsăm un loc printre noi, așa minunat și plin de har cum este el, și să nu îl trimitem pe Olimpul plin cu zei nebuni sau pe un pedestal rece unde, cu siguranță, s-ar simți cam singur.

Valentin:

...este unicul care să semene cu el însuși !

PSEUDO- PSEUDO HAIKU

STRAT-egia

El își scrie, pe hârtie, o-ncriptată strategie.
Un strat – sufletul de aur. Un strat
– frunzele de laur.
Aurul nu se veștejește niciodată...

SCHIȚĂ DE PORTRET

Știu de ce îmi place Pavel Stratan !

...pentru că el nu interpretează – el trăiește, pentru că poate transforma o poveste într-un cântec și un cântec într-o poveste; pentru că înțelege toate aspectele vieții, toate vârstele, copiii, părinții, bărbații și, deopotrivă, femeile, relațiile interumane, sentimentele omenești. E poate o ființă hibridă, sau o nouă specie de homo sapiens trimisă de divinitate pe pământ întru salvarea noastră – un suflet de copil într-un trup de bărbat, cu o gândire de bătrîn înțelept, cu o sensibilitate și o intuiție aproape feminine, cu doi ochi care văd altfel lumea și nu doar c-o văd, dar o și reflectă, mai vie, spre ceilalți, cu un glas în care încap și cerul și marea și luna și soarele și tot ce e frumos pe pământ. Un om care împrăștie lumină și ne dăruiește atât de mult, încât nu vom avea de unde

să-i dăm în schimb toată recunoștința pe care o merită, deși nu o așteaptă niciodată. Ia-l pe bucațele și nu vei vedea nimic, nu vei înțelege nimic. Încearcă să-l asimilezi dintr-odată, pe nemestecate, și-aproape-l vei cunoaște. Nu există om mai complex, mai plin de contraste, rămânând, totuși, atât de unitar, de încheșat, de El. Te întrebi ce te atrage la acest om și la creația lui: poate poezia din text, poate muzica, poate accentul, timbrul vocii, dialectul, arhaismele, umorul, jocurile de cuvinte, poate, apoi, fizionomia puțin ciudată, amestecul incredibil, imposibil aproape, de copil-bărbat, de rudimentar-sofisticat, de bucurie-tristețe, înțelepciune-simplitate, sensibilitate-forță... Poate intensitatea privirii... Ți se pare că înțelegi – apoi, dacă te gândești îndelung, dacă-ți deschizi sufletul, ajungi să nu mai pricepi nimic ! Dar toată această confuzie e valabilă pentru alții. Eu știu de ce îmi place Pavel Stratan !

...îmi place pentru felul în care își privește fetița. Și aici nu e nimic de adăugat, căci ar fi o împietate. Nu poți diseca frumusețea fără s-o ucizi.

...pentru că e alfta poezie, alfta tandrețe, candoare, propețime, înțelepciune și surpriză în cîntecele lui.

...pentru că e un diamant neșlefuit care atinge, totuși, perfecțiunea.

...pentru că e o școală, cea mai înaltă școală, unde reînvățăm să credem, să visăm, să iubim. Unde valorile chiar există, nu sînt doar vorbe goale, unde frazele nu sînt simple lozinci, unde cuvintele își recapătă cu adevărat sensul.

...pentru că a inventat o nouă limbă, din cuvinte și note muzicale deopotrivă, o limbă numai suflet și lumină – să-i spunem, de pildă, limba stratană.

...pentru că, deși fiecare om percepe diferit muzica lui și rezonază diferit la anumite piese – totodată, aceluiași om, în funcție de moment ori de stare, i se lipește de suflet o altă piesă, iar fiecare piesă în parte, ascultînd-o iară și iară, îi aduce ceva nou, o redescoperă de fiecare dată, simte că înainte i-a scăpat ceva... Ce cameleonice sînt cîntecele lui ! De aceea, poate, nu vor fi niciodată înghețate în uitare.

...îmi place pentru sufletul care-i răbufnește prin toți porii.

...pentru că chipul lui e o carte deschisă (dar atât de dificilă totuși, ca un tratat de psihanaliză !), cu atîtea file fascinante. Nici cel mai bun actor, cu cei mai buni maeștri în machiaj alături, n-ar reuși să arate atîtea fețe. Pe chipul lui lumina alunecă altfel, umbrele cad altfel, redefinindu-l mereu altfel, totul e altfel, într-o continuă schimbare. Ființa lui se reconstruiește din mers, nicicînd încheșată într-o formă anume. El nu cunoaște cușca propriei ființe, nu cunoaște limite sau garduri. Traectoria sa nu se încadrează într-un model fizic dat, conturul lui nu e din linii milimetric trasate, ci din întrepătrunderi de culori vrăjite, așa, ca un curcubeu... Pe chipul lui se pot citi toate sentimentele, toate trăirile sau stările, dar rămîne în același timp întrutotul ermetic, de nedescifrat. Seamănă cu un abur, și totuși o asemenea densitate nu mai are nimeni. O magie, ca și arta lui (pe care am numit-o simplist și nedrept pînă acum, „muzică“)...

...pentru că nu pozează și nu joacă, pentru că rămîne mereu egal cu el însuși.

...pentru că nu caută celebritatea, ci doar o suportă.

...pentru naturalețe, modestie, pentru cumînțenia lui, pentru emoțiile atît de puternice încît l-ar topi dacă nu le-am prelua noi, spectatorii, lăsîndu-le, în timp ce-l ascultăm și-l privim, să ne topească.

...pentru stîngăciile lui, pentru pudoare, bun-simț și puritate, pentru că e el fără să-și dea seama, fără să consimtă la splendoarea ființei lui, fără să-și asume propria măreție. Nu există la el vanitate, orgoliu, supraevaluare, snobism – dimpotrivă, e atît de nevinovat, de inconștient de genialitatea lui, încît parcă ar spune: „Nu merit toate astea, sînt un om ca și voi, succesul mi-a picat din cer, acesta pe care-l aclamați nu sînt eu, și voi puteați face asta !“, uimit de fiecare dată de extazul oamenilor în fața muzicii lui.

...pentru că are un umor sănătos, iar ironia lui e duioasă, niciodată răutăcioasă, acidă ori disprețuitoare, pentru că el înțelege toți oamenii și îi acceptă. Pînă și propria viață o privește cu o autoironie de care puțini sînt în stare.

...pentru că e luminos ca o gutuie în geam, simplu, măreț și viu ca un brad în vîrf de munte – nu ca cei tăiați și-mpodobiți în case, de Crăciun.

...pentru că vine dintr-o lume atemporală, a purității, dintr-o țară care se numește Copilărie, vine din copilăria lui și din copilăria noastră.

...pentru că percepe timpul altfel, la el trecutul e prezent, viitorul o certitudine, iar prezentul e pur și simplu trăit – fără să-l fărîmițeze, ca noi ceilalți, care alunecăm mereu ori în trecut, ori în viitor. La el timpul are valoarea și dimensiunea pe care o merită, e ceva real, palpabil, timpul îi e singurul profesor – n-am mai văzut o asemenea percepție și înțelepciune a timpului la o altă ființă umană.

...pentru felul cum privește microfonul cînd cîntă, cum se concentrează asupra lui, de parcă... Nu știu, priviți-l numai !

...pentru că ne-a readus în ochi și în inimă lacrima bună, nu lacrima tristă, pentru că a făcut să ni se înmoaie genunchii, să ne tresalte inima, să ne înghețe cuvintele pe buze, să ne revărsăm în afară și-n noi înșine, să stăm în loc ascultînd, luptîndu-ne să înțelegem, vibrînd.

...pentru că ne-a reînvățat simplitatea. Într-o lume debusolată, confuză, fără sens, ne-a arătat că mai există un drum, un țel pentru care să lupți, un vis spre care să zbori, un tren pe care să-l prinzi. Că viața merită trăită. Că nu e totul beteală. Că Bunătatea, Adevărul, Frumusețea există în fiecare din noi. Că mai avem o șansă.

...pentru că a reușit, cum nimeni n-a mai fost în stare vreodată, să rămînă copil. Pentru că nu se lasă atins de praful și de microbii lumii, de falsitate, de străluciri fără miez.

...pentru că vrem cu toții să fim ca el, vii, adevărați, curați, verticali – și nu sîntem în stare.

...pentru seriozitatea și intensitatea și frumusețea din el, pentru bucuria și tristețea, furtuna și liniștea din el.

...pentru că nimic nu se compară cu el ! Pentru că ne pătrunde în suflet neinvitat și țese în noi un sînge nou, o nouă grupă sanguină, neexistentă pînă la el, ce induce în noi o boală incurabilă. Sau un leac.

...pentru că e adevărat. O, dar am mai spus asta ! Și-o s-o repet, iar și iar, pînă o voi înțelege pe deplin.

...pentru că știe să vadă, să observe, să spună. Să dăruiască, mai ales. Pentru că e un vrăjitor.

...pentru că el nu compune muzică, nu scrie poezie, nu filozofează – ci toate dimpreună, dintr-o suflare, și nu există nici un verb pentru un asemenea act de creație.

...pentru că am aflat, datorită lui, că cea mai cumplită tragedie ce mi s-ar putea întîmpla în viață ar fi să rămîn surdă.

...pentru că aș scrie o carte despre el, dac-aș fi în stare. O carte cum n-a mai fost alta.

...pentru că, în timp ce eu înșir vorbe, vorbe, vorbe și nu reușesc să spun mai nimic, el, printr-un singur cuvînt, propoziție sau, cel mult !, o frază – poate să creeze și să dăruiască o lume.

...pentru chitara lui... dar ce se poate spune despre o chitară ? Că e un instrument al inimii, că e miraculoasă în mîinile lui, că e, de fapt, o prelungire a ființei lui...

...pentru că, acolo sus, în ceruri, tatăl lui trebuie să trăiască cea mai frumoasă viață de după moarte, ascultînd „Visul“.

...pentru că nu se lasă cuprins în definiții, în ciuda faptului că despre el s-ar putea țese cea mai neasemuită poveste ! – și niciodată n-am fost mai neputincioasă în a aduna cuvinte potrivite (iartă-mă, maestre Arghezi !) pentru a descrie pe cineva, sau ceva.

...pentru că tot ce intră la el în cîntec devine sfînt.

...pentru că lumea lui va deveni, în curînd, lumea noastră (sîntem invadați, cotropiți, cuceriți – dar ce dulce sclavie !), din care nu ne vom mai dori niciodată să evadăm. O lume cu aer pur, cu pămînt roditor, cu un soare statornic.

...pentru că nu e nici „născut“, nici „făcut“, ci răsărit aici, printr-o magie, ca firul ierbii, ca un izvor, să ne salveze de noi înșine.

...pentru că dăruiește atîta frumusețe încît te doare.

...pentru că-ți vine să rîzi, să țopăi, să-ți strigi bucuria – și totuși nu ești în stare decît să plîngi și să plîngi și să plîngi... („Ajunge cu plînsul ! Să ne oprim“, ar spune el acum. Și totuși, nu se poate. Cum să oprești vîntul să bată, soarele să dea lumină, florile să răsară ?)

...pentru că, dacă ar auzi caracterizarea mea (lucru imposibil de altfel, ce fericire !) și ar trebui să dea o replică, ar nega totul, ar spune: „Nu, aista nu-s eu !“...

...pentru că, la el, pînă și furia, deznădejdea sînt blînde și rodese, nu distrug.

...pentru că ochii lui văd lumea într-un spectru nou, în infraroșu poate, pentru că urechile lui prind ultrasunetele, vocea lui rezonază-n noi altfel, cu note dintr-o gamă necunoscută încă, și toate legile fizicii, toate legile lumii se răstoarnă la întîlnirea cu el.

...pentru că e atît de sincer încît îți vine uneori să-l cerți.

...pentru că, dacă cineva ni l-ar fura, viața noastră nu ar mai fi la fel.

...pentru că ne redă curajul de-a visa, de a desființa noțiunea de imposibil.

...pentru că, deși pare atît de închis în sine, de ermetic, atît de scump la vorbă și reținut în gesturi, atît de delicat și aerian – n-am văzut totuși om mai liber și, mai ales, care să molipsească cu „libertate“ pe toți cei ce-l privesc, să-i învețe că se poate, da, chiar în această lume pe care am moștenit-o, nu am ales-o noi, să fii „mai liber decît ești“. Da, acum înțeleg: mai presus de orice, el ne-a învățat LIBERTATEA.

...pentru că nu există curaj mai mare decît să-ți lași sufletul la vedere, să spui ce simți, riscînd astfel să devii vulnerabil – și ce chip mai real, mai al tău poți arăta lumii, dacă nu cel al copilului din tine ? „Nu văd nica, dar pe mine toți mă văd“ (și totuși, cît vede el și cît nu văd unii...).

...pentru că știu: va citi și va „analiza“ cu un ochi critic, poate plîngînd, și cu un ochi amuzat, poate rîzînd, această schiță de portret care, ca orice schiță, are scăpări, stîngăcii, linii trasate c-o mîină tremurîndă (și care nu e, în nici un caz, literatură !). Și dacă ar mai exista și un al treilea ochi (pe care se zice că-l avem, totuși – el oricum îl are !), sînt convinsă că o va citi și cu sufletul, înțelegînd. Și negînd. Și trăgînd, speriat, cortina.

...pentru că nu strivește gîzele și nu rupe florile și vede stelele și luna și trăiește în propriul său ritm, acela al inimii, fără să cunoască disperarea asta a noastră, a celorlalți (înțelegînd-o totuși), grăbiții care încercăm să-nvingem timpul, într-o continuă luptă, de Don Quijote, cu noi înșine. Luptă din care ieșim mereu învinși. Și asta pentru că nu înțelegem, ca el, că-n viață totul e să fii simplu.

...pentru că nu trece pe lîngă, nu zice „Și ce dacă ?“, nu închide ochii. Pentru că, deși verbul care-l definește e „a dăruii“, trebuie să-nvețe să și primească.

...pentru că, dacă nu i-aș spune toate acestea, cuvinte răvășite, amețite, haotice, ar rămîne mai sărac și n-ar fi drept. El trebuie să știe ce trezește în oameni. Asta e hrana lui.

(Mai oprîți-mă, fraților, c-o să iasă un roman, o epopee ! Și nu s-a vrut decît o schiță...)

...pentru că, dincolo de generalizările de pînă acum, dacă mi s-ar permite și o opinie ceva mai personală (ha, ha !), aș spune: pe nimeni n-am cunoscut „mai“ total ca pe el și totuși nu mi-a rămas mai străin, mai enigmatic, nu mi-a scăpat așa, ca nisipul, printre degete; n-am mai tînjit niciodată atît și așa după prietenia unui om, care-ar fi-nsemnat apropierea de dumnezeire – și totuși, în cel mai paradoxal mod cu putință, de nimeni n-am mai fugit într-atît.

...pentru că, înainte de el (înaintea erei noastre, adică !), oamenii mergeau dimineața în tramvai grăbiți, cu chipuri posomorîte, gîndindu-se la ce-i așteaptă la serviciu sau la grijile de-acasă. Iar

acum... vezi numai fețe destinse, pe care citești melancolie, liniște, zîmbet, ca după o mare revelație, ca după o profundă revoluție interioară. Împart cu toții același secret, aceeași bucurie, în creierul lor nu se mai strigă: „Copiii ! Serviciul ! Banii !“, ci „Du-du“, „Copacul vieții“, „Fericirea“, și tot așa...

...pentru că-l așteptăm neîncetat: la televizor, la radio, în concerte, pe CD-uri, în reviste, pe afișe chiar, pe stradă (știe el oare că afișul de la concertul din 20 martie 2005 a rezistat pe un gard, în zona Nerva Traian, mai mult de două luni ? ! Decolorat puțin de soare, ploaie și vînt, dar mereu acolo – și n-a dispărut decît cînd au dărîmat gardul și au înălțat, pare-mi-se, un hotel). Îl așteptăm mereu în casele noastre, în sufletul nostru, să ne învețe în continuare, să ne ajute să trăim...

...pentru că el înțelege, ca nimeni altul, că-n viață, chiar dacă nu știi niciodată ce-ți aduce secunda următoare, totuși nimic nu e întîmplător. Că rostul nostru pe lume este de a lăsa ceva în urmă, de a „dov’ di“ ceva, că sîntem aici pentru asta, că tragicul, inconștientul joc în care sîntem angrenați cu toții, alergarea pînă la epuizare după bani – prin care cei mai mulți dintre noi nu reușim decît să ne hrănim copiii și să ne plătim facturile – nu înseamnă decît ratare, risipire, că acela ce-a inventat banul ne-a ucis ca ființe umane. Că ce e unic și adevărat în noi trebuie să iasă la lumină, pînă nu e prea tîrziu.

...că, de fapt, niciodată nu e tîrziu. Ascultați „Copacul vieții“, cea mai frumoasă definiție a vieții care a fost dată vreodată.

...pentru că are curajul de-a nu purta măști, fiindcă și-a impus să chiulească de la cel mai frecventat curs din lume, acela al disimulării.

...pentru că nu dă cu zarul, nu ghicește în cafea, iar scamatoria cu sfoara nu e decît o glumă cu tîlc, o pilulă contra împotmolirii noastre.

...pentru că acel „Am zis o dată, gata !“ înseamnă de o mie de ori mai mult decît pare. El nu aruncă nici un cuvîntel, nici o notă muzicală, nici o interjecție măcar – la întîmplare. Cine a pierdut secunda în care el s-a spus pe sine, nu mai are ce face. El nu repetă, el nu se repetă, de aceea fiecare bucățică de timp în lumea lui are însemnătate și e unică și plină și neasemuită...

...pentru că mi-a făcut, într-o altă viață, sau poate în vis, cea mai frumoasă confesiune cu putință: „Acesta sînt eu, cel din cîntecele mele“.

Priviți ce diferit e Pavel care vorbește de Pavel care cîntă. Alt copil ! Dacă n-ar exista limitările naturii umane și ar fi posibil să cînte tot timpul, și singurul lui sistem de comunicare să fie acesta – atunci ați vedea un om absolut fericit, un om nou, reinventat. Dar ce spun ! Priviți-l...

...îmi place pentru atîtea lucruri care probabil îmi scapă acum, pe care doar le intuiesc, le presimt sau le voi afla, mai mult ca sigur, mîine.

...îmi place pentru...

Nu știi de ce îmi place Pavel Stratan !

NEVOIA DE PAVEL

(aceste versuri au fost puse pe muzică de Alex, și a ieșit un cîntecel – un imn al fanilor !)

Cînd stau la geam și mă întorc în timp
și-nchipui dansul fulgilor de nea,

mi-e dor de-un sat în care n-am trăit,
de o copilărie ce n-a fost a mea.

...Un suflet fără trup mergea pe stradă
tot căutînd și forță, și candoare
și uite-așa l-a nimerit pe El,
un mag ce cîntă pentru fiecare.

Aveam nevoie de un mag sfătos
să ne arate drumul drept și-o stație
și să ne dea curajul de-a visa,
starea de vis, de mit, starea de grație.

Nevoia de Pavel, nevoie nebună
ne strînge pe toți împreună
într-un fantastic loc ce nu-i pe hartă
acolo unde Dragostea-i regină
iar muzica e mai presus de artă.

Acolo unde Adevăru-i rege
și ni s-a dat un zeu de prin Olimp –
cel mai de ne-nțeleș, se înțelege,
blîndul, fragilul, unduiosul Timp.

...Nevoia-jind de-a re-nvăța ce-i simplu
cînd timpul curge în folosul tău
și chiar nevoia de-a-nțelege timpul
ca pe-o transfuzie de sînge nou.

Nevoia de Pavel, ca de-o altfel de școală
cînd viața e mai viață decît este
și în ghiozdanul verde duci avar
creioane-curcubeu și o poveste.

Avem nevoie, ce nevoie-avem
de Frumusețea lui fără de pată,
de un transplant de inimă – a Lui
c-a noastră a uitat de mult să bată.

Nevoia-rană de-a păstra iubirea
și inocența primului sărut,
nevoia de părinții care trec
în raiul care-i poate peste Prut.

Acolo unde re-nvățăm magia,
unde e-atîta alb că dorul doare,
unde reinventăm copilăria
și luna luminează lîngă soare.

Nevoia de Pavel, nevoie albastră
de-un cer și-o mare fără de sfârșit,
nevoie ca o pasăre măiastră
ascunsă în copacul înflorit.
O fericire care ne-a durut
sub ploaia care arde, arde, arde
iar noi șoptim, ca-n versuri de demult:
„Mai cântă-ne în seara asta, barde !“

Și peste timp, când toate-or fi trecut,
la gura sobei, obosiți de ani,
vom asculta „Eu beu“ fiindc-am băut
și ne-am plimbat pe-o stradă cu stratani.

Aveam nevoie de ceva mai blînd
nu ne-ntrebați de unde și de ce,
în gîndul negîndit și în nicicînd,
în vis, în viață și în w.w.w.

Nevoia de Pavel, nevoie buimacă
de sunete, cuvinte și lumini
cum nimeni altul n-a-ndrăznit să tacă,
să crească-n noi cu flori și rădăcini.

Cînd îl privim ca-ntr-o oglindă spartă
și-n fiecare ciob vedem alt chip,
nu mai deosebim viața de artă –
noi punem vieții clipă lîngă clip.

Nevoia de Pavel, dulce-amară
ca visul de-a fugi în altă țară
cu noi speranțe ce nu sînt deșarte,
c-o tinerețe fără bătrînețe
și-o viață care nu așteaptă moarte.

Nevoia de-a urma aceeași școală –
cu toții să o repetăm, în cor:
„Vrem să îmbrățișăm de azi, cu-ardoare,
profesia de spectator !“.

...Cînd un extraterestru rătăcit
a ascultat Stratan, umblînd hai-hui,
și-a cumpărat, la City mall, un murg,
crezînd că a ajuns în raiul lui.

...Nevoia de a crede-n ora sacră
(chiar dacă-n slavă „pavel“ îi „mitel“*)

poate că-n travesti, sub sori și stele,
extraterestrul e chiar el...

...Nevoia de acest spital ciudat
în care toți, bolnavi, ne-am vindecat
primind mereu, puțin câte puțin,
o doză meritată de sublim.

Nevoia de Pavel, nevoie cumplită,
duioasă totuși, laț nepus la gât,
mirată nostalgie răbufnită...
Nevoia de Pavel. Atît.

PAVEL ȘI FRUMOȘII DIN PĂDUREA ADORMITĂ

Mereu redescoperit, Pavel Stratan ne uimește de fiecare dată prin aștepta lucruri greu de cuprins în vorbe ! Lecțiile lui nu seamănă cu cele de la școală, nu sînt structurate după o metodă, nu servesc în mod expres unui scop, nu trebuie să le înveți pe dinafară și nici tema nu ești obligat să ți-o faci ! Și totuși, aceste lecții care nu sînt lecții, ci mai degrabă un exemplu personal oferit fără nici un strop de vanitate, pe care-ți vine, așa, năvalnic, să-l urmezi, ne rămîn în minte și-n suflet mai ceva ca tot ce ni s-a predat vreodată în școală, ori în viață. Pavel, fără să vrea, e cel mai grozav profesor, o călăuză spre căi magice și spre meleaguri nedescoperite încă. L-ați asculta oricît, l-ați urma oriunde, nu-i așa ? ! Felul lui de-a gîndi, de-a simți, de a-și exterioriza sentimentele, de a se face înțeles cu viteza și năuceala unei lovituri de fulger, de a se insinua în inimile noastre, de a se dărui fără rezerve – toate acestea ne năpădesc cu atîta putere, încît amuțim de-a dreptul ! Cine a mai avut curajul de-a-și lăsa la lumină, fără arme de apărare, sufletul tot ? O floare de colț crescută în mijlocul drumului – cine o va proteja și, mai ales, cine o va recunoaște oare ?

E atît de bogat acest om, încît a-ncerca să-l cunoști e o expediție irezistibilă, iar a te afla lîngă el – un miracol, un dar ceresc pe care-l primești cu o explozie de bucurie și cu o dureroasă sfîșiere în același timp. Da, ăsta e cuvîntul: cunoscîndu-l, te doare.

Cum să-i mulțumim că ne-a lăsat să ne apropiem de el ? Cum să-l păcălim ca să ne lase să-i mulțumim ? ! De unde să găsim atîta recunoștință ? Pentru că-n noi nu o putem afla, sîntem prea mici. Și cum să descoperim o cale de a ne exprima, de a scrie despre tot ce crește neconținut în noi de cînd îl știm ? Ar trebui poate, în loc de pix, creion ori tastatură, să scriem, cumva, cu lacrimi.

Ce (mai) învățăm noi de la el ? Cînd verbul A DA a căpătat un nou sens ? Doamne, cîte lucruri s-ar putea spune ! Și nu s-ar putea spune ! Cîte lucruri ar trebui reinventate, reconstruite, răsturnate ! Precum prințul a trezit-o pe frumoasa din pădurea adormită, ce-l aștepta anume, tot așa Pavel, deschizindu-ne fereastra, ne-a redat lumea, o altă lume – de fapt exact aceea care trebuia să fie, ne-a redat viața, ne-a învățat să retrăim copilăria, să ne-o recîștigăm, printr-un fel de a lupta cu noi despre care nu auzisem înainte. Pavel ne-a trezit și, chiar dacă pînă atunci credeam prosteste în oglinzi, ne-a făcut să ne simțim frumoși. Frumoși-și-vii-și-adevărați. Ce învățăm noi de la el, fără corvoada lecțiilor impuse de școală, exersînd fără efort, inconștienți aproape ? Lecția Modestiei și-a Candorii, poate. Exercițiul dificil, de olimpiadă, al hotărîrii, al voinței, al tăriei de caracter. „Și soareului poate să-i steie/Alături luna, numai să vrea !“. Lecția

despre Măsură, despre Respect, despre „dozarea“ (era să zic „a sentimentelor“, Doamne ferește !) tuturor lucrurilor ce ne umplu viața, subjugându-ne uneori pe nesimțite, astfel încât să înțelegem când prea mult e prea mult, când între a dori, a avea și a merita se poate strica fragilul echilibru, despre măreția simplă a verbului „a(-ți) refuza“... Sau, desigur, lecția aceea neasemuită care îți arată cum să devii artizanul propriului destin, dincolo de aparent inexorabila soartă, lecția prin care, fără a fi neapărat Nostradamus, să-ți poți pregăti, să-ți poți prevedea cumva drumul, al tău ori al celor dragi... Despre Căutare ori Regăsire – despre fantasticul (totuși posibil !) moment în care să dai mâna cu tine însuși... Lecția despre un Crez – fie el artistic ori pur și simplu de viață. Despre acel liant ce „leagă spărturi de diamant“, pînă cînd produsul rezultat devine o sferă perfectă, de nefisurat, în care frumusețea se reflectă neștirbită ! Despre Bine, Adevăr, Forță și Miracol. Despre uluitorul dar de a fi părinte, despre această dăruire absolută pe care numai de la copilul tău o poți învăța, despre arta, cum nu mai e alta, de a-ți crește copilul, de a vedea lumea, CA PENTRU PRIMA DATĂ, prin ochii lui...

Despre miracolul normalității și normalitatea miracolului. Despre materializarea sentimentelor în cîntec, în vers, în ceva ce depășește viața, în viață totuși... Despre Marea Prefacere din oameni – cum numai el e în stare să producă, așa cum numai pămîntul poate produce cutremure ori norii ploaie... Despre forța Amintirii, despre sfințenia Memoriei. Și poate că numele copilei sale de aici vine: Clio, una dintre cele nouă muze în mitologia greacă, mai precis muza Istoriei, era fiica lui Zeus și a Mnemosinei, ea însăși zeița memoriei. Clio purta într-o mîină o trîmbiță și în cealaltă un pergament. Pentru a zvoni lumii Frumusețea – și pentru a o lăsa, sacră moștenire, celor ce vor veni.

Ce învățăm noi de la Pavel ? Uneori mi se pare că am spus tot, că orice cuvînt în plus nu ar fi decît o repetare, o palidă umbră a unui alt cuvînt rostit, sau închipuit, sau visat – și acela sărac... Și totuși n-am spus nimic, absolut nimic. Pentru că Pavel nu va încăpea niciodată în cuvinte, așa cum nisipul nu se va lăsa captiv nici măcar într-o clepsidră, căci s-ar revolta transformîndu-se-n timp... Așa cum nimic nu e mai statornic ca marea, deși pare a-și ieși din sine mereu... Așa cum nimic nu e mai mîngîietor ca vîntul de primăvară, pe care, fără a-l vedea vreodată, îl simțim pe obraji... Așa cum visul, niciodată controlat, niciodată al nostru, ne răscolește mereu... Așa cum... Dar cum altfel ?

Ce învățăm noi de la Pavel ? Că mai presus de toate trebuie să fii Om.

Să repetați această lecție în fiecare zi, frumoși copii din lumea adormită !

13

Într-o zi de treisprezece –
sau într-o seară mai bine-zis –
am intrat într-un loc ca-ntr-un vis:
două minuni alunecau cumiști
(erau holograme de sfinți ?
Erau închipuirea minții mele
agățată cu disperare de stele ?).

Doi îngeri rătăciți într-un loc oarecare,
ținîndu-se de cîte-o aripă, să nu zboare,
avînd atîta grijă unul de celălalt,
coborîți dintr-un cer mai înalt,

dintr-un aer mai pur, dintr-o lumină
mai blîndă...

Cu ochi atît de largi, gata să plîngă,
cu glasuri mici, cu degete subțiri...
Uitai în preajma lor să mai respiri...
Atît de străvezii și albastrui
pierduți aici, în Țara Nimănu...

Două minuni pluteau pe-aripi de fluturi
(să nu-i atingi, c-ai să le scuturi
poleiul și petalele de crin !),
una atît de mică și fragilă
întruchipată-ntr-o copilă,
cealaltă modelată doar puțin
într-un desen abstract, abia schițat
aducînd vag c-un portret de bărbat,
de n-ai fi zis că-ntr-însul încap toate:
mister și gingășie, puritate...

Erau acolo clandestin ? Dintr-o eroare ?
C-un scop anume ? Poate să ne-nvețe
cuvinte ca „speranță“ și „tandrețe“
și-o altă viață-n care nu se moare.

Și trecătorii, orbi și surzi, treceau –
doar unii îi recunoșteau
sau doar credeau că li se pare
că seamănă cu doi prea dragi eroi –
dar ce-ar fi căutat aceștia printre noi ? !
Doi copii într-o lume prea mare...

Într-o zi de treisprezece, spre seară,
sufletul meu a fugit pe afară
acolo unde două mici minuni se dăruiau anume
în noua lume încă fără nume,
atîta soare-mprăștiind
că ai fi înțeles numai simțind.

De unde-atîta forță, să înece
șuvoaietele de praf și-amar și zgură,
s-aducă vara într-o lume rece
și la un semn să nu mai fie ură
și fluviul răutății brusc să sece
și să darîme-n mine c-o privire
mitul nefast al cifrei treisprezece... ?

(într-o seară de 13, în librăria din mall, i-am întîlnit întîmplător pe Cleo și pe Pavel... și am scris
pe nerăsuflăte această poezie – de-copil-de-doi'spe-ani, dar care mi-e atît, atît de dragă !)

SOFT HIP-HOP

(parafrază la „DECLARAȚIE DE AVERE“)

Moto:

Bucuros nevoie mare
că-i de ziua lui născut
Pavel apară pe scenă
cu Zale, da' fără scut !

Mesajul meu e simplu pentru cine vrea s-audă:
Pe-un taler de balanță Du-du-i zmeu,
pe altul dudă !
La pomu-aista lăudat să nu te duci cu sacul,
Am stofă de economist că s-o scumpit bumbacul !

Vreau să bat vântul care-mi bate buzunarele,
Mă enervează șefii, soacra și tramvaiele;
Băieții-s anesteziati mereu –
cu cine să mă-ncaier ? !
În spațiul virtual sînt zeu, în viață doar un fraier !
Mă enervează cei ce ne doresc să trăim bine
Cînd vrei să vrei să ai să iei să dai da' n-ai în cine !

Am învățat să-mpart egal un pai la trei măgari
Și-un armăsar să fac pe loc din treizeci de țințari !
La casele de amanet îmi las averea toată:
O mîță-n sac, un ceas cu cuc și de la dric o roată.
Mesajul însă nu mi-l schimb că-i cursul instabil,
Nu fac copii fiindcă-am uitat cum e să fii copil.

Dau la săraci averea mea plus cioara de pe gard,
Îmi cos buz'narele la loc să pară că am card.
În diplomat îmi țin facturile de achitat cîndva –
Nu-mi schimb în schimb tricoul
să nu-mi pierd încrederea.
Atît mi-a mai rămas, în balta din asfalt:
imaginea,
Identitatea-n buletin e toată-averea mea.

Mesajul meu a fost cam scurt c-așa-i orice plăcere...
Aista-s eu. Salut (mă pup) și-acum la revedere !

Ecoul: „Nu am nici o avere...”.

ULTIMA FOIȚĂ

sau

CRONICA UNUI SPECTACOL (APROAPE) NEANUNȚAT

Totul a început într-o sîmbătă, la prînz, cînd fanul a auzit la televizor că pe 22 noiembrie Artistul își lansează noul album.

Buimăcit, fanul a alergat prin tot orașul să-ntrebe de bilete. Nimeni nu știa nimic !

...Ajunse-ntr-un final la un magazin de profil. Tocmai închidea. Fanul imploră. „Fie !”, zice o vînzătoare mărinimoasă. Rîndul 11, locul 7. Coincidențe nu există, dar fiecare cifră înseamnă ceva pentru fan. Pe 7.11, anul trecut, Artistul a mai avut un concert; pe 11.11 e ziua Artistului; 22, ziua cea mare, e multiplu de 11. Conform teoriei șirurilor, și 33 ar trebui să-nsemne ceva. „Pe 33 noiembrie va fi ziua mea norocoasă !”, gîndește fanul. Dar zi mai norocoasă ca asta nu-i... Se întreabă: „Cum oare să mă pregătesc pentru o astfel de sărbătoare a sufletului, pentru cel mai mare eveniment din viața mea ? !”. Tot felul de idei îi asaltează capul năuc. Apoi realizează că, de fapt, e pregătit dintotdeauna, că-n întreaga sa existență rectilinie n-a făcut altceva decît să aștepte această zi.

Deci: pe 22 noiembrie, fanul pleacă de acasă, fredonînd: „...și unde m-am pornit m-am dus...”.

Genunchii îi tremură, are palpitații, urechile-i pocnesc. Se simte de parcă l-ar aștepta o operație pe cord deschis. Dar poate chiar asta-l așteaptă...

Ajunge. Intră timid, speriat, ca un copil în camera cu dulceturi. În hol, alte surprize. Fanul exaltat cumpără tot ce se poate cumpăra: un CD, o casetă, un poster. (Mai tîrziu – dar asta e o altă poveste, așa cum o altă-și-altă poveste va fi orice-nîmplare nouă cu sau despre Artist – se va-ntreba: de ce n-am luat mai multe ? Măcar trei din fiecare...).

De-abia acum fanul observă că oamenii care-au venit aici formează grupuri de cîte doi, trei sau mai mulți. Numai el e singur. N-a avut timp pînă acum să se-ntrebe de ce. Deci, se întreabă.

Unicul răspuns care-i vine în minte este: „Iac-asa ! Fiindcă n-am vrut să-mi distragă nimeni atenția, să pot savura spectacolul în liniște, să nu-mpart cu nimeni aerul vrăjit...”.

Își caută locul atribuit de astre. „Cam în spate...” – își ofensează el norocul.

Privește mîndru comorile achiziționate. Încearcă să desfacă celofanul de pe CD. Mîinile îi tremură de emoție. Într-un tîrziu, reușește. Privește îndelung coperta, uimit de talentul fotografului care a surprins pe hîrtie o asemenea minune. Îi mulțumește în gînd. Descoperă o fotografie atît de frumoasă încît îi dau lacrimile: Artistul cu fetița lui.

Spectacolul întîrzie. Timp prețios – fanul se-apucă să citească textele pieselor. Se zice că-n muzica acestui Artist nu poți să intri neinițiat. Așa, ca-ntr-un templu.

Textele sînt... năucitoare. Cum o fi muzica ?

Sala e plină. Fanul privește în jur. Se simte ca acasă. Toți acești oameni care așteaptă cu sufletul la gură – parcă ar fi propria lui familie, mare și caldă. Atît de caldă ! Apoi, pentru o clipă, devine gelos pe toți. Ar vrea să fie singur, să-l venereze doar el pe Artist, să nu se audă nici musca.

Tocmai cînd i se mai domoliseră bătăile inimii, cînd citea desprins de lume: „...noi, restul, spunem că,/ Trăim azi prima zi/ Din restul Vieții noastre” și aproape că uitase de ce a venit – iată că Artistul năvălește pe scenă, așa, pe nepregătite, de parcă cineva i-ar fi dat brînci. Dacă toți oamenii aștia făceau un infarct ? De unde atîtea salvări ? !

Fanul (dar asta se-ntîmplă fără știrea lui) sare brusc de pe scaun și se așază cu cîteva rînduri mai în față, pe un loc rămas, ca prin minune, liber. Lumea aplaudă. El nu poate. Nu încă. E paralizat. Artistul se fîstîcește, privește în sală, e atît de mirat că se află acolo încît uită, cîteva clipe, să respire. Ia un obiect magic, verde-albastru, adus, poate, din mare.

Se-ncurcă-n fire. Firele nu vor să se descurce. Artistul nu se supără, nu se pierde. Zîmbește. Simte căldura oamenilor. Oamenii, la rîndul lor, simt emoția și generozitatea Artistului. Toți ochii atinșiți asupra lui îi dau putere. Toate urechile cresc ca niște pîlnii uriașe și se unduiesc spre El, ca floarea-soarelui înspre soare.

Fanul nu mai simte nici solidaritate, nici gelozie - fanul, topit, nu-și mai simte nici măcar propriul eu. Totul dispare în jur, lumea întreaga se reduce (ba nu ! se extinde, explodează, tot universul acesta e !) la Artist. Sub lumina reflectoarelor (adică, a astrelor), există numai El.

Spectacolul începe. Artistul spune: „Meritul meu este în aceea că eu nu cînt pentru toți, eu cînt pentru fiecare“.

Mai întîi, fanul nu-nțelege nimic. Artistul împletește sunete și cuvinte stranii, parcă dintr-o altă limbă. E ca o magie. A nimerit, desigur, într-o poveste, gîndește fanul, cu singurul neuron rămas netopit.

Impresiile, senzațiile vin în valuri, din toate părțile, ca niște grenade. Ca să se apere, fanul se concentrează mai întîi pe detaliile exterioare. Observă costumația lui un pic anapoda, ingenioasă totuși, fascinantă, în cele din urmă. Observă felul, tandru și sigur deopotrivă, în care Artistul atinge chitara, ca pe o iubită, și-i dă viață. Observă atitudinea acestuia, dar nu și-o poate reprezenta clar. Poziția bine-nfiptă, neclintită pe sol a picioarelor, unul puțin flexat în față, gata de start, altul în spate, hotărît să rămînă; unul spre trecut, altul spre viitor, amintind de un vers din Esenin. Dar așa e artistul: croit numai din contraste. Și nu reflectoarele îi dau lumina aceea divină. Chiar el luminează așa.

Și din acest tablou impresionist, iluminat de irizări schimbătoare, exprimînd... natura vie c-o minunăție, ajunge în sfîrșit și muzica, după ani-lumină, la urechea fanului. A-ncercat în van să se apere. Ceva din el triumfă: „Așa-i de bine și frumos/De parcă numa' ce s-o-ntors/Cu fața Dumnezeu la mine“...

Lucrurile încep să se lege. „Ce-am pierdut ? !“ tresare amețitul. N-a pierdut nimic. Artistul de-abia prezintă prima melodie de pe album, „Du-du“.

„Stau și numar fulgii de omăt
Afară la lumină.“

Ninge alb în sufletul fanului. El nu e critic muzical sau literar. El nu e, totuși, nici un simplu ascultător. El nu analizează, nu judecă, nu răstălmăcește. El doar simte și asimilează acest dar divin numit muzică, și-nțelege că singurul limbaj cu-adevarat posibil între două ființe acesta este – de la suflet la suflet, mai presus de cuvinte.

Prima impresie e cea mai puternică. Oare ? Așa s-a-ntîmplat și cu celelalte albume, cu celelalte piese, pe care fanul le-a ascultat de sute de ori și le știe pe de rost. Impactul lor asupra fanului n-a pălit în timp, cum se-ntîmplă cu orice lucru pe lumea asta. Dimpotrivă. Fără excepție, forța muzicii Artistului „crește mare, tot mai mare“, cu cît o ascultă mai mult.

„Du-du“ e poate cîntecul păsării Phoenix. Fanul chiar ar putea să guste umorul fin al Artistului, dacă nu l-ar sufoca melancolia piesei, intensitatea ei...

Desigur, dacă ar fi lucid, ar putea analiza fiecare frază, fiecare figură de stil, fiecare joc de cuvinte, fiecare vorbă de duh.

„Trebu'-n viață s' te grăbești încet,
De vrei la timp să-ntîrzi...“

...Și cum s-analizeze, în fond, o piesă de-a Artistului ? Pentru că niciodată ea nu e ce pare a fi – e ceea ce-ți inspiră. „Du-du“ este un cântec plin de îndrăjire și tandrețe, de căutări și regăsiri, un cântec despre renaștere, despre zîmbetul care poate să încolțească, în cele din urmă, sub lacrimă. Urmează „Vasile, toarnă !“ De la primele acorduri, fanul presimte că va asculta ceva deosebit. Aici era un paradox: de ce cânta Artistul o poveste așa de dulce și năzbîtioasă cu o asemenea intensitate ?...

Fanul nu poate să nu remarce felul în care Artistul vede femeia. În diminutive, adică. „Ce dulce luneca hăinuța de pe corpul lu' Lenuța, de strîngeai din dinți...“. Ca și-n „Liza“ („Da' cînd i-am văz't mîinile cum se lasă/ La mine pe rochiță...“), ca și „bluzița“ și „fustița“ din „În seara asta“... Femeia-copil, dezvăluindu-se copilului grăbit să devină bărbat. (Deziderat atins degrabă și cu succes, firește – și totuși niciodată cu adevărat. Copilul a rămas și va rămîne, pînă la final, asta e cert !)

Fanul gîndi că ar asculta „Vasile, toarnă !“ la nesfîrșit.

Dar cum „tot ce vine pleacă“, uite că și „Vasile,...“ pleacă și vine „Școala“. Artistul povestește cum a găsit astă-vară un caiet din 1977 pe care scria „Prima zi de școală“.

O minune și piesa asta. Versul „Mai sînt copiii, da' răi ca tine nu-s“ îi provoacă fanului o durere ascuțită.

Cîntecul ăsta e...

Fanul simte cum Artistul plînge pe dinlăuntru.

Are și El un mijloc de apărare: se concentrează asupra microfonului, reduce lumea la obiectul ăsta. Își aranjează mîneca rebelă. Dar, ce e mai important, continuă să cînte.

Fanul plînge. Mai c-ar alerga să-și vadă școala și să bată cu pumnii la ușa grea, să spargă geamul înnegrit al casei vechi, unde și-a uitat copilăria...

„Da' viața e frumoasă,

Și-ar fi păcat să plîng !

Dar plîng...“

Artistul anunță o piesă de dragoste.

„Ce e dragostea ? Dragostea nu știm ce e, nu știm de unde vine și nu știm cînd se termină.“

Tunete și fulgere ! Așa vine Fericirea.

„Eu știu că dacă nu-i așa cum trebu',
e bun așa cum este.“

Forța acestui cântec nu se poate compara cu nimic. Fanul nu se concentrează, ca la alte piese, să prindă textul. Nu e nevoie. Melodia asta nu se ascultă. De fapt, ea nici nu e o melodie. Fanul plînge iar. Așa e fericirea, acest lucru sfînt.

Ecourile ei se prelungesc și după ce s-a sfîrșit. Gîndul îl poartă pe fan, fără să-nțeleagă asocierea, la „Lilieii“. A auzit că Artistul locuiește în același cartier cu el – i se pare imposibil, i se pare o impietate aproape să respire aerul acelui cartier. „Nu, noi nu sîntem vecini“. Fraza asta repune lucrurile la locul lor, așa cum trebuie să fie.

„Fericirea“ a trecut. Cîntecul trist al ploii se pierde încet. Urmează o altfel de apă.

„În afară de România n-am cîntat-o peste tăt. Pentru că numai aici această piesă este iubită, înțeleasă și ascultată.“

Fanul își pune repede o dorință: „Fie ca Artistul să aibă succes în toată lumea, la Hollywood, oriunde, dar să nu plece niciodată de aici ! Aș muri fără El !“. Patetismul copilăresc al fanului ar fi chiar înduioșător, chiar nostim, de n-ar fi atît de tragic.

E vorba, desigur, de capodopera „Eu beu“. Fanul a dezvoltat o-ntreagă filozofie de viață din piesa asta. O, cât regretă că nu e și el cineva ! Ar fi vrut să fie și scriitor, și filozof, și psiholog, și muzicolog, și teolog, și magician – ce carte neasemuită ar fi scris atunci despre Artist !

După cum spuneam, fanul n-are pic de pregătire muzicală, dar înțelege această piesă prin toți porii ființei, cu urechea, cu ochiul, cu creierul, cu toți receptorii – și, mai ales, cu inima. Această piesă – care i se pare de fiecare dată altfel, pe care o redescoperă întruna – pentru că, dincolo de mesajul aparent simplu și direct, mai există ceva. Întotdeauna, mai există ceva. Ce-i inspiră ? Un imens acvariu, în care o ființă ciudată (ei, vorba vine, așa se zice despre cineva care e absolut deosebit, unic, măreț, dintr-o altă lume – că e ciudat !) își trăiește viața, cu tot ce presupune ea, fără să știe că de afară, de dincolo de geamul acvariului, toți îl privesc. Din mediul lor de viață, poluat și nedemn, ei se uită uimiți, vor să înțeleagă și nu sînt în stare.

E o piesă plină de disperare și de forță, de... „plus-minus, minus-plus“, de sete de eliberare... Îți vine să plîngi, să te-arunci de pe bloc, apoi să zîmbești, să strîngi pumnii și să te așezi din nou la linia de start, să-ți spui: „Eu pot !“, să îndrăznești să visezi, să te ridici, să înțelegi și să-ți construiești libertatea, să strigi DA cînd totul în tine se prăbușește spre NU... De fapt, în toate piesele Artistului, dincolo de melancolie și tristețe, răzbate întotdeauna un fir de speranță.

Ascultînd-o, fiecare celulă din tine se reînnoiește printr-un miracol aproape divin. Nu poți spune ce are mai multă forță: textul, muzica, vocea (a se citi „sufletul“) Artistului, ce anume induce în tine această stare...

...așa gîndea fanul. Piesa asta îl ajuta, pur și simplu, să trăiască.

Și nici nu-și revenise din beție, că se-auzi „Da' eu mai becu...“, și gata.

„Vreau să invit în scenă cel mai micuț cîntăreț.“ Publicul izbucnește. Nimeni n-a mai fost așa aclamat vreodată.

Un înger în rochiță roșie coborî pe pămînt.

„Mă numesc Cleopatra și am trei anișori... și vreau să vă cînt piesa «MAMA».“

Dar... cum să vorbești despre îngeri fără să le întinezi aripile sfinte ? „Așa ceva trebu' numai de văzut...“

Fanul îl privește (cu invidie ? cu infinită admirație ?) pe cel mai fericit om de pe planetă.

„Ce piesă mai știi tu ?“ (Evident că le știe pe toate !)

Îngerașul cîntă-recită „Banii“.

Artistul n-o privește. Întoarce capul spre dreapta, încercînd să-și ascundă dragostea, mîndria și lacrimile. Nu-i prea reușește. Fanul îi vede chiar și inima (dar asta poate și pentru că o forță supranaturală l-a înzestrat azi, numai azi, cu raze X în loc de privire), prin haine, crescînd cît toată scena, cît tot universul.

La final, se-ntîmplă ceva. De-abia acum fanul înțelege adevăratul sens al acestui simplu (sacru !) cuvînt: „Îmbrățisare“.

Cum să-și revină după asta ?

O altă piesă: „Cureaua“. Fanul a mai auzit-o de două ori: pe 30 octombrie 2004, într-o emisiune (pare absurd, dar cum să nu țină minte data, dacă atunci l-a descoperit pe Artist !), și după o săptămînă, în primul Lui concert. Dar, ca la orice piesă de-a Artistului, cu cît o cunoști mai bine, cu-atît mai înfrigorat o aștepți... „Dacă și părinții pot învăța ceva de la copii, de ce n-ar învăța și artiștii de la fani ?“ se-ntreabă el, c-un zîmbet hoț, de „connaisseur“.

„Deschisă dac-ar fi fereastra...“

„Cu șaptesprezece ani în urmă am primit o invitație la armată...“ În forță, începe „Armata“.

Ritmul îl trezește pe fan din număratul fulgilor de nea. E puțin derutat. Încearcă să urmărească

povestea, care pare simplă, și totuși... Acesta e genul de cântec pe care va trebui să-l „prelucreze“ mai târziu, un pic mai greu digerabil pentru el, poate. Refrenul însă îl fascinează. Își amintește de relația absolut specială a Artistului cu Timpul, remarcată încă de la-nceputuri, și de versurile din „Visul“: „Timpu-așa-i de crud, cu dînsul/ încă nimeni prieten nu s-o făcut“ – și-i vine să-l contrazică pe Artist.

„Vreau – nu vreau, da' timpul trece
În folosul meu.“

Vine „Liza“.

Fanul știa prima parte din piesă de la alt concert. Se-ntreabă dacă va mai urma ceva despre acești „hulubași“, Liza și Ghiță – episodul trei, poate !

„Liza“ e un cântec trist. „Da' din pricina lui, că fata l-o iubit./ Ea fericită nu-i, da' Ghiță-i fericit...“. Aproape nu poți crede că l-a scris un bărbat.

Fanul n-ar fi bănuț nici în ruțul capului ce piesă urmează.

„Din păcate, în viața mea am înțeles prea devreme ce-nseamnă să fie prea târziu“, spune Artistul. Fanul a ascultat piesa „Visul“ de atâtea ori, a privit videoclipul în neștire, plîngînd de fiecare dată, încît... i se pare c-a scris-o chiar el.

„Și-ntr-o secundă am simțit atîta rost...“

Fanul știe cît de greu îi vine Artistului să cînte „Visul“, știe că de fiecare dată ceva din El se rupe. E ca o sfișiere. Și totuși... e o dăruire. Lacrimile Artistului sînt de sînge. La fel și ale fanului.

Cu o forță pe care nimeni în afară de fan n-o poate înțelege, cu o glumă, Artistul continuă spectacolul. Pentru că, nu-i așa, întotdeauna „The show must go on“.

La fel și viața. Urmează deci „Nunta“.

Surprinzătoare. Tonică. Mamaaaa... ce ritm nebun ! De unde are Artistul plămîinii ăștia ? !

„Chitara cîntă, cîntă, cîntă, cîntă, cîntă...“

Începe o altă piesă. „...pe care a cîntat-o mai întîi Cleopatra... Piesa «Banii».“

E ciudat cum acordurile de la începutul fiecărui cântec îi dau fanului sentimentul că știe ce va urma. E ca o presimțire, ca o percepție extrasenzorială, pe care, probabil, doar fanii o au. Pentru că ei trăiesc într-un fel de realitate virtuală, unde totul e posibil – în cântecele Lui, „acolo unde tu ești mai liber decît ești“...

Piesa „Banii“ nu e despre bani. E o poveste frumoasă, cu personaje, cu copilărie, cu atîta nostalgie-n ea...

„Multe uși au fost deschise, asta n-are cheie“...

Urmează a treisprezecea piesă (dar cine are superstiții ?).

„...Se numește pur și simplu «Luluța».“ La primul concert, își amintește fanul, Artistul spusese:

„E o piesă despre... viață“.

Un basm cu feți-frumoși și cosînzene.

„Să-nțeleagă murgul graiul, l-aș vedea plîngînd.“

Artistul bea apă. Întoarce o foiță fermecată.

Cîntă „Tatăl meu“, o piesă despre candoarea și forța copilăriei, despre părinți și copii, despre verbele „a avea“ și „a fi“, despre...

„Așa ceva nici nu există.“

Așa ceva... nici nu-i.“

Artistul spune iar o poveste, că altfel piesele lui n-ar mai avea (ei, aș !) același farmec.

„– Da' Ghiță, un' te duci ?

– Mă duc înainte.

– Da' de ce ?

– Pentru că-nainte era mai bine !“

Fanul ghicește: „M-am născut de ziua mea“. Îi vine greu să se concentreze asupra Artistului de pe scenă. Vede numai imaginile, supercalifragelistiche, învățate și ele pe de rost, din videoclip.

Artistul zicea că e un cântec despre ironia băuturii. Dar fanul știe că, dincolo de asta, mai e ceva.

Poate, aceeași forță de a alege mereu Binele, Viața, Frumosul.

Altfel cum, la acordurile finale, chipul Artistului ar fi devenit atât de grav ?

„Da' dacă gardul se termină nu știu ce-am să fac...“

„Acum va urma ultima piesă, care este pe ultima foiță scrisă.“

(„Nu ! Nu !“ urlă fanul, în gând).

„Cu cât mai puțin rămîne, cu-atît puțin e tot mai mult.“

Creierul fanului e terci.

„...iar despre viață ? Viața e totul. Și-asta e tot ce-am putut eu să vă spun despre ea.“

„COPACUL VIETII.“

Poate că nici o altă piesă nu l-a pocnit așa de tare în moalele capului pe sărmanul fan !

Se uită spre scenă, și ce vede, în locul Artistului ?

Un copac înflorit.

Artistul aruncă foițele în aer. Foițele, fluturi albi, își iau zborul în lume, sfidînd legea gravitației, sfidînd orice lege omenească.

Multumește. Pleacă. Se-ntoarce, bineînțeles, la bis.

Tot concertul, fanul n-a aplaudat. A uitat, pur și simplu. Sau i-a fost teamă că cea mai mică mișcare ar fi ucis o moleculă de aer vrăjit. Acum – aplaudă ca nebunul, îngrozit la gândul unui sfîrșit. Asemenea miracole n-ar trebui să se sfîrșească niciodată.

„Hai să cîntăm «Vasile, toarnă !»“.

Sala e în picioare, și așa va rămîne.

„Cîntăm și «Nunta» ? Și «Eu beu» ?“

Fanul nu mai poate să-și țină capul pe umeri.

„Mai cîntăm o dată «Du-du» ?“

Și, la final:

„Vă mulțumesc mult de tot !“.

EL le multumește ? !

...Artistul a dispărut. Oamenii rămîn, așteptînd, doar cei ce s-au dezmeticit deja aleargă după El. Fanul nu ar avea acest curaj. Doar „fanele vor autografe“, nu-i așa ? ! El știe că de idoli nu trebuie să te apropii.

Într-un târziu, se-ndură să plece. Împleticindu-se, dezorientat, amețit.

Ce a lăsat fanul aici ? O mare de lacrimi, vreo cincizeci de kilograme – dacă ar fi să măsurăm kaloriile consumate; și-a pierdut egoismul și micile răutăți zilnice, și-a schimbat percepția asupra vieții, și-a schimbat chiar și pielea, ca-n poveste, transformîndu-se într-o ființă nouă, numai și numai din lumină.

Cu ce pleacă fanul ? O, nici nu se poate povesti... Cu toate comorile lumii. Cu un suflet. Am uitat să vă spun că fanul n-a mai fost, în întreaga sa existență (nu tocmai scurtă !), fan. I se păreau ridicoli și profund nematurizați, lipsiți de personalitate, de idealuri proprii, cei ce se închinau astfel unui idol. Și uite că, pentru necredința lui, Viața l-a pedepsit să devină nu doar un fan, ci... cel mai mare fan, Fanul.

...Iese în aerul rece al serii de noiembrie. O altă lume, o altă planetă, ostilă parcă. Cu mâna dreaptă strânge la piept posterul, iar pe stînga (cea dinspre inimă, adică) o ține în buzunar, cu pumnul încheștat, fără să-și dea seama.

La metrou, oamenii îl priveau ciudat. Nu mai văzuseră, poate, așa o ființă transfigurată, zîmbind printre lacrimi, plutind, la propriu, așa o ființă de aer și lumină.

Bineînțeles, a uitat să coboare la stația unde cobora de o viață. Acasă, familia nu l-a recunoscut și a stat la ușă o jumătate de oră, implorînd să i se deschidă. „Sînt eu...“, repeta cu glas stins. Dar nici el nu mai era atît de sigur.

Ajuns în apartament, puse comorile la loc sigur, să nu le găsească nici cel mai experimentat hoț. Și-ar fi dat toată casa, o mîină, un ochi, o viață, numai comorile nu.

Într-un tîrziu, își observă pumnul stîng, încheștat atît de tare, că de-abia reuși să-l deschidă.

Minune ! În palma lui, albă ca prima ninsoare a copilăriei, deloc mototolită – ultima foiță.

Doar fanul știa însă (Artistul însuși habar n-avea) că nu era, că nu avea să fie niciodată ultima. „Povestea încă nu de tot s-a terminat...“

Semnat:

Un fan

profan

Pavel Stratan.

(Se dedică tuturor fanilor care n-au avut șansa să vadă concertul live.)

Notă biobibliografică

Născută la 30 septembrie 1964, în Municipiul Turnu Măgurele, județul Teleorman. Licențiată a Facultății de Finanțe-Contabilitate a Academiei de Studii Economice București (1988).

A debutat cu versuri la ziarul Teleormanul Liber în 1991. A publicat apoi poeme în publicațiile: Teleormanul Liber, Cetatea și Caligraf.

Volume de versuri publicate: Albastru, Turnu Măgurele, Tip. Turnu S.A. (1991); Lecții de melancolie, Alexandria, Ed. Teleormanul Liber (1997); Singură prin Uchronia, Alexandria, Ed. Teleormanul Liber (1999); Flugerul lovește o singură dată, Alexandria, Ed. Teleormanul Liber (2003); Contraste, București, Ed. Eminescu (2005).

Cronici literare semnate de D. Vasile Delceanu (ziarul Cetatea, nr. 11/30 ian. 1998, Turnu Măgurele), Alex. Ștefănescu (revista Flacăra, nr. 9/2000), George Bădărău (revista Poezia, nr. 3/2001, Iași), Ana Dobre (Meandre, nr. 1-2 /2005) și alții.

Referințe critice

„...autoarea se arată pe sine cu sufletul doldora de poezie. Are acel «ce» neliniștit și neliniștitor și, îndrăzneță în logodirea cuvintelor, le înhamă frumos la «caleașca de aur» a metaforei. Cîntecul izvorăște dintr-o suferință – trăită sau închipuită – pe care nu și-o strigă a disperare, ci o învăluie într-o metaforă zisă în surdină sub permanența melancoliei.“

D. Vasile Delceanu

„Dacă în primul volum am aflat și câteva versificări adolescente, cu interogații asupra destinului și neliniști existențiale, în cel de-al doilea volum remarcăm o maturizare a expresiei poetice, o adîncire a tematicii într-o viziune modernă din care nu lipsesc tandrețea, feminitatea, senzualismul declarativ și o mitizare a unor spații cotidiene...“

George Bădărău

„...Atentă la spectacolul lumii contemporane, căreia îi surprinde contrastele regăsite în «prăpastia uriașă dintre metrou și limuzine/ dintre noile vedete fabricate peste noapte/ și oamenii simpli, cumsecade și demni/ dintre buzunarele goale și conturile pline/ dintre luxul ostentativ și sărăcie/ dintre decibeli și tăcerea inimilor sperpe/ dintre tocuri înalte și papuci de cauciuc/ dintre vile supraetajate și gropi/ dintre kitsch și poezie...» (Contraste), eul liric se situează între ideal și real, la granița unde începe și/sau încetează visul...“

Ana Dobre